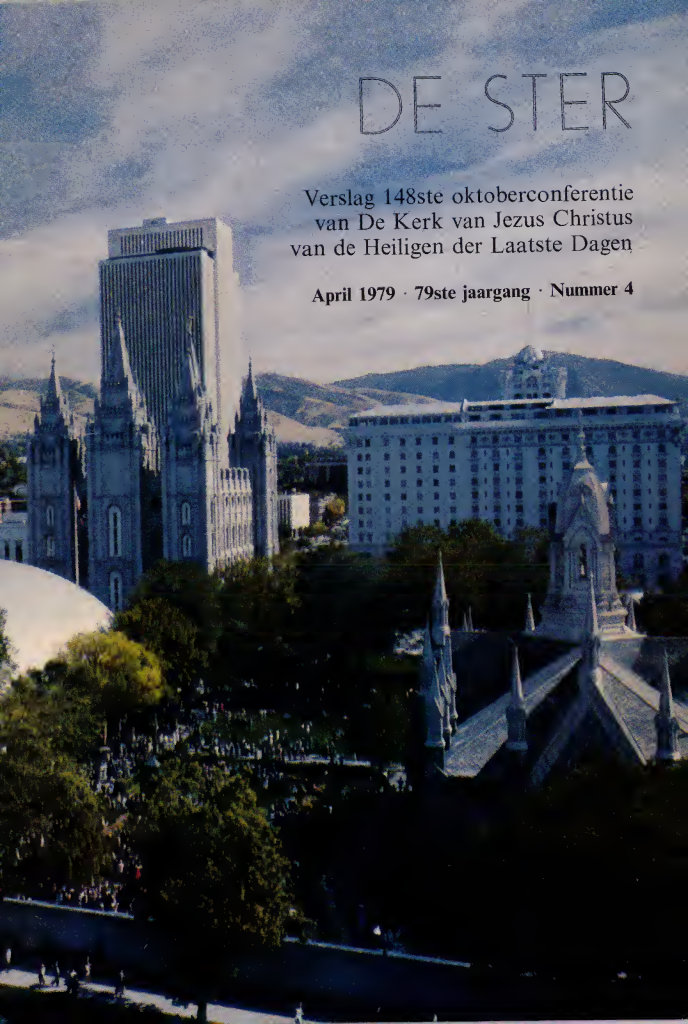
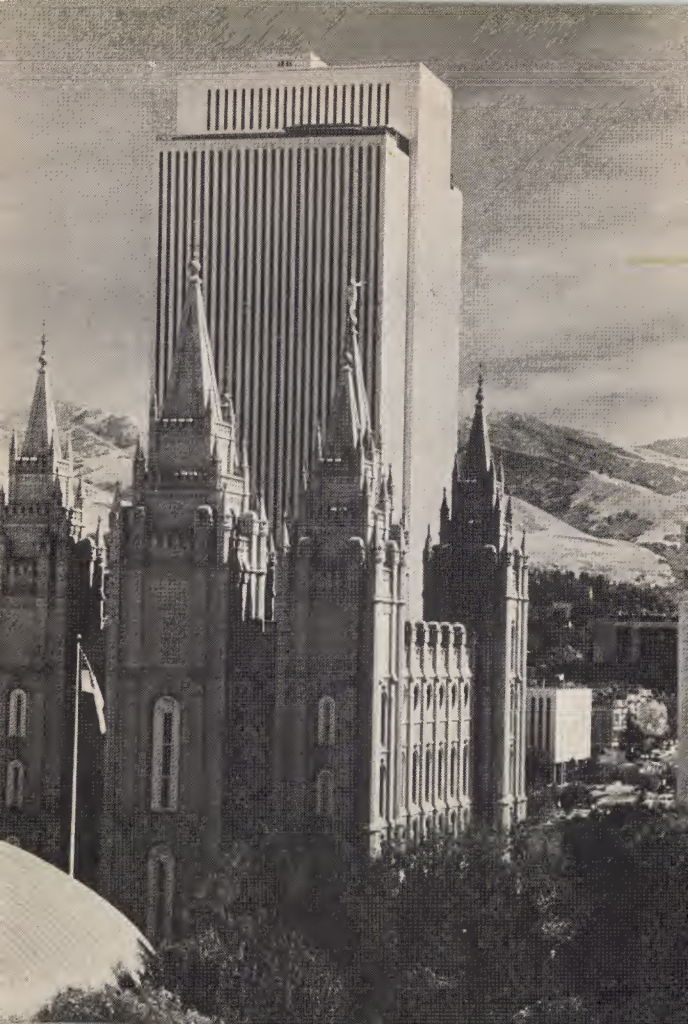

DE STER

Verslag 148ste oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

April 1979 · 79ste jaargang · Nummer 4

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35, 6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

148ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alfabetische lijst van de sprekers

Asay, Carlos E.	105	Kimball, Spencer W.	5, 86, 142, 147
Ashton, Marvin J.	99	Larsen, Dean L.	66
Ballard, M. Russell, Jr.	131	McConkie, Bruce R.	120
Benson, Ezra Taft	57	Monson, Thomas S.	111
Brewerton, Teddy E.	42	Packer, Boyd K.	11
Brown, Victor L.	157	Perry, L. Tom.	138
Clarke, J. Richard	161	Petersen, Mark E.	116
de Jager, Jacob	135	Peterson, H. Burke	165
Faust, James E.	39	Pinegar, Rex D.	16
Featherstone, Vaughn J.	48	Richards, LeGrand	62
Fyans, J. Thomas	53	Romney, Marion G.	24, 73, 173
Goasling, Jack H. Jr.	43	Smith, Barbara	155
Groberg, John H.	124	Tanner, N. Eldon	29, 78, 92
Haight, David B.	167	Wells, Robert E.	44
Hinckley, Gordon B.	34	Wirthlin, Joseph B.	69
Howard, F. Burton	41	Young, S. Dilworth	128
Hunter, Howard W.	20		

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Het Tempelplein te Salt Lake City met de tempel, Tabernakel, Assembly Hall en een bezoekerscentrum. Op de achtergrond rechts Hotel Utah en links (achter de tempel) het kerkelijk hoofdkantoor.

Verslag 148ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken en het verloop van de vergaderingen die op 30 september en op 1 oktober 1978 in het Tabernakel op het Tempelplein in Salt Lake City gehouden zijn

„Het is de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn -

Ziet, hier is wijsheid; ja, een ziener, openbaarder, vertaler, en profeet te zijn.” (LV 107:91, 92.)

Naar de autoriteit, de belofte en de geest van dit ambt heeft president Spencer W. Kimball opnieuw een historische algemene conferentie gepresideerd, een conferentie die is voorbestemd om in de annalen van de kerk als heel bijzonder opgetekend te worden.

Deze oktoberconferentie heeft heel belangrijke gevolgen, ten dele omdat de aanwezige leden deelgenomen hebben aan het „aanvaarden” van een openbaring als het woord en de wil van God, waardoor deze bindend is geworden voor de kerk. (Zie LV 68:4.)

De openbaring ging „over het verlenen van het priesterschap en alle zegeningen van de tempel aan alle waardige manlijke leden van de kerk . . . ongeacht ras of huidskleur.” De openbaring was reeds op 9 juni bekendgemaakt, maar is nu aanvaard door de leden die op de conferentie aanwezig waren, die een „constituerende vergadering” van de kerk vormden. (Zie bladzijde 29)

President Kimball presideerde alle vergaderingen. Tijdens de eerste algemene

vergadering op zaterdagmorgen stelde hij een nieuw lid van de Raad der Twaalf voor. Deze broeder bezet de vacature die ontstond toen ouderling Delbert L. Stapley op 19 augustus j.l. overleed. Voorts werden er voorgesteld: een nieuw lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en drie nieuwe algemene autoriteiten als leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

Voordat deze broeders 's middags gesteund werden bracht president N. Eldon Tanner de zaak betreffende het priesterschap naar voren. Bij die gelegenheid stelde hij ook een „nieuwe emeritus status” voor die nu en dan gegeven zal worden aan algemene autoriteiten die na „vele jaren . . . volledige en onzelfzuchtige toewijding” niet „ontheven” zullen worden, „maar vrijgesteld zullen worden van actieve dienst, . . . uit consideratie voor het persoonlijk welzijn van deze personen.” (Zie bladzijde 31)

De algemene autoriteiten die gesteund werden in die „emeritus” status waren ouderling Sterling W. Sill, ouderling Henry D. Taylor, ouderling James A. Cullimore, ouderling Joseph Anderson, ouderling William H. Bennett, ouderling John H. Vandenberg, en ouderling S. Dilworth Young.

Als nieuw lid van de Raad der Twaalf werd gesteund ouderling James E.

Faust, voormalig lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Gesteund als nieuw lid van het presidium van het Eerste Quorum van de Raad van Zeventig werden ouderling Wm. Grant Bangerter uit het Eerste Quorum der Zeventig, en de ouderlingen F. Burton Howard uit Bountiful (Utah), Teddy E. Brewerton uit Calgary (Canada) en Jack H. Goasland jr. uit Salt Lake City. Het totale aantal algemene autoriteiten werd hierdoor op achtenzestig gebracht en het totaal aantal leden van het Eerste Quorum der Zeventig op negenveertig.

De conferentievergaderingen vonden plaats op zaterdag 30 september en op zondag 1 oktober; de toespraken werden door tweeëndertig van de algemene autoriteiten gegeven. De vergaderingen werden in het Tabernakel op het Tempelplein gehouden.

De conferentievergaderingen werden gedeeltelijk of helemaal uitgezonden door 200 televisiestations in de Verenigde Staten en Canada, door middel van gesloten kabeltelevisiesystemen in 376 gevallen en door 50 stations in Italië (dit was voor de eerste keer); door 71 radiostations in Midden- en Zuid-Amerika, 61 stations in Australië, 20 in Italië (dit was voor de eerste keer), en twee stations voor heel Europa en voor Afrika; door

middel van directe telefoonlijnen naar 320 plaatsen in de Verenigde Staten en 64 plaatsen in Europa; via de FM-onderband over 7 schakelstations naar 73 plaatsen in Europa; de priesterschapsvergadering op zaterdagavond is via een directe lijnverbinding aan 1424 plaatsen in de Verenigde Staten, Canada en Puerto Rico en aan 54 plaatsen in Australië, Nieuw-Zeeland, de Filippijnen, Hongkong, Korea en Japan doorgegeven.

Behalve de beide dagen met algemene vergaderingen is er op vrijdag 29 september, een instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers gehouden. Deze vond op het kerkkantoor plaats. President Kimball gaf instructies van grote betekenis betreffende die landen die spoedig het evangelie moeten ontvangen. Andere algemene autoriteiten lichtten andere belangrijke facetten van de kerkelijke programma's en zaken die met voorrang behandeld dienen te worden toe.

De redactie.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagochtendvergadering van 30 september 1978

„Houdt u vast aan de ijzeren roede” <i>Spencer W. Kimball</i>	5
De zustershulpvereniging. <i>Boyd K. Packer</i>	11
De gave der liefde. <i>Rex D. Pinegar</i>	16
Ware godsdienst. <i>Howard W. Hunter</i>	20
De waarde van zielen. <i>Marion G. Romney</i>	24

Zaterdagmiddagvergadering 30 september 1978.

Het aanvaarden van de openbaring over het priesterschap, het steunen van kerkelijke ambtenaren. <i>N. Eldon Tanner</i>	29
Ziet uw kleinen. <i>Gordon B. Hinckley</i>	34
Gevolg geven aan de oproep. <i>James E. Faust</i>	39
Weest één met de Profet. <i>F. Burton Howard</i>	41
Het evangelie maakt de mensen blij. <i>Teddy Brewerton</i>	42
„Nimmer moede . . . goede werken te doen.” <i>Jack H. Goaslind</i>	43
De maatstaaf voor ons geestelijk leven. <i>Robert E. Wells</i>	44
Wat zijn de zegeningen van een zending? Kan U het zeggen? <i>Vaughn J. Featherstone</i>	48
We hebben een gemeenschappelijke afkomst. <i>J. Thomas Fyans</i>	54
Allszins aannemelijk. <i>Ezra Taft Benson</i>	57

Priesterschapsvergadering van zaterdag 30 september 1978

De vreugde van een zending. <i>LeGrand Richards</i>	62
Geloof, moed en een keuze maken. <i>Dean L. Larsen</i>	66
Laat zo uw licht schijnen. <i>Joseph B. Wirthlin</i>	69
Een discipel van Christus. <i>Marion G. Romney</i>	73
De zegen van het kerkelijk interview. <i>N. Eldon Tanner</i>	78
Grondbeginselen om te overwegen en in praktijk te brengen. <i>Spencer W. Kimball</i>	86

Zondagmorgenbijeenkomst, 1 oktober 1978

Een basis voor geloof in de levende God. <i>N. Eldon Tanner</i>	92
Wie zal de oogst verspelen? <i>Marvin J. Ashton</i>	99
„Zie op tot God en leef” <i>Carlos E. Asay</i>	105
Profielen van geloof. <i>Thomas S. Monson</i>	111
De laatste woorden van Moroni. <i>Mark E. Petersen</i>	116

Zondagmiddagbijeenkomst, 1 oktober 1978

Gij zult openbaring ontvangen. <i>Bruce R. McConkie</i>	120
Kom naar huis, Felila. <i>John H. Groberg</i>	124
Hij heeft u bekend gemaakt, o mens, wat goed is. <i>S. Dilworth Young</i>	128
Geestelijke ontwikkeling. <i>M. Russell Ballard</i>	131
Laat er geen misverstand zijn. <i>Jacob de Jager</i>	135
Huisonderwijs - Een heilige roeping. <i>L. Tom Perry</i>	138
Eeuwig hoop in Christus. <i>Spencer W. Kimball</i>	142

Vergadering van de welzijnszorg op 30 september 1978

De vrucht van ons werk in de welzijnszorg. <i>Spencer W. Kimball</i>	147
Een oproep tot het nastreven van goede doelen voor de lichamelijke gezondheid - regelmatige oefeningen, voldoende rust en evenwichtig dieet. <i>Barbara B. Smith</i>	155
Het opmerkelijke voorbeeld van de gemeente Bermejillo in Mexico. <i>Victor L. Brown</i>	157
Geslaagd rentmeesterschap in de welzijnszorg. <i>J. Richard Clarke</i>	161
Aandacht voor persoonlijke en gezinsparaatheid. <i>H. Burke Peterson</i>	165
De taak van de ringpresident ten aanzien van de welzijnszorg. <i>David B. Haight</i>	167
Armenzorg - Een verbondsverplichting. <i>Marion G. Romney</i>	173

Zaterdag, 30 september 1978

Zaterdagochtendvergadering

„Houdt u vast aan de ijzeren roede”

Door President Spencer W. Kimball

De kerk is ten diepste bedroefd over het heengaan van ouderling Delbert L. Stapley van het Quorum der Twaalf Apostelen, die op 19 augustus 1978 is overleden. Broeder Stapley heeft bij de Twaalf 28 jaar lang trouw en bekwaam dienst gedaan. Zijn aanwezigheid zal ten zeerste worden gemist, en wij willen hierbij zijn nabestaanden, die wij bij zijn afscheiden reeds hebben gecondoleerd, nogmaals onze hartelijke deelneming betuigen. Wij stellen u thans ter vervanging van broeder Stapley voor als nieuw lid van het Quorum der Twaalf ouderling James Esdras Faust. Allen die zich met deze voordracht verenigen kunnen, maken dit nu bekend door het opsteken van de rechterhand.

Verder stellen wij deze conferentie voor als nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig steun te verlenen aan de ouderlingen Fred Burton Howard, Teddy Eugene Brewerton en Jack H. Goasland Jr., en voorts als president van hetzelfde quorum in plaats van broeder Faust ouderling William Grant Bangerter. Willen zij die deze broeders hun steun verlenen kunnen in de genoemde

posities dit bekendmaken door het opsteken van hun rechterhand? Allen die ertegen zijn met hetzelfde teken.

Nu verzoeken wij deze broeders de voor hen op het podium gereserveerde zitplaatsen in te nemen.

Broeders en zusters, wat is het heerlijk u welkom te mogen heten op deze wereldconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarvan de leden hier in Salt Lake City en elders in groten getale bijeengekomen zijn, zodat dit met recht een internationale vergadering van de getrouwe heiligen is.

Ik verheug me met u over de uitbreiding van Gods koninkrijk op aarde in vrijwel alle delen van de vrije wereld. Er worden doorlopend nieuwe gebieden ontsloten en wij krijgen steeds meer zendingen, terwijl andere worden opgesplitst om beter leiding te kunnen geven aan de voortdurend toenemende aantallen jongelui die als full-time zendelingen werkzaam zijn. Sedert onze vorige conferentie zes maanden geleden, hebben we weer een aantal nieuwe zendingen geopend, zodat er over de hele wereld nu in totaal 166

gevestigd zijn. We hebben momenteel 26.606 zendelingen, die onder bijna alle natiën, geslachten, talen en volken het evangelie uitdragen. Zij doen dat in opdracht en onder leiding van het Quorum der Twaalf Apostelen, die door God geroepen zijn „onder aanwijzing van het Presidentschap der Kerk, en in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren te handelen; om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen.” (LV 107:33.)

Nog voor het eind van dit jaar zullen we meer dan duizend ringen hebben. Dit lijkt ongelofelijk als ik bedenk dat er, toen ik in 1943 apostel werd, op de hele wereld nog maar 145 ringen bestonden. Deze groei geeft ons reden de Heer te danken en te prijzen voor zijn goddelijke leiding bij dit werk, waardoor zielen worden gered en in Christus' kudde worden opgenomen.

Hoewel er al veel tot stand is gebracht, valt er nog veel meer te doen. We moeten met moed en grote vrijmoedigheid voortgaan met de verkondiging van Jezus Christus als de opgestane Heer en de Verlosser der mensheid.

We hebben iedereen gevraagd om waar dit maar enigszins mogelijk is bij te dragen tot de voedselproductie in eigen tuin om u de vruchten van uw eigen arbeid te doen plukken en mee te helpen in uw eigen levensbehoeften te voorzien. Niet alleen de ouders worden aangespoord zich hiermee bezig te houden, maar laten zij ook hun jongens en meisjes laten meehelpen bij het werk in de tuin. Daardoor zullen die kinderen niet alleen de waarde en het plezier van zelf werkzaamheid leren kennen, maar bovendien zal deelname aan dergelijke gezinsprojecten bijdragen tot de ontwikkeling van hun verantwoordelijkheidsbesef.

Naast het aantrekkelijk maken van onze akkers en tuinen moeten wij ook onze

huizen, schuren, bijgebouwen en omheiningen steeds goed onderhouden en moeten deze op tijd geverfd worden. We weten ook best dat er nooit een eind aan dergelijke werkzaamheden komt en dat deze voortdurend onze aandacht vragen en met overleg dienen te geschieden.

Wij herhalen onze oproep tot het bijhouden van persoonlijke dagboeken en verslagen, alsook tot het opstellen van familiegeschiedenissen. Elk HLD-gezin dat nasporingen heeft verricht in genealogische en historische documenten

„Als de stormwinden van het kerend getij hevig woeden en de golven ons overspoelen, hebben wij een houvast waaraan wij ons ter beveiliging vastklampen kunnen.”

heeft (wel eens) de vurige wens gekoesterd dat het voorgeslacht beter en vollediger aantekening had gehouden van alle gegevens betreffende hun voorouders. Er zijn daarentegen ook families die geestelijke schatten bezitten, omdat zij voorouders hebben gehad die schriftelijk melding hebben gemaakt van de gebeurtenissen rondom hun bekering tot het evangelie en andere belangwekkende voorvallen hebben opgetekend, waaronder vele wonderbaarlijke zegeningen en geestelijke belevingen. Vaak voeren de mensen als verontschuldiging aan dat hun leven zo onbeduidend verloopt dat het wel niemand zal interesseren wat ze zo al hebben gedaan, maar ik verzeker u dat uw dagboeken en verslagen, als u ze goed bijhoudt, metterdaad van geslacht op geslacht een bron van inspiratie zul-

len zijn voor uw gezin, uw kinderen, kleinkinderen en anderen.

Gezinsavonden zijn uitermate geschikte gelegenheden om u daarmee bezig te houden en vooral jonge kinderen te onderrichten in de kunst van het beschrijven van hun eigen belevenissen. Als u dat niet reeds hebt gedaan, neemt u zich dan voor dat u vandaag nog zult beginnen met het bijhouden van uw eigen dagboek.

Er bestaat ook dringend behoefte aan een vollediger inzet bij de verlossing van onze gestorven bloedverwanten door veelvuldiger tempelbezoek. Allen die een tempelaanbeveling bezitten dienen die zoveel mogelijk te gebruiken door deel te nemen aan doopdiensten, endowments en verzegelingen voor de doden. Andere leden van de kerk behoren zich ernstig bezig te houden met hun voorbereidingen om voor een tempelaanbeveling in aanmerking te kunnen komen, opdat ook zij die eeuwige zegeningen mogen genieten en bovendien als heilanden op de berg Zion werkzaam kunnen zijn. Er valt voor de heiligen een eeuwigdurende hoeveelheid tempelwerk te verrichten. Wij dienen ons dan ook met grotere ijver op de vervulling van deze taak toe te leggen.

Ik zou er bij de heiligen overal nogmaals op aan willen dringen de sabbatsviering strenger in acht te nemen. De heilige dag des Heren is hard op weg over de hele wereld zijn gewijde betekenis te verliezen, althans in de Verenigde Staten. Meer en meer doen de mensen de heilige doeleinden van de sabbatdag te niet door het najagen van rijkdom, genoegens, recreatie en het dienen van valse, materiële goden. Wij blijven alle heiligen en godvrezende mensen overal aansporen de sabbatdag te gedenken en te heiligen. Er zullen op de sabbat geen zaken geopend zijn als ze op die heilige dag niet meer door de clientèle worden bezocht.

Hetzelfde geldt voor vakantie-oorden, sportevenementen en allerhande vormen van recreatie. Het verlangen om meer geld te verdienen, krijgt blijkbaar meer en meer de overhand op Gods gebod: ‚Mijn sabbatten zult gij houden en voor mijn heiligdom eerbied hebben.‘ (Lev. 19:30.)

‚Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?‘ (Luc. 6:46, accentuering toegevoegd.)

Schending van de opzet en bedoeling van de sabbat is niet het enige kwaad van deze tijd waartegen wij protesteren. Wij zijn ten diepste bekommerd over de wereld waarin wij leven. De massacommunicatiemedia schotelen ons dagelijks zoveel kwaads, lelijks en gemeens voor, en bieden zoveel dat fnuikend is voor alle rechtschapenheid. Goddeloosheid heerst alom. Satan kan kennelijk ongemoeid zijn gang gaan. Al eerder hebben wij gezegd dat de steeds toeneemende normloosheid van de moderne samenleving ons ernstige zorgen baart. Om ons heen zien wij voortdurend veranderingen optreden. Ook het levens-tempo zelf is versneld. Soms lijkt het of de wereld aan zulke ingrijpende veranderingen onderhevig is dat de mensen het spoor bijster raken en niet meer weten wat nog waarde heeft. Toch zijn goed en kwaad nog steeds dezelfde begrippen die ze altijd geweest zijn. De beginselen van het evangelie zijn ongewijzigd gebleven. Alle boze menselijke woorden en daden kunnen aan Gods geboden niet één tittel of jota veranderen.

Het is duidelijk dat de krachten van het goede aan voortdurende aanvallen zijn blootgesteld. Soms is het of de wereld bijna in een vloedgolf van vervuiling en ontaarding verdrinkt, zodat ik het wel wil uitschreeuwen: ‚Hou vast! Houdt u vast aan wat goed en waar is. Dat biedt veiligheid. Laat u niet meeslepen.‘

In 1946 heb ik een bezoek aan Hawaï

gebracht, kort nadat Hilo en de kust van Hamakua door een reusachtige vloedgolf getroffen waren, waarbij ca. 12 m hoge watermuren het land overspoelden. Daar heb ik toen de verwoesting gezien die daardoor was aangericht. Huizen waren omvergeworpen, aan flarden gescheurd en versplinterd of het lucifershoutjes waren, omheiningen en tuinen vernield, bruggen en wegen weggespoeld. De straten waren bezaaid met badkuipen, koelkasten en autowrakken. Waar een van onze kerkgebouwtjes had gestaan, was niets dan de fundering overgebleven. Ruim honderd mensen waren omgekomen, nog eens zoveel waren gewond geraakt en duizenden waren dakloos geworden. Tijdens mijn verblijf daar heb ik veel verhalen gehoord die getuigden van leed, heldhaftigheid en redding.

Zo vertelde een vrouw hoe ze van vrienden een telefoontje had gekregen dat ze naar buiten moest gaan en haar woning verlaten, omdat er een vloedgolf op komst was. Ze keek uit over zee en zag die geweldige golf als een waterberg komen aanrollen. Zij en haar man hadden de baby opgepakt en waren uit alle macht tegen de heuvel opgehold, maar twee van hun dochtertjes waren niet thuis geweest, maar ergens in de buurt bij een groepje lauhala-bomen aan het spelen. Ze hadden de golf zien aankomen, waren vlug in de boom geklommen en hadden hun armen stevig om de boomstammen geslagen. De eerste reusachtige golf had hen helemaal overspoeld, maar met ingehouden adem hadden ze zich uit alle macht vastgeklampt tot het water was teruggestroomd en ze weer met hun hoofd boven het water uitstaken. Toen de vloedgolf was weggeëbd, waren ze vlug tegen de heuvel op gerend voordat de volgende golven hen konden bereiken. Gezamenlijk hadden de leden van dat gezin vanaf

de veilige heuveltop toegekeken hoe hun huis daar beneden onder het gebeuk van de golven was verdwenen. Ook wij worden geconfronteerd met machtige, vernietigende krachten die door de boze worden ontketend. Wij allen worden bedreigd door golven van zonde, goddeloosheid, onzedelijkheid, ontarding, dwingelandij, bedrog, samenzwering en oneerlijkheid. Ze komen met grote kracht en snelheid op ons af en zullen ons vernietigen als wij niet waakzaam zijn. Maar er klinkt luid en duidelijk een waarschuwing voor ons, en het betaamt ons op onze hoede te zijn en ernaar te luisteren om vervolgens terwille van ons eeuwige leven voor het kwade te vluchten, dat wij zonder hulp niet kunnen weerstaan. We moeten naar hogere gronden vluchten of ons ergens aan vastklampen om niet te worden meege-

sleurd. Het evangelie van Jezus Christus is het houvast waaraan wij ons tot ons behoud moeten vastklampen. Dat vormt onze bescherming tegen alle mogelijke krachten die de boze op kan brengen. Een geïnspireerde profeet uit het Boek van Mormon gaf zijn volk deze raad: 'Bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee . . .' (Hel. 5:12.)

Ik wil er nadrukkelijk op wijzen dat Christus geen holle woorden sprak, toen Hij ons voorhield dat wij volmaakt moesten worden, want Hij bedoelde letterlijk dat de mensen het recht hebben om ook als de Vader en de Zoon te worden, na de menselijke zwakheden overwonnen en goddelijke eigenschappen ontwikkeld te hebben.

Het feit dat velen het vermogen dat in hen is niet ten volle benutten, doet niets af aan de waarheid dat zij toch bij machte zijn als Christus te worden. Het bestaan van die macht wordt bewezen door de man of de vrouw die er gebruik van maakt. Door nalatigheid valt de afwezigheid van dat vermogen niet te bewijzen.

Naar vervolmaking streven is geen eenmalig besluit, maar een geleidelijk proces dat een mensenleeftijd kan duren.

Het woord van de Heer kwam bij monde van Mozes van de berg Sinaï. Door de geboden, die de Heer de kinderen Israëls gaf, werden minimale maatstaven voor hun gedrag vastgesteld. Volgens Paulus zijn deze geboden 'een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden.' (Gal. 3:24.)

Toch is het nauwgezet naleven van de tien geboden slechts het begin van de vervolmaking. Jezus leerde hoe heilig de tien geboden zijn, maar bij herhaling heeft Hij met klem betoogd dat er nog meer was.

Het is niet genoeg de Heer als de Allerhoogste te erkennen en zich van afgoderij te onthouden. Wij moeten Hem liefhebben met ons gehele hart, macht, verstand en sterkte, ons bewust van de grote vreugde die Hij in de rechtschapenheid van zijn kinderen scheidt.

Het is niet genoeg zich te weerhouden van vloeken of godslastering, maar wij dienen de naam des Heren in ons leven steeds hoog te houden. Hoewel we die naam niet lichtvaardig op de lippen nemen, mogen wij onze vrienden, burens of onze kinderen niet in het onzekere laten aan welke kant wij staan. Laat er geen twijfel over bestaan dat wij volgelingen van Jezus Christus zijn.

Het is niet genoeg zich op de sabbat te onthouden van bijv. bioscoopbezoek, jagen, vissen, sport en het verrichten van onnodige arbeid. Onder een goed gebruik van de sabbatdag verstaan wij het bestuderen van de Schriften, het bijwonen van kerkelijke vergaderingen om daarvan te leren en God te aanbidden, het schrijven van brieven aan afwezige geliefden, het vertroosten van bedroefden en het bezoeken van zieken, en in het algemeen datgene doen wat de Heer op deze, zijn heilige dag van ons verlangt. Als wij ingevolge het gebod onze ouders echt in ere houden, zullen wij ernaar streven hun beste eigenschappen na te volgen, en hun hoogste aspiraties voor ons te realiseren. Geen enkele stoffelijke gave zal door hen meer gewaardeerd kunnen worden dan onze rechtschapen levenswijze.

Het is niet voldoende zonder meer gevolg te geven aan het gebod 'gij zult niet doden.' Het is veeleer onze dure plicht

het leven te eerbiedigen en er zorgvuldig mee om te gaan. Verre van anderen naar het leven te staan, behoren wij hen gulhartig te helpen door ze van de allernoodzakelijkste levensbehoeften te voorzien. Pas daarna kunnen we trachten iets ter verbetering van hun geest en gevoelens te ondernemen.

Wij onthouden ons van het opnemen van schadelijke stoffen in ons lichaam. Wij streven naar een goede gezondheid en het gevoel van lichamelijk welzijn door in alles wijsheid en matigheid te betrachten.

Het is niet genoeg zich van ontucht of echtbreuk te onthouden. Wij behoren van ons huwelijk een heilige verhouding te maken, en ons opofferingen en inspanningen te getroosten om de wederzijdse hartelijkheid en het respect te bewaren die wij in de verkeringsstijd voor elkaar koesterden. God heeft het huwelijk als een eeuwige verbintenis bedoeld, die na verzegeling krachtens de macht van het priesterschap ook aan gene zijde van het graf zal blijven bestaan. Tot hetgeen de Heer in deze van ons verwacht behoren dagelijkse daden van hoffelijkheid en vriendelijkheid, die nauwgezet en liefdevol moeten worden volbracht. Het is aan ons behalve onze daden, ook ons hart en gemoed rein te houden.

„Gij zult niet stelen,” sprak de Heer op Sinā (Ex. 20:15). Wij zijn dus gehouden in ieder opzicht eerlijk te zijn. We moeten gulheid en edelmoedigheid betrachten, precies het tegenovergestelde van zelfzucht en egoïsme. Als er geld nodig is, dan geven wij het. Vaak bestaat er echter meer behoefte aan liefde, tijd en zorgzaamheid, die niet met geld te koop zijn. Als dat zo is, dan is het zelfs niet genoeg royaal met onze financiële steun te zijn.

Nog meer blijken van egoïsme zijn het geven van valse getuigenis en het begeren van andermans bezittingen. „Gij zult

uw naaste liefhebben als uzelf,” leerde Jezus. Hieraan, en aan de liefde tot God, „hangt de ganse wet en de profeten.” (Matth. 22:39-40.)

Vriendelijkheid, hulpvaardigheid, liefde, bezorgdheid, milddadigheid, noem maar op, zo zouden we wel door kunnen gaan, want de lijst van deugdzaam eigenschappen is eindeloos lang. Wat de Heer van ons vraagt is dat wij bij onszelf die karaktertrekken leren aankweken.

„Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na,” aldus het dertiende en laatste artikel van ons geloof.

Het evangelie van Jezus Christus is waar. Alle ernstige zoekers kunnen dat zelf te weten komen door de beginselen ervan te bestuderen en na te leven, biddend om de nabijheid en bijstand van de Heilige Geest. Hoeveel gemakkelijker is dit echter te begrijpen en te aanvaarden als die zoeker naar waarheid deze beginselen ook metterdaad in actie kan zien in het leven van anderen. Wij kunnen de zendingsroeping van de kerk dan ook geen grotere dienst bewijzen dan door in ons eigen leven positief-christelijke deugden ten toon te spreiden.

De Heer heeft een heerlijke belofte in uitzicht gesteld aan hen die Hem liefhebben, en daarvan blijkt geven door trouwe, toegewijde dienstverlening en naleving van zijn eeuwige beginselen. Als de stormwinden van het kerend getij hevig woeden en de golven ons overspoelen, hebben wij een houvast in de vorm van die boom, roede of beginsel waaraan wij ons ter beveiliging vastklampen, nl. het evangelie van Jezus Christus, dat in al zijn volheid op de aarde is hersteld.

Moge de Heer ons allen zegenen, opdat wij gehoor geven aan die oproep: „Houdt u vast aan de ijzeren roede,” dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

De zustershulpvereniging

Door ouderling Boyd K. Packer
van de Raad der Twaalf

Het ligt in mijn bedoeling mijn onvoorwaardelijke steun te verlenen aan een organisatie waartoe ikzelf nooit behoord heb, en deze vereniging warm bij u allen aan te bevelen.

Mijn eigen leven en dat van mijn gezin is er ten zeerste door verrijkt. Voor het lidmaatschap ervan ben ik nooit in aanmerking gekomen, maar toch blijft er steeds een bepaalde invloed op mij van uitgaan.

Het is de zustershulpvereniging, een van de oudste vrouwenorganisaties ter wereld. Ze heeft haar leden in ongeveer zeventig verschillende landen en telt er op het ogenblik ruim een miljoen. Het ledental stijgt ieder jaar met duizenden. Er kunnen alleen vrouwen lid van worden.

Toen deze organisatie door de profeet Joseph Smith werd opgericht, heeft deze daarbij tot de vrouwen gezegd:

„U zult onderricht ontvangen via de orde van het door God ingestelde Priesterschap, door middel van hen die zijn aangesteld om . . . de aangelegenheden van de kerk in deze laatste bedeling te besturen. Ik draai nu ten bate van u in de naam des Heren de sleutel om, en deze vereniging zal zich verheugen; kennis en intelligentie zullen van nu aan van de hemel neerdalen.” (*History of the Church*, 4:607.)

Voorts heeft de profeet bij die gelegenheid tot hen gezegd dat hun organisatie

„een liefdadigheidsvereniging, in overeenstemming met uw aard” zou zijn. Daarop voegde hij eraan toe: „Als u in overeenstemming met uw voorrechten wilt leven, kunnen de engelen niet weerhouden worden uw metgezellen te zijn.” (*History of the Church*, 4:605.)

President George Albert Smith heeft dertig jaar geleden gezegd:

„U bent . . . rijker gezegend dan alle andere vrouwen in de hele wereld. U bent de eerste vrouwen die het stemrecht kregen, de eerste vrouwen die medezeggenschap hebben in de van een kerk uitgaande arbeid. Dit recht werd u door God verleend, tengevolge van een openbaring van de Heer aan een profeet. Bedenkt u eens wat voor weldaden de vrouwen op deze wereld sedertdien ten deel gevallen zijn. Niet alleen u, die tot deze kerk behoort, hebt de zegeningen van gelijkgerechtigheid genoten, maar toen de profeet Joseph Smith die sleutel voor de vrouwenemancipatie omdraaide, deed hij dat voor de hele wereld. Van die tijd af aan is het aantal vrouwen die de zegeningen mogen smaken van godsdienstige en burgerlijke vrijheid van geslacht op geslacht toegenomen.” (*Relief Society Magazine* van december 1945, blz. 717.)

Ik zou er niet op aan willen dringen lid van de ZHV te worden. Ik heb er veel meer aan als ik het een vrouwenorganisatie laat blijven, dan trek ik er heel wat

meer profijt van dan ik ooit zou kunnen als ik er zelf lid van was.

Ik hoop dat de naam van de ZHV nooit veranderd wordt. Die houdt immers verband met het handvest dat de profeet de vrouwen zelf heeft gegeven. Het volmaakte, evenwichtige programma van deze vereniging beantwoordt aan alle gerechtvaardigde behoeften die van nature tot het vrouw-zijn behoren.

Ieder ZHV-lid wordt geregeld in aanraking gebracht met literatuur, beeldende kunst, muziek, actuele gebeurtenissen, doorkneed in praktische *huishoudkunde*, en, ik onderstreep dit, ze krijgen een vormingscursus in *geestelijk leven*. Ze wordt aangespoord al haar betere gevoelens en opwallingen tot uiting en haar talenten tot hun recht te laten komen.

Als mijn vrouw naar de supermarkt is geweest om boodschappen te doen, worden sommige artikelen thuis klaargezet voor onmiddellijk gebruik. Andere worden in de kast of op de keukenplank gezet voor later, bijv. tot ze iets gaat bakken. Verder zijn er dingen die alleen in geval van nood worden gebruikt.

Heel vaak zijn er produkten bij die helemaal niet voor ons eigen gebruik zijn bestemd, maar moeten dienen om te worden weggegeven aan iemand voor wie zij iets wil *doen*.

Met die instelling komt ze ook van de ZHV, maar dan met geestelijke goederen beladen. Sommige worden meteen gebruikt, andere opgeborgen om voor later te worden bewaard, maar het meeste heeft ze wel voor iemand anders opgedaan.

Telkens als ze naar de ZHV gaat, wordt haar voorraad weer aangevuld, maar toch put ze nu en dan nog steeds uit wat ze heeft opgestoken van de allereerste ZHV-vergadering die ze ooit bijwoonde. Ik herhaal, ik heb geen baat bij een eigen lidmaatschap van de ZHV. Maar ons hele gezin trekt profijt van de omgang

met vrouwen die bij de ZHV zijn aangesloten.

Jaren geleden werd in de kerk de volgende uitspraak gepubliceerd: „De plaats van de vrouw in de kerk is naast de man; ze hoeft niet voor hem uit te lopen, of achter hem aan.” (John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, verzameld door G. Homer Durham, uitgave Bookcraft, Salt Lake City. van 1960, blz. 305.) De ZHV symboliseert in haar opzet de

„Zusters, het is uw plicht de zustershulpvereniging te bezoeken, evenals de broeders verplicht zijn hun priesterschapsvergaderingen bij te wonen.”

verhouding tussen man en vrouw in de kerk. Het is een organisatie voor deugd-zame, standvastige, ordentelijke vrouwen, voor eerbiedige, geestelijk georiënteerde vrouwen, vlijtige vrouwen, voor gehuwde en ongehuwde vrouwen, zowel oudere als jongere.

Ook wankelmoedige, ontredderde vrouwen worden uitgenodigd plaats te nemen in haar gelederen, alsook afgedwaalde en afgetobde vrouwen. En voor eenzame vrouwen is de ZHV een onmetelijk rijke zegen.

Kort na de rouwdienst, die werd gehouden bij de begrafenis van de eerste vrouw van president Harold B. Lee, maakte ik deel uit van een gezelschap, waaronder zich ook zijn dochter Helen bevond.

Iemand betuigde haar zijn deelneming wgens het overlijden van haar moeder en zei tegen haar: „Ze zorgde altijd zo

goed voor je vader. Ik ben er zeker van dat hij zich wel eenzaam zal voelen en missen wat zij allemaal voor hem deed." Helens antwoord getuigde van een opmerkelijk wijs inzicht. Ze zei: „U begrijpt het niet. Hij mist niet zozeer alles wat moeder voor hem deed. Hij mist haar nog het meest omdat hij iemand nodig heeft voor wie hij iets kan doen.”

We hebben allemaal iemand nodig voor wie wij iets kunnen *doen*. Wanneer aan die behoefte niet kan worden voldaan, worden wij eenzaam. Op zijn eigen wijze voorziet de Heer door middel van de ZHV in die behoefte.

Zuster, in die vereniging heeft men ook u nodig. We hebben vrouwen nodig die in ieder opzicht fatsoen en deugdelijkheid toejuichen, van de kledingmode af tot brandende maatschappelijke kwesties toe.

We hebben georganiseerde vrouwen nodig, en vrouwen met organisatievermogen. We hebben bekwame vrouwen nodig, die leidende functies kunnen bekleeden, bestuurlijke en administratieve taken kunnen vervullen, vrouwen die les kunnen geven en vrouwen die het woord kunnen voeren.

Er bestaat grote behoefte aan vrouwen die ontvankelijk zijn voor inspiratie, waardoor zij bij hun onderwijs- en bestuurstaken worden geleid.

We hebben vrouwen nodig die de gave des onderscheids bezitten, die oog hebben voor de stromingen en bewegingen die in de wereld gaande zijn, en die tendenzen kunnen bespeuren welke, hoezeer ze ook in zwang zijn, oppervlakkig of gevaarlijk van aard zijn. We hebben vrouwen nodig die standpunten kunnen onderscheiden die misschien volstrekt niet populair, maar wel juist zijn.

Bij de oprichting van de zustershulpvereniging heeft de profeet Joseph Smith bovendien gezegd: „Naast medeleven moeten wij vastheid van karakter to-

nen.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 213.)

De ZHV is zo'n onontbeerlijke schakel in onze welzijnszorg dat wij stellig zullen falen als deze niet sterk is.

Ik steun de ZHV niet terwille van de organisatie zelf, maar om hetgeen deze vereniging bijdraagt ten voordele van al haar leden persoonlijk.

Tot de zusters van de kerk zou ik nu willen zeggen dat het bijwonen van de ZHV-vergaderingen in een belangrijk opzicht eigenlijk geen vrijblijvende zaak is, iets wat ze naar eigen verkiezing kunnen doen of laten. Een vrouw is evenzeer verplicht de goede eigenschappen die door de ZHV worden aangekweekt in haar leven te betrekken, als de mannen verplicht zijn de door het priesterschap aangekweekte karaktervorming in hun leven in te bouwen.

Onlangs luisterde ik naar een gesprek tussen een aantal zusters, die het over de ZHV hadden. Een jonge vrouw zei: „Het blijkt zo moeilijk te zijn zowel de oudere als de jongere vrouwen belangstelling in te boezemen. Als wij een les of project bespreken waarvoor de jongere vrouwen zich interesseren, dan komen de oudere vrouwen niet. Het is zo moeilijk om het iedereen naar de zin te maken.”

Zusters, ik voor mij ervaar het als iets zieligs als er zusters thuis blijven zitten wachten tot ze zich *aangetrokken* voelen om naar de ZHV te gaan. Dat vind ik niet juist.

Als trouwe zusters bidden en werken om een les behoorlijk te kunnen presenteren, verdienen zij uw steun. Alleen uw aanwezigheid is dan al een hele hulp voor hen.

Er schijnen ook zusters te zijn die eerst nu wel eens precies willen weten wat ze op een ZHV-bijeenkomst allemaal aangeboden krijgen, zoals een verwerdeter die zorgvuldig het menu bestudeert om toch vooral maar het allerlekkerste te vinden.

Zusters, het is uw plicht de zustershulpvereniging te bezoeken, evenals de broeders verplicht zijn hun priesterschapsvergaderingen bij te wonen.

Ik heb sommige zusters horen zeggen: „Ik ga niet naar de ZHV omdat ik er gewoonweg niets aan heb.”

Mag ik u dan een lesje geven?

In 1888 werden de ZHV en de jongevrouwen-organisaties van de kerk bij de oprichting van de (Am.) Nationale en de Internationale Vrouwenraad direct lid. Deze twee organisaties werden hoofdzakelijk gesticht ter bevordering van het vrouwenkiesrecht, en ter verbetering van het lot van vrouwen en kinderen overal ter wereld. In die jaren hadden onze afgevaardigden hun goede en hun slechte dagen, afhankelijk van de omstandigheden, de leidsters van die overkoepelende organisaties en hun houding tegenover de mormonen.

In april 1945 werd Belle Smith Spafford presidente van de zustershulpvereniging. Slechts een paar weken na haar aanstelling kwam er een brief binnen van de Nationale Vrouwenraad met de kennisgeving dat de aangesloten organisaties hun jaarvergadering in de stad New York wilden houden.

Zuster Spafford had die vergaderingen al eerder bijgewoond, en met het oog op haar vroegere ervaringen namen zij en haar raadgeefsters die uitnodiging wekenlang in zorgvuldige overweging. Daarop besloten zij de president van de kerk te adviseren dat de ZHV haar lidmaatschap van die raden zou beëindigen. Ze stelden een verklaring op waarin dat advies werd uitgebracht en waarin alle redenen daarvoor stonden vermeld. Bevend en onzeker legde zuster Spafford dat stuk op het schrijfbureau van president George Albert Smith, met de woorden: „Het presidium van de zustershulpvereniging zou het hoofdbestuur willen adviseren haar lidmaatschap van de Na-

tionale en de Internationale Vrouwenraad te beëindigen, om de op dit papier opgesomde redenen.”

President Smith las het document zorgvuldig door. Waren ze daar niet meer dan een halve eeuw lid van geweest? wilde hij weten.

Daarop zette zuster Spafford uiteen hoe duur het was om naar New York te gaan, hoeveel tijd het kostte, en gaf een beschrijving van de vernederingen die ze daar af en toe ondervonden hadden. Ze adviseerde dat ze zich terug moesten trekken omdat „die vergaderingen ons toch niets opleveren.”

Die wijze, oude profeet leunde achterover in zijn stoel en keek haar met een verstoorde gelaatsuitdrukking aan. „U wilt zich terugtrekken omdat het u niets oplevert?” informeerde hij.

„Zo denken wij erover,” antwoordde zij. „Zegt u mij eens,” zei hij, „wat is uw inbreng?”

„Zuster Spafford,” vervolgde hij, „u verbaast mij. Denkt u er altijd alleen maar aan wat het u oplevert? Kunt u ook niet eens bedenken wat u zelf te geven hebt?” Hij gaf haar het blad papier terug en stak zijn hand uit.

Met grote vastberadenheid zei hij: „Blijft u lid van deze raden en laat uw invloed daar gelden.”

Dat hebben ze toen gedaan ook! Zuster Spafford had de vriendelijke terechtwijzing van die wijze profeet ter harte genomen, en er kwam een dag dat zij presidente van die organisatie werd.

Nu geef ik diezelfde boodschap aan iedere zuster van de kerk door. Als u wegblijft van de ZHV omdat het bijwonen van de vergaderingen „u niets oplevert,” zegt u mij dan eens, beste zuster, wat is úw inbreng?

Ik steun de ZHV zonder aarzeling, want ik weet dat ze op inspiratie van de almachtige God is gesticht. Sedert haar oprichting is deze organisatie gezegend.

Ik weet dat dit een opkomende, en geen ondergaande zon is. Ik weet dat het licht en de kracht die ervan uitgaan zullen toenemen, en niet afnemen.

Ik weet dat de ZHV heden ten dage door verstandige, geïnspireerde, krachtige vrouwen wordt geleid. Dank zij hen zullen de frustraties van ongeschoolde, eenzame of ongetrouwde vrouwen plaats maken tot gevoelens van veilige geborgenheid en geluk.

De verbijstering van de ongeïnspireerden en misleiden zal plaats ma-

ken voor zelfverzekerdheid en doelbewustheid.

Na mij maandenlang biddend met deze zaak te hebben beziggehouden, waarbij ik Hem heb gevraagd wiens organisatie dit is, kan ik zonder voorbehoud, zonder aarzeling mijn volle steun verlenen aan de Zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ik bid God dat Hij deze onze zusters wil zegenen en sterken, want dit is zijn kerk en wij worden door een profeet geleid. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De gave der liefde

Door ouderling Rex D. Pinegar
van het Eerste Quorum der Zeventig

Een vriend van mij keerde onlangs per vliegtuig vanuit Dallas in Texas naar zijn woonplaats Salt Lake City terug. Tijdens die vlucht concentreerden zijn gedachten zich geheel op een gewichtige gebeurtenis, die binnenkort in zijn gezin zou plaats vinden. Zijn enige zoon zou nl. over een paar dagen zijn ouderlijk huis verlaten om in een ver land een zending te gaan vervullen. Zijn grote liefde voor zijn zoon gaf hem aanleiding tot de volgende gedachtengang: 'Als mijn jongen straks zover weggaat om de mensen onze kerk te leren kennen, dan mag het heus wel de beste kerk zijn die er is!' Daarop haalde hij een blocnote en een pen tevoorschijn en begon een lijst op te stellen van de kenmerkende eigenschappen of de goede hoedanigheden die men in de beste kerk zou zoeken.

'Er zouden activiteiten moeten zijn voor de vorming en versterking van de jeugd,' schreef hij op, 'bijv. door gezonde sport en spel; verder een goede opleiding en degelijk onderwijs voor de kinderen, cursussen ter ontwikkeling van de vaardigheden, bekwaamheden en talenten van de vrouwen, een project ter verzorging van behoeftigen, zieken en eenzamen, en er zouden voorzieningen moeten worden getroffen voor de slachtoffers van eventuele rampen en onheilen. Er zou een project moeten zijn voor werkverschaffing en om de mensen gelegenheid tot dienstbetoon te bieden, en er zouden programma's moeten zijn voor

hulpverlening aan gezinnen en alleenstaanden bij de ontwikkeling en opbouw van hun geestelijk leven ter wille van hun gemeenschappelijke en individuele vooruitgang.'

Zijn opsomming werd lang en imposant, en voldaan stelde hij ten slotte vast dat zijn eigen kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen al die activiteiten ook ontplooidde om aan ieders behoeften te kunnen beantwoorden. Inderdaad, concludeerde hij voldaan, dit is de beste kerk die mijn zoon zou kunnen vertegenwoordigen!

Mijn vriend was zo ingenomen met zijn lijst aantrekkelijke eigenschappen van de beste kerk, dat hij besloot hem te laten lezen aan de heer die naast hem in het vliegtuig zat. Deze, een staflid van een financiële onderneming, reageerde hierop vol belangstelling en respect. Samen lazen ze de lijst door en bespraken het daarin vermelde. Aan het slot van hun gesprek vroeg die zakenman aan mijn vriend, 'Wilt u graag weten wat ik in een kerk zou zoeken? Daar is maar één maatstaf voor: de leden van die kerk zouden het beste voorbeeld moeten zijn van wat de Heiland leerde, namelijk: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.' (Marc. 12:31.)

Mijn vriend zei uit deze ervaring een belangrijke les te hebben getrokken. Hij had die sympathieke man het een en ander meegedeeld over de door onze kerk ontplooidde activiteiten, zonder erbij te

vermelden dat het doel daarvan is de leden te leren hoe ze God en hun medemensen liefde betonen moeten. Hij maakte mij deelgenoot van dit leerzame voorval en gaf mij toestemming dit vandaag aan u door te geven om ons allen eraan te herinneren.

„Het eerste is: . . . gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.

„Het tweede is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet.” (Marc. 12:30-31.)

Juist die liefde tot God en tot onze naasten, d.w.z. alle mensen, overal ter wereld, is de drijfkracht waardoor de zoon van mijn vriend, en 27.000 anderen met hem, ertoe worden aangezet hun ouderhuis, vrienden, familieleden, hun veilig en geriefelijk bestaan vaarwel te zeggen om zich onder onbekende medemensen over de hele wereld te begeven, met de boodschap van het evangelie van Jezus Christus. Alleen omdat wij de Heer en onze naaste liefhebben, zijn wij bereid alles te doen en desnoods alles op te offeren om anderen deelgenoot te kunnen maken van die blijde boodschap, die in ons eigen leven zoveel vreugde en geluk heeft gebracht. Heiligen der laatste dagen verkondigen immers dat God leeft en dat Hij alle mensen liefheeft. Hij zal iedereen die zich bekeert en Hem wil volgen, voeren tot eeuwigdurende blijdschap en gelukzaligheid.

Wij zijn ervan overtuigd dat de mensen op deze wereld vurig verlangen naar een dergelijke boodschap, waarin ze geloven kunnen. Uit een onlangs in de Verenigde Staten gehouden landelijke enquête, die door een vooraanstaande uitgeverij werd ingesteld, is gebleken dat de mensen over het algemeen een wanhopige behoefte hebben aan een godsdienst, die hun fundamenteel geloof in een christe-

lijke levenswandel kan doen herleven . . . waardoor zij in zichzelf opnieuw de kracht zullen vinden die hun voorouders bezaten, . . . een godsdienst, waardoor weer sterke familiebanden gesmeed zullen worden, . . . een godsdienst die nieuw licht werpt op de pionierskrachten, waardoor dit machtige land is opgebouwd.’ (Uit een nog niet gepubliceerd

Het doel van alle door onze kerk ontplooidde activiteiten is de leden te leren hoe ze God en hun medemensen liefde betonen moeten.

rapport van 15 augustus 1978, uitgebracht door de (Amerikaanse) uitgeverij Littlepage Limited Advertising.) Dit onderzoek heeft uitgewezen dat de fundamentele opvattingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen parallel lopen met de door de mensen gevoelde godsdienstige behoeften. De zo juist genoemde, in New York gevestigde uitgeverij Littlepage Limited vermeldde voorts: „In een tijd vol verwarring, geven zij (de mormonen) overduidelijke en zeer beslissende antwoorden. . . . De vooruitzichten voor de groei van hun ledental in de onmiddellijke toekomst schijnen heel goed te zijn . . . in die grote wereld, die op bekeering wacht.’

Een dezer dagen nog heeft mijn elfjarige dochter Kristen tegenover mij uiting gegeven aan een bezorgdheid, die naar mijn gevoelen wordt gedeeld door velen die op zoek zijn naar een betere, rechtvaardiger levensstijl. Ze zei nl.: „Paps, ik

heb de uitdaging gekregen één enkele dag te leven zoals Jezus zou hebben geleefd, maar dat heb ik nu al een hele week geprobeerd en ik red het gewoonweg niet. Iedere dag denk ik: vandaag zal ik het doen, maar dan maak ik weer een fout en moet ik tot de volgende dag wachten voordat ik het opnieuw kan proberen.'

Er wordt mij dikwijls gevraagd mensen van advies te dienen die ongeveer voor hetzelfde dilemma staan. Ze willen hun leven wel beteren en veranderen, maar voelen anderzijds dat ze zoveel fouten hebben begaan dat ze geen kans zien de zondelast af te werpen die ze nu met zich meetorsen. Ze voelen zich zwaar terneergedrukt door verdriet en wanhoop, zonder te verwachten er ooit onderuit te kunnen komen.

Kristen en wij allemaal moeten bedenken dat God, die ons gebiedt Hem lief te hebben, ons Zelf volmaakt liefheeft. Alle mensen moeten de grote verlossende macht van des Heilands liefde leren kennen. Hij heeft ons zo lief dat Hij beloofd heeft ons de verkeerde dingen die wij doen te willen vergeven en ze niet meer te gedenken, als wij ons er maar van bekeeren en tot Hem komen (zie LV 58:42). Zo lief heeft Hij ons dat Hij bereid was de prijs voor die zonden te betalen, ervoor te boeten. Hij leed en stierf voor ons. Hij heeft gezegd: 'Kom hier, volg Mij.' (Luc. 18:22), en: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matth. 11:28). Werpt u lasten dan op de Heer. Het is zijn verlangen ons op te heffen, ons te helpen, ons te leiden en ons te redden.

In zijn klassiek geworden geschrift over de liefde van Christus verhaalt Henry Drummond van een man, die een stervende jongen ging bezoeken. Hij legde zijn hand bij wijze van troost op het hoofd van die jongen en zei tegen hem: 'God heeft je lief, mijn jongen.' Deze

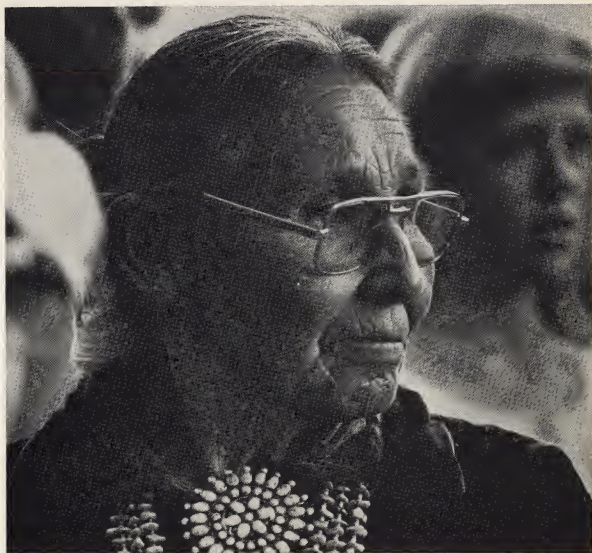
stond meteen op 'uit zijn bed, en riep de mensen in huis toe: 'God heeft mij lief! God heeft mij lief!'" Dat éne woord! Die jongen werd erdoor veranderd. Het besef dat God hem liefhad overweldigde hem, vermurwde hem, en begon een nieuw hart in hem te scheppen. Zó vermurwt Gods liefde nu het liefdeloze hart van een mens en verwekt in hem een nieuw schepsel, dat geduldig, nederig, zachtmoedig en onbaatzuchtig is. Een andere manier om een nieuw hart te krijgen is er niet. Daar is niets geheimzinnigs aan. Wij hebben anderen, ja iedereen en zelfs onze vijanden lief, omdat *Hij ons eerst heeft liefgehad.*' (Uit: *The Greatest Thing in the World*, Old Tappan, N.J., uitg. Fleming H. Revell Co., n.d. blz. 47-48.)

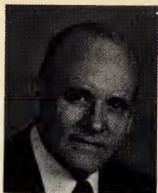
Alleen door dit besef van zijn grote liefde voor ons kan onze houding jegens Hem en anderen worden beïnvloed en bepaald. Hij heeft ook gezegd: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb' (Joh. 13:34). Een paar weken geleden kreeg ik van iemand een geschenk. Toen ik dat mooie pakketje uitpakte en ontdekte wat erin zat, werd ik door ontroering overmand. Het was een kostbaar stuk. Ik had het al eerder gezien in het kantoor van degene die het mij nu cadeau deed. Ik had toen mijn onverholten bewondering uitgesproken omdat het zo'n ongeëvenaard handig en nuttig gebruiksvoorwerp was. Het was fijn bewerkt en zeer kostbaar. Ik was diep getroffen bij het ontvangen van dat royale geschenk, niet zozeer om de geldelijke waarde ervan, maar omdat ik erkentelijk was voor de grote liefde, die de gever hiermee voor mij aan de dag legde. Het was een kunstvoorwerp waarvan ik wist dat mijn weldoener het zich niet kon veroorloven zo iets voor zichzelf of voor mij te kopen. Ik wist dat hij het ook van iemand gekregen had die hem liefhad. Hij was toen verblijd en opge-

bouwd door dat gebaar van liefde jegens hem. In zijn verlangen mij gelukkig te maken en zijn liefde voor mij tot uitdrukking te brengen, schonk hij nu een van de mooiste stoffelijke zaken die hij bezat aan mij.

Wat ben ik dankbaar voor dit evenbeeld van echt-christelijke liefde, en voor de vele andere liefdegaven die ik dagelijks ontvang, thuis en in mijn omgang met andere leden van deze geweldige kerk, soms van heinde en ver. Doordat ik zoveel blijken van liefde ondervind, word ik telkens weer opgebeurd en ze wekken in mij het verlangen ook anderen mijn liefde te betonen.

Ik besluit nu met de wens dat wij, leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen deze eerste en grote geboden mogen gedenken en naleven, dat wij de Heer mogen liefhebben uit geheel ons hart, uit geheel onze ziel, uit geheel ons verstand en uit geheel onze kracht, en onze naasten als onszelf. Laat ons van die liefde blijk geven door al Gods geboden na te leven en onze naasten te doen delen in onze grootste liefdegave, nl. het evangelie van Jezus Christus, waarvan ik getuig dat het de waarheid is en het beste dat er op de aardbodem bestaat. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus, amen.

Ware godsdienst

Door ouderling **Howard W. Hunter**
van de Raad der Twaalf

Nog niet zo lang geleden las ik het verslag van een interview met een man van enige nationale betekenis. Bij de uiteenzetting van zijn ideeën over een vraagstuk van hedendaags belang, maakte hij deze opmerking: „Ik ben geen religieus mens, maar toch was er iets aan de omstandigheden van de voorgestelde handwijze dat mij niet juist leek.”

Zijn commentaar deed bij mij de vragen rijzen waarom hij de religie in verband bracht met het sociale en politieke onderwerp waar hij het over had. Bovendien vroeg ik me af waarom hij meende geen religieus mens te zijn. Het antwoord op deze vragen is naar ik meen gelegen in de definitie van het begrip „religie.”

Het woord *religie* heeft geen enkele algemeen aanvaarde definitie. Soms wordt het gebruikt ten aanzien van godsdienst, hetzij met het oog op de openbare eredienst of op iemands persoonlijke geloofsovertuiging, en soms ter onderscheiding tussen gewijde en profane of wereldse dingen. Het geloof in de onsterfelijkheid van de ziel is een begrip dat door sommige mensen als religieus wordt beschouwd. Een van de meest gebruikelijke betekenissen van deze term is geloof in een godheid of godheden, kortom godsdienst. Vaak wordt het woord *religie* in verband gebracht met het streven naar wat gewoonlijk zaligheid wordt genoemd, en soms ook met een openbaring uit goddelijke bron.

Kort na de stichting van de kerk publiceerde Joseph Smith antwoorden op een lange lijst vragen die men hem had gesteld. Een van die vragen luidde: „Wat zijn de grondbeginselen van uw godsdienst?” Joseph antwoordde daarop: „De grondbeginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus, dat Hij is gestorven, begraven en ten hemel opgevaren; alle overige op onze godsdienst betrekking hebbende zaken zijn daarvan slechts uitvloeisels of bijkomstigheden.” (*History of the Church*, 3:30.)

In de Schriften kunnen wij over vele zaken vaak goede definities vinden, maar het valt ons op dat in de Bijbel, die wij toch als een godsdienstige verhandeling beschouwen, het woord *godsdienst* in het Oude Testament althans niet voorkomt, terwijl het in het Nieuwe Testament slechts op enkele plaatsen wordt gebruikt. Op die gevallen wil ik thans gaarne wat nader ingaan.

Paulus heeft dit woord voor het eerst gebruikt bij het voeren van zijn verantwoording voor koning Agrippa, tot wie hij toen o.a. zei: „Mijn leven . . . dat ik van den beginne aan geleid heb . . . kennen alle Joden, daar zij sedert lange tijd van mij weten dat ik naar de meest nauwgezette partij van onze godsdienst, als Farizeeër, geleefd heb.” (Hand. 26:4-5.) Hier zinspeelt hij op de drie sekten of „partijen” onder de joden, n.l. Farizeeën,

Sadduceeën en Essenen. Hij zei als Fari-
zeeër te hebben geleefd, de sekte die zich
van deze drie het strengst aan de gods-
dienstige praktijken hield. Paulus heeft
het hier niet over een geloofsopvatting of
-belijdenis, maar veeleer over de vorm
van de eredienst als zodanig. Door de
joden werd n.l. sterker het accent gelegd
op het in acht nemen van bepaalde gods-
dienstige gebruiken dan op de leer, op
het ritueel van hun godsdienst dan op
een geloofsovertuiging.

De tweede keer dat wij het woord gods-
dienst (althans in de Engelse bijbelverta-
ling) aantreffen, wordt het ook weer
door Paulus gebruikt in zijn brief aan de
Galaten, waarin hij schrijft: „Want gij
hebt gehoord van mijn vroegere wandel
in het Jodendom (of de Joodse
godsdienst); ik heb de gemeente Gods
bovenmate vervolgd en getracht haar uit
te roeien.” (Gal. 1:13.) Wij weten heel
goed hoe Paulus de volgelingen van
Christus en hen die zich christenen
noemden heeft vervolgd, en we vragen
ons af waarom hij dit alles destijds zou
hebben gedaan. Waarom gedroeg hij
zich zo meedogenloos? Deze vragen
worden door Paulus zelf beantwoord als
hij vermeldt dat hij tot dusverre de gods-
dienst van zijn vaders beoefend had,
een godsdienst van onveranderlijke
voorschriften, starre wetten en geheide
overleveringen, het erfdeel van zijn He-
breeuwse afkomst. Deze strenge regels
en gewoonten hebben hem ertoe ge-
bracht de volgelingen van Christus mee-
dogenloos te vervolgen. In zijn schrijven
aan de Galatiërs zinspeelde hij dus op
dezelfde wijze op het begrip *godsdienst*
als tegenover koning Agrippa. n.l. op
vaste regels en gewoonten in plaats van
op een geloofsopvatting of -belijdenis.
Nu komen wij toe aan het derde geval
waarin het woord *godsdienst* in het Nieu-
we Testament wordt gebruikt. Dit komt
voor in de brief van Jacobus, die hij

schreef aan „de twaalf stammen in de
verstrooiing,” (Jac. 1:1) waarmee hij
waarschijnlijk heel Israël heeft bedoeld,
en waarin hij vermeldt:

„Indien iemand meent godsdienstig te
zijn en daarbij zijn tong niet in toom
houdt, maar zijn hart misleidt, diens
godsdienst is waardeloos” (Jac. 1:26).
Hier schijnt Jacobus het woord *gods-
dienst* in dezelfde zin te gebruiken als dit
bij Paulus het geval was, n.l. als iets ri-
tuels of ceremonieels, d.w.z. als iemand
in dit opzicht ritualistisch is, maar toch
niet op zijn hoede is voor wat hij zegt,
dan zijn de door hem in acht genomen
riten van nul en generlei waarde.

Daarna geeft Jacobus een zeer ondub-
belzinnige omschrijving van wat hij ‚zuiv-
ere godsdienst’ noemt, in tegenstelling
tot de vormelijke, ritualistische eredienst
en de onveranderlijke voorschriften
voor godsdienstige gebruiken, zoals
Paulus die beschrijft. Jacobus zegt hier
namelijk: „Zuivere en onbevleete gods-
dienst voor God, de Vader is: omzien
naar wezen en weduwen, in hun druk
en zichzelf onbesmet van de wereld bewa-
ren” (Jac. 1:27). Zijn woordkeus is een-
voudig en zonder enige pretentie, maar
de betekenis ervan is diepzinnig. De
woorden „omzien naar wezen en wedu-
wen” vormen een herinnering aan het
mededogen moeten koesteren jegens on-
ze naasten, onze medemensen. Dit is
ook de leer van de Meester in zijn veel-
vuldige toespelingen op de liefde. De
Heer heeft bijv. gezegd: ‚Gij zult uw
naaste liefhebben als uzelf’ (Matth.
22:39). Dit heeft Jacobus nu juist onder
woorden willen brengen: liefde en toe-
wijding jegens God betonen door lief-
derijk dienstbetoon aan medemensen,
waarvoor hij wezen en weduwen als
voorbeelden koos.

Het tweede bestanddeel van de door Ja-
cobus gegeven defintie van het begrip
‚godsdienst’ is ‚zichzelf onbesmet van de

wereld bewaren.' Niet door de wereld worden besmet betekent eenvoudig niet-wereldsgezind zijn en vrij van de besmetting met zonde en ongerechtigheid. Ook Paulus heeft in zijn brief aan de Romeinen hierover iets gezegd, nl.: 'Wordt niet gelijkvormig aan deze wereld' (Rom. 12:2).

Kortom, volgens Jacobus is ware godsdienst verknochtheid aan God, waarvan wij blijf moeten geven door onze medemensen lief te hebben en hun barmhartigheid te bewijzen, hetgeen gepaard moet gaan met een niet-wereldgezinde, maar veeleer geestelijke levenshouding. Zo'n uitspraak lijkt eigenlijk te eenvoudig om voldoende te zijn, maar in al hun eenvoud spreken die woorden boekdelen, waardoor een belangrijke waarheid duidelijk wordt gemaakt. Met andere woorden kunnen we zeggen dat ware godsdienst niet alleen bestaat uit het zich onthouden van kwaad (d.w.z. onbesmet blijven), maar in het willens en wetens, doelbewust stellen van goede daden en het verlenen van liefdediensten aan anderen.

Koning Benjamin heeft dat ook ingezien en zijn volk dit beginsel voorgehouden, toen hij zijn onderdanen vanaf de toren toesprak. Hij bracht hun in herinnering dat hij zijn dagen in hun dienst had doorgebracht, door te zeggen: 'Ziet, ik zeg u, dat hoewel ik . . . mijn dagen in uw dienst heb doorgebracht, ik niet wens te roemen, want ik ben alleen in de dienst van God geweest. En ziet ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.' (Mos. 2:16-17.)

Mattheus formuleert het zo: „De Koning zal hun . . . zeggen: . . . in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matth. 25:40.).

Het leven van de profeet Joseph Smith vertoonde diezelfde kenmerken van dienstbetoon aan vrienden, jegens zijn medemensen, ja jegens alle mensen, en jegens zijn God. Tijdens de laatste twee uren van zijn leven, toen hij in Carthage achter de tralies gevangen zat, zong president John Taylor, zijn intieme vriend, een lied om hem in die droefgeestige ogenblikken wat op te vrolijken. Dat

„Wie beweert geen religieus mens te zijn is met recht arm, omdat hij niet voldoende naastenliefde bezit.”

lied telt een aantal coupletten, die beginnen met hulp bieden aan ongelukkigen, zoals het delen van een korst brood met iemand die bijna van honger omkomt. Ik citeer hier enkele van die coupletten:

*Een arme zwerver, moed' en mat,
kwam op mijn weg vaak voor mij
staan,
die dan zo need'rig ,help mij' bad,
dat ik zijn wens niet af kon slaan.
Hoewel ik nooit zijn naam vernam,
waarheen hij ging, vanwaar hij
kwam,
won iets, dat in zijn ogen glom,
mijn liefd', al wist ik niet waarom.*

*Eens was mijn karig maal gereed,
toen hij stilzwijgend binnentrad.
Ik merkte, dat hij honger leed,
en 'k gaf hem alles, wat ik had.
Hij dankt' en at, en, was 't niet veel,
ook ik kreeg iets: eens eng'len deel,
want toen ik daar ten maaltijd zat,
was 't mij, alsof ik manna at.*

De verzen verhalen verder van een koele dronk die werd gegeven om de dorst van een lijdend mens te lessen, het kleden, huisvesten en ter ruste leggen van een haveloze, vermoeide zwerver, het verzorgen van een gewonde, het delen in de veroordeling van een gevangene. In het laatste couplet volgt dan de herkenning van de verschijning van de Meester:

*Toen heeft hij in een ogenblik
al zijn vermoming afgedaan,
die wond' in elke hand kend' ik -
ik zag de Heiland voor mij staan!
Tot mij, ja, zelfs tot mij, sprak Hij:
'Gij hebt u nooit geschaamd voor
Mij,
uw daden kunnen niet vergaan,
vrees niet, gij hebt z'aan Mij
gedaan.*

(HLZ, lied nr. 69)

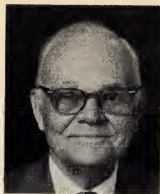
Wie beweert geen religieus mens te zijn is met recht arm en berooid, omdat hij niet voldoende naastenliefde bezit om zich iets van zijn medemensen aan te trekken en met hun lot te zijn begaan. Tot zo iemand zal de Heer eenmaal zeggen: 'In zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan. En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.' (Matth. 25:45-46.)

President Joseph F. Smith, een vroegere president van onze kerk, schreef jaren geleden: 'Zeg nooit dat u niet godsdienstig van aard bent, hetgeen u dan als voorwendsel aanvoert ter verontschuldiging voor euvelheden en verboden handelingen. . . . Wees liever zowel uiterlijk als in werkelijkheid godsdienstig en bedenk wat ware godsdienst betekent. Zoals het getuigenis van Jezus het wezen der profetie is, zo is de wetenschap dat reinheid, gerechtigheid, eerlijkheid en rechtvaardigheid, alsmede goede wer-

ken u lief zijn, een onmiskenbaar bewijs dat u van nature godsdienstig bent.' President Smith vervolgde: 'Doorzoekt uw hart, dan zult u tot de ontdekking komen dat u in diepste wezen die kennis inderdaad bezit. Bevorder vervolgens de groei en ontwikkeling van die wetenschap tot verwerving van uw eigen zaligheid.' ('Niet godsdienstig van aard,' *Improvement Era* van april 1906, blz. 495.)

Dat wij onze medemensen mogen dienen en ons onbesmet van wereldse invloeden mogen bewaren, opdat wij waardig bevonden worden als echt godsdienstig of religieus gezind te worden beschouwd en de goedkeuring van de Heer te ontvangen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De waarde van zielen

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Geliefde broeders en zusters, ik verzoek u zich met mij te verenigen in gebed, opdat wij de Geest des Heren mogen genieten nu ik enkele woorden tot u probeer te richten inzake de waarde van een mensenziel.

Toen ik de afgelopen herfst 58 jaar geleden de hoofdzetel der kerk verliet om voor het eerst op zending te gaan, werd mij een instructieblad ter hand gesteld, waarop deze tekst uit onze eigentijdse Schrifturen stond vermeld:

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

„Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen.” (LV 18:10-11.)

De strekking van deze uitspraak dat Christus „de pijnen van alle mensen” geleden heeft, die hier door de Heer wordt gedaan om speciaal de aandacht te vestigen op de hoge waarde die Hij aan de menselijke ziel toekent, wordt nog versterkt door het besef van de hevigheid van dat lijden. In zijn beschrijving van Christus’ gebed in Gethsemane heeft Lucas daarover het volgende vermeld:

„En Hij . . . knielde neder en bad deze woorden: Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!

„En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven.

„En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.” (Luc. 22:41-44.)

Sprekende over dat lijden heeft Jezus zelf achttienhonderd jaar later in een openbaring tot een van onze eerste geloofsbroeders het volgende gezegd:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert . . . opdat ik u niet sla, . . . en uw lijden hevig zij - gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen -

„Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (LV 19:15-19.)

De hoge waarde, die de Heer volgens hetgeen Hij in onze hedendaagse Schrifturen heeft bekendgemaakt, aan mensenzielen hecht, heeft Hij ook aan zijn vroegere profeten geopenbaard. Om hun een indruk daarvan te geven, heeft Hij enigen van hen even een vluchtige blik ver-

gund op de grootsheid van zijn scheppingen, waarna Hij hun duidelijk maakte dat zij slechts ondergeschikte medewerkers waren bij het nastreven van zijn doeleinde, nl. 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.' (Moz. 1:39.)

Nadat Henoch in een visioen iets van Gods scheppingen had mogen aanschouwen, zei hij tot de Heer: ', . . Indien het mogelijk ware, dat de mens de stofdeeltjes der aarde kon tellen, ja, de miljoenen werelden zoals deze, zou het geen begin vormen van het aantal Uwer scheppingen' (Moz. 7:30).

Na Mozes iets dergelijks te hebben getoond, sprak de Heer tot Mozes: ', Ontelbare werelden heb Ik geschapen . . .

,En zoals de ene aarde met haar hemelen zal voorbijgaan, zo zal er een andere komen; en er is geen einde aan Mijn werken, evenmin aan Mijn woorden.

,Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.' (Moz. 1:33,38,39.)

Deze schriftgedeelten roepen herinneringen op en verlenen een diepere zin aan de indringende vraag van de psalmdichter:

,Aanschouw ik uw hemel,' aldus de psalmist, ', het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt;

,Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt? . . . Toch hebt Gij hem . . . met heerlijkheid en luister gekroond.

,Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd.' (Ps. 8:4-7.)

Het antwoord op deze diepzinnige vraag ', wat is de mens, dat hij van zo'n onschatbare waarde wordt geacht' kan alleen via rechtstreekse openbaring uit de hemel worden gegeven. Dit is zo belangrijk dat het door Godzelf en door Hem uitgezonden engelen aan de mensen wordt bekendgemaakt. Zo werd het in het aller-

vroegste begin aan Adam en Eva verkondigd. Daarna is het in iedere volgende bedeling van het evangelie geopenbaard aan 'uitverkoren vaten des Heren' (Moroni 7:31), d.w.z. aan zijn profeten. Die profeten hebben trouw van de hun geopenbaarde waarheid getuigd, opdat het overige deel der mensen, voor zover zij zich daartoe willen bekwamen, door de macht van de Heilige Geest daar eveneens weet van krijgen kunnen. (Zie Moroni 7:32.)

Zelf hebben wij ook op deze manier geleerd *wie* en *wat* de mens is, voor welke kennis wij de Heer dankzeggen en Hem eer bewijzen. Nu wij dus de waarheid kennen, leggen wij het volgende getuigenis af:

De mens is een tweeslachtig wezen, een levende ziel, bestaande uit een geestelijk en een natuurlijk lichaam. Zijn geest bestond, lang voordat de aarde geschapen werd, in een voorbestaan als persoonlijkheid met een eigen identiteit. Deze aarde is trouwens opzettelijk geschapen opdat de geesten der mensen een plaats zouden krijgen waar ze de sterfelijke staat konden aannemen.

De duidelijkste leerstelling aangaande de menselijke geest waarvan de geschiedenis melding maakt werd 2200 jaar v.Chr. verkondigd. Jezus Christus is toen in zijn geestelijke lichaam aan de broeder van Jared verschenen en heeft bij die gelegenheid tot hem gezegd:

,Zie, Ik ben Jezus Christus . . .

,Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen.

,Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.' (Ether 3:14-16.)

Hieruit blijkt duidelijk dat het natuurlij-

ke lichaam van de mens is gevormd naar zijn geestelijke lichaam.

De herkomst van de mens

Oorspronkelijk is de mens een kind van God. De geesten der mensen zijn ‚Gode gewonnen zonen en dochteren’ (LV 76:24). Via dat geboorteproces werd op zichzelf bestaande intelligentie georganiseerd tot afzonderlijke persoonlijke wezens van geestelijke aard.

De bestemming van de mens

Deze menselijke geesten verwierven zich door hun gedrag in het voorbestaan een tweeledige bestemming, te weten: (1) het recht om in een lichaam van vlees en been te worden ondergebracht bij wijze van aards ‚tabernakel,’ en (2) de onsterfelijkheid als levende zielen.

Het plan voor de totstandkoming van dit tweeledige levensdoel voorzag in (1) een geboorte in de sterfelijkheid, waarbij de menselijke geest een lichaam van vlees en beenderen krijgt, waardoor hij een levende ziel wordt; (2) een afsterven van het natuurlijke lichaam, waardoor geest en lichaam van de mens tijdelijk worden gescheiden, zodat zijn ziel ontbonden wordt; (3) verlossing van de ziel door middel van de opstanding, waarbij geest en lichaam onafscheidelijk met elkaar herenigd worden.

Zo brengt de Heer die onsterfelijkheid van de mens teweeg, waarover hij tot Mozes sprak, toen Hij zeide: ‚Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’ (Moz. 1:39.) Door zijn overwinning op de dood heeft Christus de onsterfelijkheid waarvan hier sprake is reeds gewaarborgd.

Dit echter is nog niet alles. Hij heeft nog meer voor de mensen tot stand gebracht. Door zijn verzoeningswerk heeft Jezus het eeuwige leven binnen ieders bereik

gebracht. Daarbij heeft Hij echter niet alle mensen het eeuwige leven gegarandeerd, zoals hij hun wel onsterfelijkheid gegarandeerd heeft.

Onder de onsterfelijke zielen zullen vele gradaties voorkomen. Volgens de leer van Paulus zal het met de opstanding der doden zijn zoals ‚de ene ster verschilt van de andere in glans’ (1 Kor. 15:41-42.)

‚Ieder mens dient het verlangen en de hoop te koesteren voor zichzelf en zijn medemensen het eeuwige leven te verwerven, en zich daarvoor in te spannen.’

Onsterfelijkheid betekent ook leven zonder einde.

Eeuwig leven betekent daarentegen tevens dat dit leven een bepaalde hoedanigheid bezit. Het duidt op een staat van verhoging, onsterfelijkheid van de meest verheven aard - een leven zoals dat waarin Godzelf zich verheugt.

Het potentieel van de mens

Juist door de verwerving van het eeuwige leven, dat de mens in zijn sterfelijk bestaan moet verdienen, bereikt hij ten volle zijn potentiële vermogens. Daar de mens een kind van God is - een God die zelf een verheerlijkt, opgestaan, onsterfelijk wezen, een ziel die het eeuwige leven geniet, bezit die mens in overeenstemming met de universele natuurwetten ook het vermogen om, tot algehele volwassenheid gerijpt, de hoge status van zijn hemelse Vader te bereiken. Op deze waarheid zinspeelde Johannes, toen hij schreef: ‚Nu zijn wij kinderen Gods en

het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen' (1 Joh. 3:2.)

Jezus heeft de mensen op het hart gedrukt naar het verkrijgen van die verheven staat te streven, toen Hij zeide: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.' (Matth. 5:48.)

Het eeuwige leven is alleen te verkrijgen door gehoorzaamheid aan de wetten en voorschriften van het evangelie. 'Ga in door de enge poort,' heeft de Heiland gezegd, 'want eng is de poort, en smal is de weg, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden' (3 Ne. 27:33.)

Hoewel Jezus ons dus in deze en andere teksten heeft gewaarschuwd en geleerd dat de poort eng is, en de weg tot het eeuwige leven smal is, heeft Hij ons niettemin duidelijk gemaakt dat zowel de poort als de weg toegankelijk zijn voor iedereen, die voldoet aan de vereisten om daardoor te mogen binnengaan. Hier volgen zijn eigen woorden:

'Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben. . .

'Ik geef u deze woorden, opdat gij moogt verstaan en weten hoe te aanbidden, en Wie gij aanbidt, opdat gij in Mijn naam tot de Vader moogt komen, en te bestemde tijd van Zijn volheid ontvangen. 'Houdt indien gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen, en in Mij worden verheerlijkt, zoals Ik in de Vader ben verheerlijkt.' (LV 93:1, 19-20.)

De hoogste heerlijkheid van God, waardoor zijn werk wordt bekroond, is dan ook, zoals Hijzelf gezegd heeft, het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Zo groot is de waarde van een ziel 'in Gods ogen' (zie LV 18:10). De waarde daarvan moet ook in de ogen der mensen even groot zijn. Evenals het Gods werk en zijn heerlijkheid is het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen, zo moet ook ieder mens het verlangen en de hoop koesteren, en dient zijn streven erop gericht te zijn voor zichzelf het eeuwige leven te verwerven, en niet alleen voor zichzelf, maar ook voor zijn medemens. Dat zal ook geschieden, als hij zich eenmaal ten volle realiseert wie en wat hij is, als hij inziet wat zijn aard, zijn afkomst, zijn bestemming en zijn potentieel eigenlijk is.

In vergelijking met het eeuwige leven, zinkt al het andere vrijwel als onbeduidend in het niet. Het is immers zoals Jezus heeft gezegd: 'Wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?

'Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?' (Marc. 8:36-37.) Tot besluit geef ik een korte boodschap door aan u, met ons meeluisterende vrienden, u die het herstelde evangelie van Jezus Christus misschien nog niet hebt ontvangen.

De waarheden omtrent de waarde van mensenzielen, die wij hier in grote lijnen beknopt uiteen hebben gezet, bevatten niets nieuws. Zoals reeds aangeduid, werden ze al in den beginne aan Adam geopenbaard. In iedere volgende bedeling van het evangelie zijn ze in de loop der eeuwen opnieuw geopenbaard en aan de mensen onderwezen. Jezus heeft ze in het midden des tijds persoonlijk hier op aarde verkondigd.

De bijzondere boodschap die wij u vandaag verkondigen is dat in onze dagen, in deze tijd, die in de Schriften bekend staat als de bedeling van de volheid der tijden, de hemelen opnieuw geopend zijn. De waarheden aangaande 's mensen aard, herkomst, bestemming en po-

tentieel zijn speciaal ten bate van ons opnieuw aan het licht gebracht. De Vader en zijn Zoon Jezus Christus zijn verschenen aan en hebben zich onderhouden met 'uitverkoren vaten des Heren' eigentijdse profeten - en een herstelling en bekrachtiging gegeven van deze waarheden en alle overige eenvoudige, zuivere beginselen, verordeningen en leringen van het eeuwig evangelie van Jezus, de Christus.

Gods priesterschap, de door Hem verleende bevoegdheid om de verordeningen van het evangelie te bedienen, is opnieuw aan mensen toevertrouwd. Christus heeft zijn kerk weer op aarde gevestigd. Die is hier thans met alle volmachten toegerust om voor ons, voor u en voor mij, al datgene te doen wat in de sterfelijkheid gedaan moet worden en wijzelf niet kunnen doen om voor ons het eeuwige leven tot stand te brengen. Wij hebben u allen lief, en erkennen u als onze broeders en zusters in het huisgezin van God, onze hemelse Vader. Wij danken u dat u naar ons wilt luisteren, en we nodigen u uit onze boodschap nader te onderzoeken. Wij weten dat God, de Eeuwige Vader, als u tot Hem bidt, en Hem, in de naam van (Jezus) Christus

... met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling' wilt vragen omtrent dit alles, 'door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken' zal (zie Moroni 10:4.)

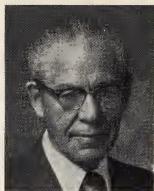
Wij zijn vol verlangen u nadere inlichtingen te verstrekken over de boodschap van de herstelling. Op uw verzoek zullen wij u de nodige literatuur toezenden of doen bezorgen, of u thuis les komen geven, wanneer het u schikt. Wij hebben ons aan dit soort dienstbetoon gewijd, waartoe wij een goddelijke roeping hebben ontvangen. Wij dragen immers dezelfde verantwoordelijkheid als Christus' eerste discipelen, want de Here Jezus heeft ook tot ons gezegd: 'Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder schepsel' (LV 68:8).

Ik geef u mijn persoonlijk getuigenis dat deze dingen waar zijn. Als u ze kunt begrijpen en aanvaarden, zullen ze u een inzicht verschaffen in de waarde van zielen, dat uit geen andere bron kan worden geput; ze zullen u op weg helpen naar het eeuwige leven, ze zullen uw hele leven veranderen en u een tot nog toe ongekende vrede doen vinden. Dat dit zo moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zaterdag, 30 September 1978

Zaterdagmiddagvergadering

Het aanvaarden van de openbaring over het priesterschap, het steunen van kerkelijke ambtenaren

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het Eerste Presidium heeft begin juni bekendgemaakt dat President Spencer W. Kimball een openbaring had ontvangen over het verlenen van het priesterschap en alle zegeningen van de tempel aan alle waardige manlijke leden van de kerk. President Kimball heeft mij gevraagd om de conferentie mede te delen dat hij, nadat hij deze openbaring, die hij na lang en ernstig mediteren en bidden in de heilige kamers van de heilige tempel had ontvangen, deze aan zijn raadgevers heeft voorgelegd; zij hebben haar aanvaard en goedgekeurd. Vervolgens is zij aan de Raad der Twaalf voorgelegd die haar eenparig goedgekeurde en daarna is zij voorgelegd aan alle andere algemene autoriteiten die haar eveneens eenparig goedgekeurden.

President Kimball heeft mij verzocht om u nu de volgende brief voor te lezen:
8 juni 1978

Aan alle algemene en plaatselijke ambtenaren van de priesterschap in De Kerk

van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de hele wereld

Geliefde broeders,

Wij hebben de uitbreiding van het werk van de Heer over de hele wereld meegeemaakt en wij zijn met dankbaarheid vervuld dat mensen in vele landen gehoor gegeven hebben aan de boodschap van het herstelde evangelie en in steeds grotere getale lid van de kerk geworden zijn. Dit wederom heeft in ons de wens opgewekt alle rechten en zegeningen die het evangelie aanbiedt, aan elk waardig lid van de kerk te verlenen.

Met het oog op de beloften die de profeten en presidenten van de kerk die ons zijn voorgegaan, gedaan hebben, beloften die inhielden dat in Gods eeuwige plan eens al onze waardige broeders het priesterschap zouden ontvangen, en met het oog op de getrouwheid van hen wie het priesterschap onthouden is, hebben

wij lang en ernstig de zaak van deze, onze trouwe broeders bepleit en vele uren in de bovenzaal van de tempel doorgebracht om de Heer om goddelijke leiding te smeken, Hij heeft onze gebeden aangehoord en door openbaring bevestigd dat de lang beloofde dag gekomen is dat iedere getrouwe, waardige man in de kerk het heilige priesterschap kan ontvangen, met de macht om de goddelijke autoriteit ervan uit te oefenen en met zijn geliefden elke zegening die hieruit voortvloeit te genieten, de zegeningen van de tempel daarbij inbegrepen.

Dienovereenkomstig mag het priesterschap aan alle waardige manlijke leden van de kerk verleend worden, ongeacht ras of huidskleur. De priesterschapsleiders hebben de aanwijzing het beleid te volgen dat in een zorgvuldig tweegesprek met elke kandidaat voor ordening

tot zowel het Aäronische als het Melchizedekse priesterschap voorziet om zich ervan te verzekeren dat hij aan de vastgestelde normen voor waardigheid voldoet.

Wij verklaren ernstig dat de Heer zijn wil kenbaar heeft gemaakt, tot zegen van al zijn kinderen in de hele wereld die willen luisteren naar de stem van zijn bevoegde dienstknechten en zich voorbereiden om elke zegening van het evangelie te ontvangen.

Hoogachtend,

Spencer W. Kimball

N. Eldon Tanner

Marion G. Romney

Het Eerste Presidium

Daar wij president Spencer W. Kimball als profeet, ziener en openbaarder en als

president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen steunen, wordt ons als constituerende vergadering voorgesteld om deze openbaring als het woord en de wil des Heren te aanvaarden. Wie hiermee instemt, make dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

President Kimball, het schijnt dat de stemming eenparig bevestigend is, en dat het voorstel is aangenomen. Voordat ik de algemene autoriteiten en ambtenaren ter stemming aan de conferentie voorleg, wil ik op verzoek van president Kimball de volgende verklaring afleggen:

De zeer snelle groei van de kerk over de gehele wereld en de toename die hiermee gepaard gaat op het gebied van reizen en het dragen van verantwoordelijkheid, heeft ons genoodzaakt een verandering van de status van enkele van de broeders uit de algemene autoriteiten te overwegen. Sommige van onze broeders hebben vele jaren met volledige en onzelfzuchtige toewijding gediend en zij verdienen elke eer en alle erkenning voor een dergelijk dienstbetoon. Wij achten het nu echter raadzaam de verantwoordelijkheid die zij dragen enigszins te beperken.

Na een lange periode waarin veel gebeden, gewikt en gewogen is en die zelfs enkele jaren heeft geduurd, maken wij nu een nieuwe en bijzondere status bekend die af en toe aan enkele broeders uit de algemene autoriteiten gegeven zal worden. Wij maken bekend dat een aantal broeders uit het Eerste Quorum der Zeventig emeritus leden van dat quorum worden. Deze broeders worden niet ontheven, maar worden vrijgesteld van actieve dienst. Uit consideratie voor het persoonlijk welzijn van deze personen en met grote waardering voor hun toege-

wijd dienstbetoon wordt deze status af en toe gegeven aan broeders uit de algemene autoriteiten die daarvoor in aanmerking komen.

Ik zal nu de algemene autoriteiten, de algemene ambtenaren en de algemene ambtenaren van de hulporganisaties ter steunverlening aan de conferentie voorstellen.

Wij stellen voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet gebruike hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als president van het Quorum der Twaalf Apostelen Ezra Taft Benson. Wie hiermee instemt make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight en James E. Faust. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. Als patriarch van de kerk, ouderling Eldred G. Smith. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, hetzelfde teken.

De raadgevers van het Eerste Presidium, de Twaalf Apostelen en de patriarch van de kerk als profeten, zieners en openbaarders. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Tegenstemmen door hetzelfde teken.

Spencer W. Kimball als trustee-in-trust

van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Tegenstemmen door hetzelfde teken.

Als Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn en W. Grant Bangerter. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, hetzelfde teken.

Als de overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M.

Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton en Jack H. Goaslind jr. Als emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg en S. Dilworth Young. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. Als Presiderende Bisschap: Victor L. Brown, presiderende bisschop; H. Burke Peterson, eerste raadgever; J. Richard Clarke, tweede raadgever. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers: Alle regionale vertegenwoordigers die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zustershulpvereniging: Barbara Bradshaw Smith, presidente; Janath Russell Cannon, eerste raadgeefster;

Marian Richards Boyer, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zondagsschool: Russell M. Nelson, president; Joe J. Christensen, eerste raadgever; William D. Oswald, tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen: Neil D. Schaerer, president; Graham W. Doxey, eerste raadgever; Quinn G. McKay, tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Vrouwen: Elaine A. Cannon, presidente; Arlene B. Darger, eerste raadgeefster; Norma B. Smith, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jeugdwerkvereniging: Naomi Maxfield Shumway, presidente; Colleen Bushman Lemmon, eerste raadgeefster; Dortha Lou Christiansen Murdock, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn. Wie hiermee instemt, make het bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

De Kerkelijke Onderwijsraad: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown en Barbara B. Smith. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet gebruike hetzelfde teken.

Het Kerkelijk Comité van Financiën: Wilford G. Elding, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor: Oakley S. Evans, president; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assistent-dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley en John Longhurst, tabernakelorganisten.

Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

President Kimball, de stemming ten gunste van deze ambtenaren en algemene autoriteiten is klaarblijkelijk eenparig geweest.

Ziet uw kleinen

Door ouderling **Gordon B. Hinckley**
van de Raad der Twaalf

Broeders en zusters, ik bid om de leiding van de heilige Geest bij de vervulling van deze zeer verantwoordelijke taak. Onlangs hebben wij een paar van onze kleinkinderen 's avonds mee naar een circusvoorstelling genomen. Ik vond het nog boeiender naar hen en veel van hun leeftijdsgenootjes te kijken dan naar de man op de vliegende trapeze. Vol verwondering heb ik ze geobserveerd als ze afwisselend lachten en met grote ogen naar de spannende tafereel staarden die zich voor hen afspeelden. Intussen dacht ik na over het wonder van het kind, waardoor het leven en de zin van dit aards bestaan voortdurend wordt vernieuwd. Terwijl ik ze zo in hun levendige belangstelling gadesloeg, gingen mijn gedachten zelfs in dat wereldse milieu terug naar dat heerlijke, ontroerende schouwspel dat is beschreven in 3 Nephi 17, toen de opgestane Heer kleine kinderen in zijn armen nam, die Hij wenend zegende, waarna Hij tot het volk zei: 'Ziet uw kleinen' (vers 23).

Kennelijk zijn alle goede, fijne dingen en al het vreselijke kwaad in de wereld van nu de zoete en bittere vruchten van de opvoeding der kinderen van gisteren. Zoals wij een nieuwe generatie opvoeden, zo zal de wereld er over enkele jaren uitzien. Als u bezorgd bent voor de toekomst, let dan op de manier waarop u uw kinderen grootbrengt. De schrijver van de Spreuken sprak wijze woorden

toen hij verkondigde: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.' (Spr. 22:6.)

Toen ik nog een jongen was, woonden wij 's zomers op een fruitkwekerij. We verbouwden daar grote hoeveelheden perziken, hele karrevrachten. Vader nam ons mee naar door de Landbouwschool georganiseerde demonstraties in het snoeien van vruchtbomen. In januari en februari gingen we 's zaterdags dan altijd naar de boerderij om de bomen te snoeien. Zo leerden we dat we door op de juiste plaatsen te knippen en te zagen, ook als er sneeuw op de grond lag en het hout wel dood leek, een boom zo konden modelleren dat de zon de vruchten, die er in de lente en zomer aan zouden groeien, goed kon bereiken. We leerden dat wij al in februari vrij goed konden bepalen wat voor vruchten wij in september zouden plukken.

E.T. Sullivan schreef eens deze belangwekkende woorden: 'Als God in de wereld een groot werk wil doen of een groot onrecht recht wil zetten, pakt Hij dat op een heel ongewone manier aan. Hij verwekt geen aardbevingen en zendt geen bliksemschichten naar de aarde, maar laat in plaats daarvan een hulploos kindje geboren worden, misschien uit een volstrekt onbekende moeder in een doodgewoon gezin. Vervolgens geeft God die moeder een gedachte in, die zij

dan weer overbrengt op de geest van dat kind. Daarna wacht God af. De grootste krachten in de wereld zijn niet de aardbevingen en de bliksemschichten. De grootste krachten in de wereld zijn babies.' (*The Treasure Chest*, p. 53.)

Ik zou hieraan toe willen voegen dat die kinderen vervolgens weer krachten ten goede of ten kwade zullen gaan uitoefenen, hetgeen in hoge mate afhankelijk is van hun opvoeding. De Heer heeft on dubbelzinnig verklaard: ‚Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen’ (LV 93:40).

Neemt u mij niet kwalijk als u meent dat ik hier bezig ben water naar de zee te dragen door vanzelfsprekende waarheden te verkondigen. Dat doe ik met opzet, omdat juist het vanzelfsprekende vaak veronachtzaamd wordt. Zo ligt het voor de hand dat ouders bij het opvoeden van hun kinderen aan vier gebieden de eisen moeten voldoen, nl. ze lief te hebben, te onderwijzen, te ontzien, en met en voor hen te bidden.

De laatste tijd zien wij hier in Amerika veel autobumpers die zijn voorzien van een sticker met de vraag: ‚Hebt u vandaag uw kind geknuffeld?’ Hoe gelukkig en gezegend is een kind dat voelt hoeveel zijn ouders van hem houden. In de komende jaren zal die liefdevolle hartelijkheid zoete vruchten dragen. De hardheid, waardoor onze samenleving zo zeer gekenmerkt wordt, is grotendeels een uitvloeisel van de strenge, hardvochtige behandeling die kinderen jaren geleden hebben ondergaan.

Toen ik een dezer dagen een vriend uit mijn kinderjaren ontmoette, kwam er bij mij een hele reeks herinneringen boven aan de omgeving waarin wij beiden waren opgegroeid, als een microcosmos van de wereld, waarin mensen van allerlei slag voorkwamen. Ze hadden een hechte gemeenschap gevormd en ik geloof dat wij ze allemaal gekend hadden.

Ik meen ook dat wij van al die mensen gehouden hebben, d.w.z. met één uitzondering. Ik moet bekennen dat ik die man verfoeide, een gevoel waarvan ik mij later weliswaar bekeerd heb, maar als ik eraan terugdenk, voel ik toch weer de hevigheid van mijn afkeer van die man. Zijn zootjes waren onze vrienden, maar hij was voor mij een vijand. Vanwaar die sterke antipathie? Omdat hij zijn kinderen met een riem of een stok afranselde, of wat hij ook bij de hand had als zijn venijnige toorn bij de minste of geringste aanleiding ontstak.

Misschien kwam het doordat ik zelf in een gezin ben grootgebracht, aan het hoofd waarvan een vader stond die door de een of andere stille toverkracht zijn kinderen onder de duim wist te houden zonder enig strafwerktuig te gebruiken, hoewel ze het misschien zo nu en dan wel eens hadden verdiend.

Ik heb de vruchten van de driftige aard van die buurman zien rijpen in het verdrietige leven van zijn kinderen. Sedertdien heb ik ontdekt dat hij er slechts één was van dat zeer aanzienlijke leger ouders, die blijkbaar alleen maar in staat zijn met harde hand op te treden tegen hun eigen kroost, voor wier bestaan zij verantwoordelijk zijn. Ik ben later ook gaan beseffen dat die man, die nog steeds in de herinneringen uit mijn kinderjaren voortleeft, slechts een voorbeeld is van tienduizenden anderen in ons land en talloze duizenden over de hele wereld, die bekend staan als kindermishandelaars. Iedere maatschappelijke werker, iedere beambte die dienst doet op de afdeling noodgevallen van een groot ziekenhuis, iedere politie-agent en rechter in een grote stad kan daarover meepraten. Altijd hetzelfde bedroevende beeld van slaan, trappen, opsluiten en zelfs aanranding van kleine kinderen. Daaraan verwant zijn die gemene mannen en vrouwen die kinderen uitbuiten

met pornografische bedoelingen.

Ik ben niet in de stemming om lang te blijven stilstaan bij dit afstotelijke beeld. Ik zou alleen willen zeggen dat geen mens die beweert een volgeling van Christus te zijn en geen belijdend lid van deze kerk zich met dergelijke praktijken kan inlaten zonder God daarmee te beleedigen en de leringen van zijn Zoon te verworpen. Jezus zelf heeft ons immers het voorbeeld van de reinheid en onschuld van kinderen voorgehouden, met deze woorden: ‚Een ieder, die één dezer kleinen . . . tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.‘ (Matth. 18:6.)

Zou het mogelijk zijn een strengere afkeuring uit te spreken over hen die kinderen misbruiken of mishandelen dan in deze door de Redder der mensheid geuite woorden? Wilt u graag een geest van liefde in de wereld zien gedijen? Begin dan thuis, in uw eigen gezin. Ziet uw kleinen aan, en ontdek in hen de wonderwerken van God, uit wiens tegenwoordigheid ze kortgeleden gekomen zijn.

Brigham Young heeft eens gezegd: ‚Een kind vindt het heerlijk als zijn moeder hem toelacht, maar heeft een hekel aan haar boze blikken. Ik zeg dan ook tot onze moeders dat ze niet mogen toestaan dat de kinderen kattenkwaad uithalen, maar dat zij hen tegelijkertijd met zachtheid moeten behandelen.‘ (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, tweede druk, blz. 323, uitgave van 1926 door de Deseret Book Co., te Salt Lake City.)

Op blz. 320 van bovengenoemde uitgave komt verder deze uitspraak voor: ‚Brengt uw kinderen groot in liefde en vreze des Heren; bestudeer hun stemmingen en eigenaardigheden, en behandel ze dienovereenkomstig. Laat u nooit

verleiden ze in het vuur van uw drift af te straffen; leer hen liever van u te houden dan bang voor u te zijn!‘

In een gezin met kinderen bestaat er natuurlijk wel behoefte aan tucht, maar te strenge tucht, die met wreedheid gepaard gaat, leidt onvermijdelijk veeleer tot wrok en verbittering dan tot verbetering. Het lost niets op, integendeel, het probleem wordt er alleen maar door ver-

Het is de taak der ouders hun kinderen ‚lief te hebben, te onderwijzen, te ontzien, en met en voor hen te bidden.‘

ergerd. Door een dergelijk optreden streeft men zijn doel voorbij. Toen de Heer uiteenzette in welke geest zijn kerk moest worden bestuurd, beoogde Hij daarmee tevens de geest waarin wij ons huisgezin moeten regeren. In een prachtige openbaring heeft Hij dit zo geformuleerd:

‚Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

‚Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

‚Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.‘ (LV 121:41,43-44.)

Ziet uw kleinen, en onderwijst hen. Ik hoef u er niet aan te herinneren dat het vooral uw voorbeeld is, waardoor hun een bepaalde levensstijl wordt ingeprent. Het is altijd aardig de kinderen van oude vrienden te ontmoeten, en dan in zo'n nieuwe generatie de gewoonten van hun vaders en moeders terug te vinden.

Het verhaal gaat dat in het oude Rome eens een aantal vrouwen elkaar vol ijdele trots hun juwelen lieten zien. Onder hen bevond zich ook Cornelia, de moeder van twee jongens. Toen een van de vrouwen haar vroeg: 'Waar zijn uw sieraden?' antwoordde Cornelia, op haar zoons wijzend: 'Dit zijn mijn pronkjuwelen.' Onder haar voorgedij en in navolging van haar deugdzaam leven, groeiden die beiden op tot Gajus en Tiberius Gracchus - de Gracchen, zoals ze werden genoemd, twee van de meest overtuigende en bewaarde hervormers in de Romeinse geschiedenis. Zolang hun gedachtenis in ere gehouden zal worden en men over hen zal spreken, zal de moeder die hen opvoedde volgens haar eigen levensstijl evenmin vergeten worden en ook haar naam zal worden geprezen.

Laat mij nu terugkeren tot de woorden van Brigham Young: 'Het zij uw voortdurende zorg dat u de kinderen, die God u zo goedgunstig geschonken heeft, in hun prille jeugd reeds bijbrengt hoe belangrijk Gods uitspraken zijn, en hoe prachtig de beginselen van ons heilige geloof, opdat zij deze ook na het bereiken van de volwassenheid altijd in hun hart blijven koesteren en de waarheid nooit zullen verzakten.' (*Discourses of Brigham Young*, blz. 320.)

Ik besef dat er ook ouders zijn die, ondanks dat ze hun kinderen met liefde overladen en trouw ijverige pogingen in het werk stellen om hun iets goeds bij te brengen, deze in tegenovergestelde richting zien uitgroeien, en die bittere tranen schreien omdat hun eigennijzige zoons

en dochters koppig wegens bewandelen die op een tragedie moeten uitlopen. Voor die mensen koester ik de diepste sympathie, en ik zou voor hen graag deze woorden van Ezechiël willen aanhalen: 'Een zoon zal niet mede de ongerechtigheid van de vader dragen, en een vader zal niet mede de ongerechtigheid van de zoon dragen.' (Ez. 18:20.)

Dergelijke gevallen vormen echter de uitzondering, die de regel bevestigt. Aan die uitzonderingsgevallen mogen anderen ook niet het recht ontlenen om niet alles in het werk te stellen om bij de opvoeding van hen, voor wie God ons een heilige verantwoordelijkheid gegeven heeft, liefde te betonen en hun in woord en daad steeds goed voor te gaan. Laat ons ook nooit vergeten dat wij onze kleinen moeten ontzien. Dank zij het geopenbaarde woord van de Heer weten wij dat zij, evenals wijzelf, kinderen van God zijn, die dat respect waardig zijn dat voortvloeit uit de kennis van dat eeuwige beginsel. Overigens heeft de Heer ons duidelijk gemaakt, dat wij niet in zijn tegenwoordigheid kunnen verschijnen, tenzij wij in ons leven blijf geven van die kinderlijke reinheid, argeloosheid en onschuld, waardoor onze kleinen gekenmerkt worden. Hij verkondigde immers: 'Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.' (Matth. 18:3.)

Van de schrijver Channing Pollock zijn deze belangwekkende, tot nadenken stemmende woorden: 'Als wij eens bedenken hoe wij in onze jonge jaren het kwade hebben onderschat, mogen sommigen van ons best de wens koesteren . . . dat wij oud geboren konden worden, waarna wij jonger, reiner en steeds eenvoudiger en onschuldiger zouden worden, tot wij ons tenslotte met de blanke zielen van kleine kinderen voor eeuwig ter ruste kunnen begeven. (The World's

Slow Stain,' artikel voorkomende in *Reader's Digest* van juni 1960, blz. 77.) Ziet uw kleinen. Bid met hen. Bid voor hen en zegen ze. De wereld waarin zij zich begeven is moeilijk en gecompliceerd. Ze zullen met zware tegenspoeden te kampen krijgen. Ze zullen alle kracht en al het geloof nodig hebben die u hun kunt meegeven zolang ze nog bij u zijn. Ze zullen ook een grotere kracht nodig hebben, die van een hogere macht komt. Ze moeten meer doen dan genoeg nemen met wat ze in de wereld aantreffen. Ze moeten de wereld opheffen en de enige hefbomen die ze tot hun beschikking hebben zijn het voorbeeld van hun eigen leven en de overtuigingskracht die ze kunnen ontleen aan hun getuigenissen en hun kennis van de dingen Gods. Ze zullen de hulp van de Heer nodig hebben. Bid met hen terwijl ze nog klein zijn, bid met hen opdat ze die krachtbron mogen leren kennen, die ze dan altijd in geval van nood tot hun beschikking zullen hebben.

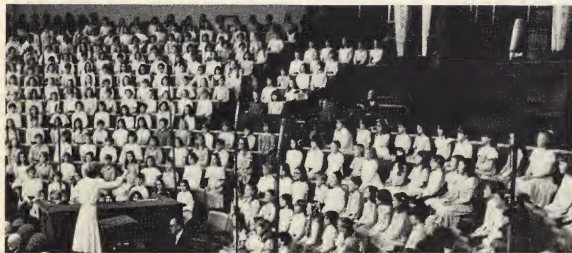
Ik vind het heerlijk de kinderen te horen bidden. Ik vind het ook fijn ouders voor hun kinderen te horen bidden. Ik heb eerbied voor een huisvader, die krachtens het gezag van het heilige priester-

schap, in de naam des Heren een van zijn zoons of dochters, die voor een zware beslissing staat, de handen oplegt en deze, door de Heilige Geest geleid, een vaderlijke zegen geeft.

Hoeveel mooier zou de wereld en de samenleving zijn, als alle vaders hun kinderen als zijn kostbaarste bezittingen beschouwde, als hij ze door de macht van zijn voorbeeld vriendelijk en liefdevol leiding zou geven, en ze in zorgelijke tijden krachtens het heilige priestergezag dat hij draagt zou zegenen, terwijl alle moeders hun kinderen als de sieraden van haar leven beschouwde, als geschenken van de God des hemels die hun eeuwige Vader is, en hen opvoeden zou in ware liefde, met wijsheid en 'in de terechtwijzing des Heren' (Ef. 6:4).

De oude profeet Jesaja heeft ook gezegd: 'Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn' (Jes. 54:13), waar ik nog aan zou willen toevoegen: 'De vrede en blijdschap van hun ouders zullen eveneens groot zijn.'

Die vrede, dat heil, bid ik u nederig toe, en ik getuig tot u dat deze dingen waar zijn, in de naam van Jezus Christus, Amen.

Gevolg geven aan de oproep

Door ouderling James E. Faust
van de Raad der Twaalf

President Kimball, en mijn geliefde broeders en zusters, nooit heeft iemand deze roeping met een groter gevoel van ontoereikendheid aanvaard dan ik op dit ogenblik. Tijdens de lange uren die in de dagen en nachten sinds verleden donderdag verstreken zijn, en waarin ik onder veel strijd hierover heb nagedacht, heb ik het gevoel gekregen dat ik die roeping volstrekt onwaardig was en er niet op voorbereid.

Ik weet dat een der voornaamste vereisten voor het heilige apostelschap is een persoonlijk getuige te zijn van Jezus als de Christus en de goddelijke Verlosser. Misschien alleen op die basis kan ik hiervoor in aanmerking komen, want deze waarheid is mij door de onbeschrijflijke vrede en macht van Gods Geest bekendgemaakt.

Ik ben erkentelijk voor de kalmerende en schragende liefde van mijn geliefde vrouw Ruth, die evenzeer deel van mij uitmaakt als mijn eigen hart en ziel. Ik wil hierbij ook mijn diepe liefde en genegenheid voor alle leden van ons gezin uitspreken.

Op het jeugdwerk heb ik voor het eerst de namen van de vroegere en eigentijdse apostelen geleerd. Mijn moeder was daar een van de leidsters. Ik weet zeker dat ze zelfs in haar stoutste dromen nooit heeft kunnen vermoeden dat een van de leerlingen uit haar klas eenmaal zitting zou hebben in de raad van die

bijzondere getuigen van de Here Jezus Christus.

Ik ben ten dele kleurenblind geboren. Ik heb alle mensen in de landen waar ik als zendeling werkzaam ben geweest, en ook als soldaat of algemene autoriteit van de kerk, leren liefhebben, ongeacht

„Ik verpand aan God en zijn
profeet mijn leven, en alle
krachten en overigens geringe
gaven waarover ik moge
beschikken.”

hun huidskleur. Ik hoop een discipel te mogen zijn in de trant en naar het voorbeeld van president Kimball en de anderen wat hun liefde jegens allen aangaat, en wel in het bijzonder voor de nederigen, de verdrukten, de armen, de lijdenden, de behoeftigen, en de armen van geest. Ik besef dat als wij dezen vergeten, wij geenszins Christus' volgelingen kunnen zijn.

Met droefheid hebben wij kennisgenomen van het heengaan van onze geliefde vriend en collega ouderling Delbert L. Stapley. Niemand zal ooit zijn plaats kunnen innemen in onze genegenheid en in ons hart.

Ik breng mijn erkentelijkheid tot uitdrukking voor de liefdevolle steun van de presidenten Kimball, Tanner, Romney, Benson en alle andere leden van de Raad der Twaalf. Ook betuig ik mijn blijvende liefde en waardering aan president Franklin D. Richards en al onze broeders van het Eerste Quorum der Zeventig, en alle andere algemene autoriteiten. Ik verpand aan God en zijn profeet mijn leven, en alle krachten en overi-

gens geringe gaven waarover ik moge beschikken. Ik doe dat van ganser harte en zonder enig voorbehoud, want ik weet dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Ik weet ook dat de Heiland leeft, en dat weet Hij. Ik aanvaard dan ook gaarne deze roeping met de daaraan verbonden sleutels en opdracht, en ik beloof die naar mijn beste kennis en vermogen te zullen vervullen, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Weest één met de Profeet

Door **F. Burton Howard**
van het Eerste Quorum der Zeventig

Broeders en zusters, ik ben diep dankbaar voor de door het Eerste Presidium aan mij betoonde liefde en het in mij gestelde vertrouwen, waardoor ik nu voor u mag staan. Ik heb de Heer lief en ook zijn werk is mij lief.

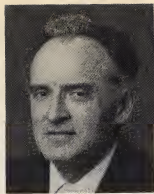
Op gevaar af overdreven persoonlijk te worden, zou ik u toch graag willen vertellen hoe ik tegenover het evangelie sta. Ik heb het lief, niet omdat ik daartoe zou zijn gedwongen bij gebrek aan keus of door de omstandigheden, en evenmin door klakkeloos overnemen van een van bovenaf opgelegde levensstijl. Ik voel mij niet gemanipuleerd, maar handel bewust, opbouwend en opzettelijk, als een vrijwillig gebracht offer van mijn hart. Ik wil betrokken zijn bij het werk van de Heer, nederig, met volkomen inzet, eerlijk en positief. Ik onderwerp mijn ziel daarbij evenmin aan anderen dan dat ik ernaar streef anderen te overheersen, maar ik wil vrijwillig één zijn met hen die de zijnen zijn. Met hen wil ik lief en leed delen, dankbaar om mijn aandeel in dit werk te mogen vervullen, waar dat ook moge zijn, niet om aan de eenzaamheid te ontkomen of om mijn leven vol zelfbedrog met loze bedrijvigheid te vullen, maar veeleer willens en wetens doende wat er te doen valt, als een dankbare mededienstknecht, die liefdevol, met hart en ziel een goede zaak dient door er zijn opbouwende steun aan te verlenen. Daarvoor wil ik standvastig en onbe-

vreesd pal staan, onverzwakt, want zwakte houdt in dat er van buitenaf druk wordt uitgeoefend. Ik wil geen verdedigende houding aannemen, maar geestdriftig, blijmoedig, trouw en steeds in harmonie met de Heer mijn plicht doen. Dat wij allen één met Hem en met zijn profeet mogen worden, en ons eensgezind aan de ons opgedragen werkzaamheden mogen wijden, waar ter wereld en in welk land dan ook, dat bid ik voor ieder van ons, en vooral ook voor mezelf, in het besef van mijn zwakheden, nu ik hier voor u sta om deze geweldige roeping te aanvaarden. In de naam van Jezus Christus, amen.

„Ik heb het evangelie lief,
zonder daartoe te zijn
gedwongen bij gebrek aan keus
of door klakkeloos overnemen
van een van bovenaf opgelegde
levensstijl.”

Het evangelie maakt de mensen blij

Door ouderling **Teddy E. Brewerton**
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het evangelie van Jezus Christus, zoals wij dat kennen en zoals het nu op aarde is hersteld, maakt de mensen blij. Een poosje geleden had ik een gesprek met een vooraanstaand advocaat uit New York. Hij keek mij aan zoals ik daar zat en vroeg: „Wat zou je in je leven nog meer kunnen verlangen?” Ik was het met hem eens en ging het nog eens na; ik sloeg een blik in mijn verleden, in mijn tegenwoordige leven en natuurlijk realiseerde ik me nogmaals de grote zegeningen die wij met ons gezin genieten. Ik heb mijn vrouw lief. De Heer heeft haar aan mij gegeven. Twee dagen geleden zei ik tegen president Kimball, toen ik hem tegenkwam, dat ik de laatste twee tot vier jaren telkens als ik hem in de verte zie of hem de hand druk, weet wie hij is, nl. de vertegenwoordiger van de Heer op deze aarde. Ik weet dat dit waar is.

Omdat het evangelie van Jezus Christus ons gelukkig maakt, willen wij alle mensen ook deelgenoot van die boodschap maken. Ik verpand mijn leven, mijn middelen en mijn volledig dienstbetoon aan de Heer, aan het presidium van deze kerk en aan allen die over mij gesteld zijn. Het is mijn verlangen te mogen dienen. Ik heb de laatste tijd vaak gezegd dat een van de dingen die ik het ergste zou vinden is er niet bij betrokken te mogen zijn. Het doet er niet toe wat ik doe, als ik maar iets in de kerk doen kan. De Heiland heeft ons een groots voor-

beeld van dienstbaarheid gegeven, dat wij behoren na te volgen en te evenaren. Ik bid voor ons allen dat wij op een bijzondere manier gezegend zullen worden, opdat het tot ons moge doordringen dat president Kimball door inspiratie weet dat er in de wereld een grote en dringende behoefte bestaat aan bespoediging van ons werk. Ik bid dat wij dit kunnen volbrengen, natuurlijk met slechts één doel voor ogen, nl. dit werk te bevorderen en te schragen.

Deze laatste paar weken hebben mijn vrouw en ik iets heel bijzonders beleefd. Iets dat wij al bijna twintig jaar van plan geweest waren te doen kwam op het eind van dit jaar binnen ons bereik. Onafhankelijk van elkaar keken wij elkaar eens aan en zeiden allebei: „Ik weet niet waarom, maar ik geloof dat we het toch maar niet moeten doen.” En natuurlijk zijn wij er j.l. donderdag achter gekomen waarom dat was.

Ik ben dankbaar voor de bemoeiingen die de Heer met mijn leven heeft gehad. Ik bid de zeer vele zegeningen die Hij mij schenkt waardig te mogen zijn, en dat ik grote diensten zal kunnen bewijzen bij de opbouw van zijn koninkrijk. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Nimmer moede . . . goede werken te doen.”

Broeder Jack H. Goaslind jr.
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broeders en zusters, mijn hart is vol terwijl ik hier vandaag voor u sta en deze roeping om de Heer te dienen aanvaard. Ik ben overweldigd door de taak, maar onuitsprekelijk dankbaar voor deze kans mijn naasten te dienen. Sedert afgelopen donderdagmiddag, toen mij de geweldige eer te beurt viel met president Kimball samen te zijn, zijn de dingen niet meer dezelfde geweest. Meer dan ooit te voren voel ik mijn totale afhankelijkheid van de Heer en bid ik ernstig om zijn Geest, dat Hij, evenals uw steun en liefde, met mij mogen zijn.

Er zijn vandaag veel dingen, waar ik dankbaar voor ben, en ik erken de liefde, het respect en de toewijding die ik voor mijn ouders koester; die mij opvoedde zoals Alma zijn zoon Helaman deed: . . . „nimmer moede te worden goede werken te doen, maar zachtmoedig van hart te zijn . . . in (mijn) jeugd wijsheid te leren . . . de geboden van God te onderhouden.” (Alma 37:35 en 35.) Ik zal eeuwig dankbaar zijn voor hun liefde en haar ingrijpende invloed in mijn leven. Ik ben dankbaar voor mijn verwanten en vrienden die geduld en begrip hebben getoond. Mijn hele leven lang ben ik gezegend geweest met goede vrienden die mij verrijkt en versterkt hebben. Voor meer dan zeshonderd zendelingen die aan ons toegewezen waren terwijl we presideerden over het zendingsgebied

Arizona Tempe. We zullen nooit de lessen vergeten die we in het zendingsveld leerden. Voor mijn goede vrouw Gwen, die één van de edelste dienstmaagden van onze hemelse Vader is. Ze heeft mij gesteund met een nimmer aflatende toewijding. Ze is vol liefde en geloof en heeft grote liefde voor het evangelie. Ze is voor mij een bron van inspiratie en ik heb haar met geheel mijn hart lief. Ik ben dankbaar voor onze zes kinderen en heb hen lief evenals onze schoonzoon en ons eerste kleinkind. Hun rechtvaardige wijze van leven brengt ons vreugde.

Ik wil graag mijn bijzondere liefde uitspreken voor en de groeten doen aan mijn zoon die in het zendingshuis is en dinsdag naar Padua in Italië zal vertrekken.

Mijn broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis - waar ik dankbaar voor ben - dat de Here Jezus Christus leeft, dat dit zijn werk is, dat president Spencer Woolley Kimball inderdaad des Heren profet op aarde is en dat ik hem liefheb. Ik beloof hem plechtig en u, mijn broeders van de algemene autoriteiten en u, mijn broeders en zusters, dat ik met geheel mijn hart, macht, verstand en kracht zal dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De maatstaf voor ons geestelijk leven

Broeder Robert E. Wells
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broeders en zusters, ik bid dat u en ik door de Geest mogen worden verenigd, samen op een hoger plan komen en ons verheugen in de prachtige dingen van het evangelie. Ik heb in mijn zak een zilveren dollar. Aan de ene kant staat „In God we trust” (In God stellen wij ons vertrouwen). De profeten hebben ons geleerd op de Heer te vertrouwen, te vertrouwen zoals de jonge David dit deed, toen hij tegenover de reus Goliath stond. Nu is er nog een andere kant aan de munt. Die zou kunnen luiden: „En God kan op u vertrouwen.” De Heer wil dat we op Hem vertrouwen, maar Hij wil ook op ons kunnen vertrouwen. Een van onze geweldige leiders onder de profeten heeft gezegd: „Vertrouwd kunnen worden is een groter compliment dan geliefd zijn.” (David O. McKay in „Character” uit *True to the Faith*, blz. 274.) Een van de voornaamste doelen van dit leven is uit te zoeken of de Heer ons kan vertrouwen. Een van onze bekendste teksten luidt: „En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.” (Abraham 3:25.) We zijn ervoor bestemd beproefd te worden en onszelf te bewijzen tijdens ons verblijf op aarde om te zien of we betrouwbaar zijn. De profeet Joseph Smith gaf aan dat we om de hoogste zegen van dit leven te bereiken eerst onderzocht en door en door beproefd zul-

len worden totdat de Heer er zeker van is dat Hij ons in alle dingen kan vertrouwen, ongeacht het persoonlijk gevaar of het offer dat eraan verbonden is. De Heer heeft al zijn kinderen lief, maar Hij kan de één meer vertrouwen dan de ander. Het is veel beter wanneer Hij een ieder van ons zowel kan liefhebben als vertrouwen.

Iemand heeft eens gezegd dat één van de maatstaven voor een mens niet is hoeveel hij waard is, maar veeleer hoeveel hij van een ander lenen kan, in welke mate hij met het geld van iemand anders kan worden vertrouwd. Ik ben van mening dat de regel van de bankier voor het meten van vertrouwen van directe toepassing is op vertrouwen op geestelijk gebied. Net zoals een bankier het karakter en het kapitaal van een persoon meet, zo zou de Heer wel eens ons karakter en ons geestelijk kapitaal (of geestelijke reserves) kunnen meten om uit te zoeken in wie Hij meer vertrouwen kan hebben. Karakter maakt een deel uit van vertrouwen. Indien er enige twijfel is aan het karakter van hem die van iemand leent (zijn zedelijke gedragingen en gevoelens die hem ertoe brengen op tijd aan zijn verplichtingen te voldoen ongeacht het offer dat vereist wordt) zal er geen vertrouwen en er zal geen lening worden verstrekt.

De Heer hoeft niet te weten of Hij ons kan vertrouwen dat we onder elke om-

standigheid het juiste zullen doen. Jozef had in Egypte een prachtige positie als voornaamste rentmeester van Potifar. Toen probeerde de vrouw van Potifar hem tot zonde te verleiden. Jozef was ver van huis en haard. Hij was een slaaf met bijzondere voorrechten, maar desondanks een slaaf. Niemand zou van zijn zedelijke gedragingen afweten of zich er druk om maken. De vrouw verwerpen zou zeer zeker ernstige moeilijkheden met zich meebrengen, maar hij bleef trouw aan zijn karakter. Hij ontvlood de zonde, werd gegrepen en in de gevangenis geworpen. Hij betaalde een prijs voor zijn reinheid, maar toch zou er droevig genoeg een gebrek in zijn karakter gekomen zijn indien hij anders gehandeld had.

De kracht van Nefi's karakter bracht hem ertoe een gebod te gehoorzamen. Hij kon gemakkelijk gedood zijn door de goddeloze Laban. Toch zou - aangezien hij het getuigenis had dat de Heer de weg voor hem zou openen om de platen in handen te krijgen - niet gehoorzamen een gebrek in zijn karakter betekenen. De Heer kon Jozef en Nefi vertrouwen. Een mens met een hoogstaand karakter geeft zijn getuigenis en leeft overeenkomstig dat getuigenis. Tijdens de rijksdag te Worms toonde Maarten Luther dit beginsel van aan zichzelf getrouw te blijven: „Ik kan niet en ik wil niet herroepen, want het is niet veilig noch raadzaam tegen het geweten in te handelen. Hier sta ik, ik kan niet anders. God helpe mij. Amen!” (Geciteerd in „The building of human character” uit *Gospel Ideals* van David O. McKay in de *Improvement Era* van 1953, blz. 354.)

Joseph Smith beschrijft het karakter van Paulus: „. . . toen hij een licht zag en een stem hoorde; . . . sommigen zeiden dat hij onoprecht was, anderen zeiden, dat hij waanzinnig was . . . Maar dit alles vernietigde de werkelijkheid van zijn vi-

sioen niet. Hij had een visioen gezien, en hij wist het, en alle vervolging onder de hemel kon dit niet veranderen; . . .” Dan voegt Joseph er zijn getuigenis aan toe ten aanzien van zijn eigen visioen, dat de kracht van zijn eigen karakter aantoonde: „. . . Want ik had een visioen gezien, en ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; . . .” (Joseph Smith 2:24-25.) Joseph Smith was een man met een geweldig edel karakter, waarvan de Heer wist dat Hij hem kon vertrouwen, ongeacht welk offer.

President David O. McKay heeft gezegd: „De voornaamste zorg van de mens moet niet zijn het verwerven van goud, roem of stoffelijke bezittingen, het moet niet het ontwikkelen van een fysieke moed zijn, maar het doel, het hoogste in het leven, moet zijn de ontwikkeling van een karakter dat op dat van Christus lijkt.” (McKay in *True to the Faith*, blz. 32.)

Een karakter dat op dat van Christus lijkt wordt opgebouwd door een actief lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het vervullen van een full-time zending bouwt een karakter op dat op dat van Christus lijkt, waarin de Heer vertrouwen kan hebben.

Nu is bekwaamheid ook een deel van vertrouwen. De bekwaamheid waar de bankier naar uitziet in zijn client is de gestaafde bekwaamheid te doen wat beloofd werd. De bekwaamheid waar de Heer in ons naar uitziet is die bekwaamheid om dat vermogen om prestaties te leveren in die mate dat wij nuttige dienstknechten voor Hem worden. De Heer heeft ons talenten en zegeningen gegeven. Hij verwacht van ons dat wij die eer aandoen en gebruiken in dienst van anderen indien Hij ons wil vertrouwen.

De dienstknecht die vijf talenten kreeg,

bracht er tien terug en ontving de lofprijzing: „Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; . . .” (Matteüs 25:21.) De dienstknecht die twee talenten had ontvangen, bracht er vier terug en hij ontving gelijkwaardige lofprijzing aan de eerste. De Heer kastijde echter de trage dienstknecht, die één talent ontvangen had, wegens het niet vermeerderen van datgene wat hem gegeven was. Het beginsel is duidelijk: de Heer ziet graag dat wij onze bekwaamheden vermenigvuldigen. Hij ziet graag dat zijn dienstknechten vermenigvuldigen wat hun gegeven is - in talenten of in taken. Het is duidelijk dat president Kimball ook graag de dingen dubbel ziet. Hij ziet het aantal zendingen graag verdubbeld het aantal nieuwe getrouwe leden dat in de kerk komt, de opkomst in de avondmaalsvergadering, enzovoorts. Ik geloof dat een ieder van ons de gewijde taak heeft zijn bekwaamheid en zijn prestatie op elke meetbare manier te vermenigvuldigen. Indien we zulks doen, kan de Heer onze bekwaamheid als zijn dienstknechten beter vertrouwen.

Behalve dienstbetoon in de kerk zijn er vele terreinen waarop we ons aanhoudend inspannen onze bekwaamheid te vermeerderen. We moeten ernaar streven onze technische bekwaamheid te verhogen in ons dagelijks werk, waarmee wij ons brood verdienen. We moeten ernaar streven onze bekwaamheid te vergroten als ouders en leerkrachten. We moeten onze bekwaamheid vergroten als lid-zendingen in het stellen van de Gouden vragen (Wat weet u van de Mormoonse kerk? Zoud u er meer van willen weten?) en het evangelie aan iedereen door te geven. We moeten onze bekwaamheid vergroten als goed ingelichte burgers, als Christelijke naasten bij het verlenen van dienstbetoon aan

anderen. De Here kan vertrouwen in ons hebben naar onze bekwaamheid. Hij kan ons vertrouwen in verhouding tot wat wij gedaan hebben met wat Hij ons gegeven heeft. Een actief lidmaatschap in de Mormoonse kerk bouwt zowel stoffelijke als geestelijke bekwaamheid op. Dienst doen in een full-time zending

Als maatstaven voor onze ontwikkeling wordt de nadruk gelegd op het karakter, bekwaamheden en het geestelijk kapitaal.

ontplooit de persoonlijke bekwaamheid, waar de Here vertrouwen in kan hebben. Bekwaamheid op geestelijk gebied is ook een deel van vertrouwen. De bankier beschouwt kapitaal zowel als een reserve dat de cliënt ter beschikking heeft, waarmee hij noodgevallen tegemoet kan treden, als een maatstaf voor de binding van de cliënt aan de onderneming. Op de geestelijke zijde van de munt zouden we kunnen zeggen dat de Heer uitziet zowel naar een geestelijke reserve in het individu waarmee hij de noodgevallen in het leven zou tegemoet treden, als een maatstaf voor het aandeel van het individu in Zijn koninkrijk. In zekere zin is geestelijk kapitaal een belegging die iedereen in een rechtvaardig leven gestoken heeft. Het is een credit-post - in reserve - waarop we een beroep kunnen doen in tijd van nood. Hoe bouwt u kapitaal en reserves op geestelijk gebied op? We moeten een belegging doen in tijd door het bestuderen van de Schriften en de woorden van onze levende profeten; een belegging in zin-

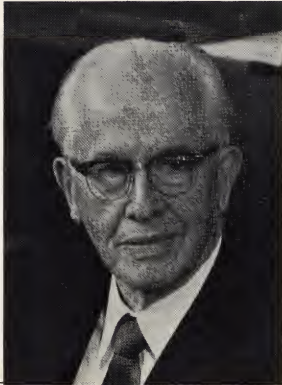
vollere communicatie met onze Vader in de hemel; een belegging in dienstbetoon jegens anderen; een belegging in onvoorwaardelijke, onzelfzuchtige liefde jegens anderen; een belegging in zendingswerk, dat voor ons zegeningen en vergeving van onze zonden in voorraad legt; een belegging in het zijn van wijzere ouders en gehoorzamere kinderen; een belegging in het verdubbelen van onze prestatie in elke roeping. Deze beleggingen zullen een dergelijk kapitaal en zulke reserves op geestelijk gebied verschaffen dat de Here ons waarlijk het overwinnen van de verleidingen en teleurstellingen van de wereld kan toevertrouwen. Onze voorvaderen hebben geweldige re-

serves op geestelijk gebied opgebouwd in offeranden. Ze konden elke moeilijke uitdaging het hoofd bieden, omdat ze wisten dat hun persoonlijk leven op orde was gesteld en dat ze de bevoorrechten van de hemel waren vanwege de offers die ze brachten door alles op te geven dat hun dierbaar was teneinde de profeet te volgen. Ze ondergingen vervolgingen. Ze gingen uit als zendingen, waarbij ze hun gezinnen achterlieten. Ze lieten boerderijen met een goede opbrengst en goedgebouwde huizen achter om uit te gaan in droge woestijnen of koude bergen om overnieuw te beginnen. De profeet Joseph heeft gezegd: „dat een godsdienst die geen opoffering van alle dingen eist nooit voldoende macht heeft om het geloof voort te brengen dat tot leven en zaligheid nodig is. (*Lectures on Faith*, samengesteld door N.B. Lundwall en uitgegeven door Bookcraft te Salt Lake City, p. 58.)

Een actief lidmaatschap in de kerk van Christus bouwt een sterk kapitaal en sterke reserves op geestelijk gebied op. Een full-time zending vervullen bouwt een onwankelbaar kapitaal en reserves op geestelijk gebied op.

Ik lees uit LV 124:20: „Mijn dienstknecht . . . kan worden vertrouwd wegens de rechtschapenheid van zijn hart; en wegens de liefde, die hij voor Mijn getuigenis koestert, heb Ik, de Here, hem lief.”

Als een getuige geef ik plechtig mijn getuigenis dat God leeft en ons liefheeft: dat Jezus Christus, zijn goddelijke Zoon verheerlijkt en verheven aan het hoofd van deze kerk staat die zijn heilige naam draagt; dat de wettige en daartoe gemachtigde woordvoerder van de Heer hier op aarde onze levende profeet is die deze geweldige kerk van God leidt, welke door de profeet Joseph Smith werd hersteld, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wat zijn de zegeningen van een zending? Kan U het zeggen?

Broeder Vaughn J. Featherstone
Lid van de Eerste Raad van Zeventig.

„Een ieder, die zal uitgaan en dit evangelie des koninkrijks prediken, en niet faalt in alles getrouw te blijven, zal niet vermoeid van geest worden, noch verduisterd, evenmin vermoeid in lichaam, ledemaat noch gewricht, en geen haar van zijn hoofd zal onbemerkt op de grond vallen. En zij zullen niet hongerig, noch dorstig gaan.” (LV 84:80.)

Gedurende de laatste twee jaren heeft ons gezin een zending in Texas vervuld. Het is heerlijker en bevredigender geweest dan we ooit hadden durven hopen. Toen we in het begin aankwamen ging zuster Featherstone tot de Here en zei: „We hebben niet veel tijd. Laat mij alstublieft vlug leren zodat het werk voortgang zal vinden.”

Later zei ze: „De Here heeft mijn gebeden verhoord. Hij heeft mij verschillende geweldige lessen geleerd. Een van deze lessen kwam na de eerste drie of vier weken in het zendingsveld. Ik was met geen mogelijkheid in staat elke dag een paar minuten te vinden om op een rustige plek op verhaal te komen. Toen ik thuis was, had ik de gewoonte er 's middags ongeveer vijfenveertig minuten uit te trekken, naar buiten te gaan en mijn arabier (paard) te roskammen. Gedurende deze paar ogenblikken had ik de gewoonte mij in mijn eigen wereld terug te trekken.”

Ze kon zelfs niet voor een paar minuten tijd voor haarzelf vinden in het zendings-

veld. Ze ging tot de Here en knielde in gebed en zei: „Alstublieft, hemelse Vader, help mij wat tijd voor mijzelf te vinden terwijl ik hier ben.”

En ze zei dat zo duidelijk als iets ter wereld de woorden in haar denken kwamen die luidden: „Mijn dochter, dit is niet uw tijd; dit is mijn tijd.” We hebben getracht met al onze energie te werken, terwijl het zijn tijd was. En die werknorm wordt vergeleken met die van ons en niet met die van een ander.

Laat ik u een paar ervaringen met geloof vertellen van de boodschappers met wie wij gediend hebben.

Broeder en zuster Weidel schreven in hun wekelijkse brief: „Mogen we er alstublieft een paar ogenblikken voor uittrekken om u over een geestelijke belevenis te vertellen die we deze week hadden. Broeder Curtis en broeder Aloï met wie hij tijdelijk zou gaan samenwerken, kwamen met ons werken en we namen hen mee naar huis. Broeder Aloï nodigde ons uit te komen kijken hoe een echte zendelingenwoning er uit ziet. Hij ging de achterdeur in om de voordeur open te maken en even later kwam hij stralend buiten.

„Broeder, kom eens kijken wat ze ons gebracht hebben.’ Daar op de tafel lag een grote voorraad kruidenierswaren. Na een poosje vertelde broeder Curtis ons dat broeder Aloï en zijn metgezel een gezin gevonden hadden dat niets te eten

had en daarom brachten ze al hun eigen voedsel naar hen toe. Zuster Weidel schreef: „Ons hart sprong bijna. De Here zorgt echt voor wat van Hem is.”

Een van de aardige zusterzendingen - ze was weduwe - Lorna Call Alder, schreef mij in haar wekelijkse brief: „Wat ik in mijn zendingstijd beleefd heb, heeft mijn getuigenis geweldig versterkt. Ik kan me niet herinneren wanneer ik een getuigenis gekregen heb, maar ik herinner me wel vele belevenissen die me verrijkt hebben en op het fundament dat ik heb gebouwd zijn toegevoegd. Van de vele nederig stemmende belevenissen die ik gehad heb, hebben deze laatste acht maanden mij dicht bij de Heer gebracht dan enig andere periode. Ik heb drie revoluties overleefd in Mexico wat werkelijk mijn getuigenis heeft opgebouwd. Lessen voor de kerk schrijven brengt de mens heel dicht bij de Heer en Hij zegende mij met meer dan ik u vertellen kan. Maar deze zending heeft me meer een geestelijke instelling gedurende de gehele dag gegeven dat ik ooit had.

Andere geestverheffende belevenissen in mijn leven waren de tijden, waarin mijn zoons op zending waren en ze mij vroegen het Boek van Mormon te lezen terwijl zij weg waren. Mijn man stierf, terwijl mijn oudste zoon in Chili op zending was en ik werd werkelijk nederig gestemd gedurende die tijd van beproeving. Ik ben dankbaar voor die belevissen van hard werken en geweldige zegeningen. In alle nederigheid en onder dankzegging. Zuster Alder.”

Een paar maanden geleden kregen we een aardig paar toegewezen in ons zendingengebied. Voordat ze aankwamen ontving ik een brief van hun dochter. In een gedeelte zij ze: „Beste president Featherstone, binnen een paar weken zal u de wonderbaarlijkste mensen ter wereld krijgen om achttien maanden in uw zen-

dingsgebied te werken. Ze staan gewoon te trappelen om onder u te dienen. Ze hebben mij verteld dat ze van plan zijn alles te doen wat u hun opdraagt. U zal van pa en ma genieten. We zullen hen missen, dus zorg goed voor hen terwijl ze daar zijn.”

De meesten van onze zendingen komen in het veld, omdat ze de Here Jezus Christus liefhebben en ze verlangen Hem te dienen en zielen tot Hem te brengen. Er zijn echter een paar die zich verstandelijk uit een roeping wegredeneren om een slechte prestatie in het zendingenveld te rechtvaardigen - net als de man die zijn loonzakje ontving en ontdekte dat hem vijf dollar te weinig was uitbetaald. Hij ging naar de loonadministratie en zei: „U heeft vijf dollar te weinig in mijn loonzakje gedaan deze week.”

De administrateur antwoordde: „Wel, ik heb je verwacht. Ik heb opgemerkt dat je vorige week niet bent komen klagen toen ik je vijf dollar te veel betaalde.”

De man zei: „Wel, ik kan één fout door de vingers zien, maar geen twee achter elkaar.”

Duizenden volwassen echtparen en zendingen die weduwnaar of weduwe geworden zijn, zouden geroepen kunnen worden, indien ze zichzelf eenvoudig beschikbaar wilden stellen. Velen van ons begrijpen de zegeningen die eruit voortvloeien wanneer kinderen en kleinkinderen des avonds neerknielen en zeggen: „Geliefde hemelse Vader, zegent U toch oma en opa die daar ginds in Texas op zending zijn.”

Zuster Olson was moeder van twaalf kinderen en ze steunde al haar zoons op zending. Nu steunen ze haar op zending. Ik heb elke dag dat ik op zending was de liefde gevoeld tussen zendingen en hun familie.

Een andere fijne jonge ouderling werd op zending geroepen. In die tijd reed hij voor een buitenlandse automobiellaat-

schappij auto's dwars door het land. Toen zijn baas, die geen lid van de kerk was, hoorde dat hij twee jaar weg zou zijn om een zending te vervullen, zei hij: „Ik zal je een Ferrari geven van \$ 28.000 als je hier voor mij blijft werken.” Broeder Grannis besloot een maand geleden zijn zending als president-zoneleider.

„God geve dat allen die in staat zullen zijn te dienen zichzelf beschikbaar zullen maken voor de oproep op zending te gaan.”

Een andere broeder betrad het zendingsveld vlak nadat ik in San Antonio was aangekomen. Hij kwam uit een groot gezin. De vader was van mening dat hij een part-time baan moest aannemen om te helpen zijn zoon te steunen. Dat was net niet genoeg en daarom ging zijn lieve moeder in de middagpauze in de school werken, zodat ze thuis kon zijn, wanneer haar kinderen thuis waren. Zelfs met dit extra geld, raakte de broeder elke maand een beetje verder achterop. Een heel goede vriend geeft me zo nu en dan een stel briefjes van \$ 100 om die te geven waar ze nodig zijn. Toen ik de zending een interview afnam, vroeg ik hem hoe hij er financieel voor stond. Zijn ogen betrokken en hij zei dat hij het echt probeerde, maar zijn ouders zonden hem niet genoeg. Hij zei: „President, ik heb het niet verspild. Ik heb drie dagen niets gegeten om te proberen het tekort kleiner te maken.” Toen zei hij: „Zelfs mijn kleine zusje helpt mee. Ze kreeg een briefje van

één dollar voor haar verjaardag en ze stopte dat in een envelop en stuurde die naar mij omdat ze dacht dat ik die meer nodig had dan zij.” Toen hilde hij openlijk. Ik stak mijn hand in het zakje van mijn overhemd en haalde er twee knisterende briefjes van \$ 100 uit en zei: „Een goede vriend van mij vroeg me die aan jou te geven.” Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken en was overstelpt.

Broeder Daniel Gifford kreeg in zijn patriarchale zegen de belofte dat hij zeer nauw met een algemene autoriteit zou samenwerken terwijl hij op zending was. Hij vroeg zich verbaasd af hoe dat zou zijn toen hij zijn oproep voor een zending naar Texas ontving, waar de zendingspresident slechts twee of drie maanden had gediend. Terwijl hij in het talenpracticum van de zendingen was (het Missionary Training Centre) en naar de eindvergadering van de algemene conferentie van oktober luisterde hoorde hij president Tanner aankondigen dat de volgende spreker broeder Vaughn J. Featherstone zou zijn, lid van het Eerste Quorum van Zeventig en dat hij pas geroepen was tot zendingspresident van het zendingsgebied Texas San Antonio. Toen broeder Gifford later geroepen werd als assistent van de president, deelde hij ons de belofte in zijn patriarchale zegen mede. Denkt u dat hij er maar even aan twijfelt Wiens werk het is?

Eén zending die vanuit een ander zendingsgebied werd overgeplaatst, wilde naar huis gaan. Hij wist dat zijn ouders en zijn bisschop wensten dat hij bleef en zijn zending afmaakte. In één van de vele interviews die we hadden zei hij dat vijf vroegere ouderlingen in zijn wijk hun zending hadden laten varen en vroegtijdig naar huis waren gegaan. Ik dacht eraan wat een bijzonder slechte dienst die eerste broeder de andere jonge mannen bewees die zijn slechte voorbeeld

volgden. Ik legde een plechtige gelofte af dat deze broeder niet naar huis zou gaan voordat hij met succes zijn zending had volbracht. Dertien of veertien weken lang was hij gewoon in zijn brieven aan de president alle redenen te schrijven waarom hij van zijn zending ontheven diende te worden. Elke week schreef ik een brief ten antwoord terug.

Na al die weken ontving ik een brief die net als de andere leek te zijn, totdat ik aan het P.S. kwam. Hij schreef: „President, u gaat het winnen en u weet het.” Ik zat in mijn kantoor en tranen vulden mijn ogen.

Vince Lombard heeft gezegd: „Hoe harder je voor iets vecht, des te moeilijker is het, het te veroveren.” Deze broeder voltooide zijn zending als een geweldige presiderende zoneleider. Hij heeft grote warmte en een geweldig talent om te onderwijzen. Hij houdt van de mensen en geeft om hen. Hij is buitengewoon geestelijk ingesteld. Hij keerde naar huis terug met eervol ontslag van een geslaagde zending, huwde een mooi meisje in de tempel en nu wonen ze vlak bij de tempel, die zij regelmatig bezoeken. Deze broeder gaf een geweldig voorbeeld voor alle toekomstige zendelingen uit zijn wijk.

Broeder Sheffield is elf maal onder het mes geweest voor een ingrijpende operatie en heel wat keren meer voor operaties die minder dan een uur duurden. De grootste wens van zijn leven was dat de operatie hem voor het zendingsveld aanvaardbaar zouden maken. Een jaar voordat hij het zendingsveld betrad, werd hij voor de laatste maal geopereerd. Sinds hij op zending is heeft hij gemiddeld zeventig tot tachtig uur per week doorgebracht met het winnen van bekeerlingen. Hij wordt door allen ten zeerste geliefd.

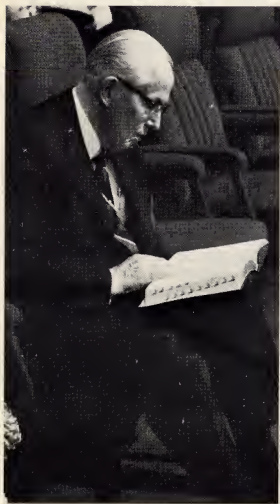
Hij is een geweldige zegen geweest voor zendelingen die meenden dat zij proble-

men hadden. Tijdens een interview vertelde zijn collega mij dat de schouder van broeder Sheffield nog al vaak uit de kom schiet. Wanneer dat gebeurt lijdt hij vreselijke pijn. Dat gebeurt meestal 's nachts. Toen ik broeder Sheffield een interview afnam stelde ik hem voor dat we hem naar het plaatselijk ziekenhuis zouden brengen en de dokters lieten doen wat nodig was om deze moeilijkheid op te lossen. Hij keek me recht aan en met een vastberadenheid zoals ik die zelden gezien heb, zei hij: „President, ik heb het grootste deel van mijn leven in ziekenhuizen doorgebracht en wanneer ik mijn zending volbracht heb, staan me nog veel meer zware chirurgische ingrepen te wachten. Ik heb de Here beloofd, dat indien Hij mij een zending zou laten vervullen, ik niet één dag in het ziekenhuis zou doorbrengen gedurende de twee jaar, ongeacht hoe ziek ik was of hoeveel pijn ik zou hebben.”

*Wat zijn de zegeningen van een zending?
Kan u het zeggen?*

Misschien kunnen broeder en zuster William Keith het. Ze schreven: „Beste president Featherstone, we ontvingen uw brief met vreugde. Ik weet zeker dat we al van u houden.” (Dat ze gezegend mogen zijn, ze kenden me niet eens en toch konden ze van me houden.) Ze gingen verder: „We zijn niet al te jong meer. William Keith Clark is eenentachtig jaar oud. Hij is raadgever van een bisschop geweest, bisschop en patriarch gedurende eenendertig jaar. Ik, Ellen Clark ben zesenzeventig jaar oud. Ik ben dirigente geweest en lerares in alle organisaties van de kerk, wijk en ring. We hebben een geweldig leven gehad en liefde om het evangelie te onderwijzen. We hebben tien kinderen, die allemaal in de tempel gehuwd zijn en in de kerk werken. We

hadden onlangs onze reunie - zesenvijftig kleinkinderen en zesentwintig achterkleinkinderen! Dit is de vierde zending voor mijn man en de derde voor mij.

Onze gelukkigste momenten zijn wanneer we het evangelie van Jezus Christus onderwijzen." Elke zendeling is een verhaal van liefde en opoffering. Ik houd zo veel van hen. Hun geweldige toewijding aan de zaak, hun liefde voor de Heer en hun gewilligheid Hem te dienen, Wiens werk dit is, zal hun leven en hun nageslacht vooraltoos ten zegen zijn.

U ziet, elke ziel kan het recht hebben over de herstelling van het evangelie van Jezus Christus te horen. Zij die gehoor geven aan de oproep van een zendeling zal „ . . . niet vermoed van geest worden, noch verduisterd, evenmin vermoed in lichaam, ledemaat, noch gewricht, en geen haar op zijn hoofd zal onbemerkt op de aarde vallen. En zij zullen niet hongerig, noch dorstig gaan." (LV 84:80.)

We moeten elke ziel opsporen en dat doen we met de reine liefde van Christus. We moeten de mensen niet veroordelen. We weten niet wie God heeft voorbereid, maar we weten zoals de profeet Joseph Smith heeft verklaard: „De banier der waarheid is opgericht. Geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk tegenhouden. Er mogen vervolgingen woeden, het gepeupel moge samenkomen, legers mogen zich verzamelen, laster moge onteren, maar de waarheid van God zal kloekmoedig, edel en onafhankelijk voortgaan, totdat deze elk vasteland doordrongen heeft, elk klimaat bezocht heeft, over elk land gestreken is en in elk oor geklonken heeft, totdat de oogmerken van God bereikt zullen zijn en de grote Jehova zal zeggen dat het werk volbracht is." (History of the Church, deel 4, p. 540.)

God geve dat *allen* - allen - die in staat zullen zijn om te dienen, zichzelf gereed zullen maken voor de oproep op zending te gaan. De zegeningen zijn gewis. Dat weet ik. In de naam van Jezus Christus. Amen.

We hebben een gemeenschappelijke afkomst

Broeder J. Thomas Fyans

Lid van het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig

Broeder Faust, ik ben er zeker van dat het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig met mij zal instemmen in het onder woorden brengen van onze liefde en onze gezamenlijke stem tot steunverlening aan u in uw nieuwe roeping en tevens begroeten wij uw drie nieuwe broeders hartelijk in de wetenschap dat u zult helpen uw schouders onder de geweldige taken te zetten die op ons rusten.

Wanneer ik aan mijn vader denk, noem ik hem *mijn* vader, maar mijn twee broers en twee zusters zouden mij eraan herinneren dat hij niet alleen *mijn* vader is, maar dat hij *onze* vader is.

Wanneer ik aan mijn grootvader denk en ik zou beweren dat hij de mijne alleen is, zouden niet slechts mijn twee broers en zusters mij eraan herinneren dat hij *onze* grootvader is, maar mijn neven zouden zich bij het koor aansluiten en zeggen: „Hij is *onze* grootvader ook.” Indien ik mijn overgrootvader als de mijne zou aanduiden, zouden mijn achterneven er hun stem aan toe voegen en me eraan herinneren dat overgrootvader van *ons* is.

Het is derhalve duidelijk, dat wij een gemeenschappelijke afkomst hebben. We moeten niet terugdenken en zeggen: „Mijn, mijn, mijn.” We moeten zeggen: „Onze, onze, onze.” Hoe verder we teruggrijpen des te sterker zwelt het koor aan.

Er is gebleken dat het genealogisch opsporingswerk dubbel wordt gedaan. Om te bepalen in welke mate een dergelijke duplikatie bestaat, nam ik mijn genealogische verslagen naar een beroeps-genealogisch instituut. Ze vergeleken mijn verslagen met hun namenvoorraad en stelden vast dat ze reeds vijftien-negentig procent van mijn verslagen in hun archief hadden. Dat betekent dat slechts vijf procent van mijn verslagen echt van mij zijn. Vierendertig andere klanten deelden mijn afstamming. Ik was hier nog al verbaasd over en vroeg me af of over het algemeen onder de bevolking een dergelijke hoge mate van duplikatie bestaat. Op mijn verzoek nam het instituut een steekproef van klanten uit alle delen van de Verenigde Staten, leden van de kerk en niet-leden. Deze namen werden vergeleken met verslagen in hun namenvoorraad en men stelde vast dat tachtig procent duplikaten waren. Slechts twintig procent was echt nieuw. Door een studie die door een ander instituut werd gedaan ontdekte ik dat ik minstens 348 neven, achterneven en achterachterneven heb die allemaal mogelijk-kerwijs naar hetzelfde paar bet-over-grootouders aan het zoeken zijn. Hieruit kan u zien dat er enorm veel duplikatie in het genealogisch spoorwerk plaatsvindt. Om deze voorname reden heeft president Kimball ons de aanwijzing gegeven dat we vier genera-

ties ver onze voorouders moeten terugzoeken. Daarna moeten we als kerk samenwerken door middel van het systeem van namen ontlenen aan de archieven.

Wat is onze taak hierin?

Laten we eerst aan het vier-generatieprogramma denken. Sedert de toespraak van president Kimball in de conferentie in april 1978 is er een geweldige opleving in genealogische activiteiten geweest. De mensen voelen dat de taak van de genealogie nu is „uit te voeren.” Vele „Broer-en-zuster” gezinnen groepen samen om hun vier-generatieverslagen door te nemen en zich ervan te overtuigen dat hun informatie juist is. Mijn gezin bij voorbeeld telt vijf kinderen. Die vijf kinderen vormen wat kan worden beschreven als een „broer-en-zuster” gezin. Ze nemen - geholpen door mijn vrouw en mij - onze vier-generatie-formulieren door. Spoedig zullen we weten of alles op die vier-generatie-bladen nauwkeurig is. Als gezin zullen we dan niet zes of zeven stel, maar één stel gezinsformulieren invullen.

Het vier-generatieprogramma is zo iets als een full-time zending vervullen. Wanneer we als full-time zendeling worden geroepen, concentreren we ons volledig op deze uitermate belangrijke, door God gegeven taak. Wanneer we deze zending volbrengen, verliezen we onze belangstelling in het zendingswerk niet. We blijven belangstelling koesteren voor het zendingswerk, maar met minder sterk gerichte nadruk dan in dit dienstbetoon tijdens deze full-time zending.

Onze vier-generatie-opdracht is gelijk aan het vervullen van een full-time zending. Wanneer we als „broer-en-zuster” gezin de gezinslijsten hebben ingezonden, hebben we in zekere zin onze genea-

logische zending vervuld. Dat betekent niet dat we onze belangstelling voor genealogie hebben verloren. We kunnen nog steeds onze vrije wil uitoefenen en verder zoeken, zo ver als we maar willen. Er is echter een andere manier voor ons om ons hart tot onze vaders te wenden. Laat ik u de voordelen en de noodzaak van het systeem van namen ontlenen aan de archieven duidelijk maken. Indien u naar Salt Lake City zou komen en u wilde me opbellen, zou u de telefoongids gebruiken om mijn nummer op te zoeken. Stelt u zich eens voor dat u de telefoongids opensloeg en u ontdekte dat alle namen in chronologische volgorde stonden genoteerd op grond van de datum waarop het telefoontoestel werd aangesloten en ook dat er niet maar één telefoongids voor Salt Lake City was, maar verschillende. U zou zich eerst afvragen in welk boek ik stond en dan beginnen het boek door te bladeren om uit te zoeken wanneer onze telefoon aangesloten was, om het nummer te vinden.

Indien iemand de telefoongidsen in reepjes zou knippen en alle abonné's alfabetisch gerangschikt in één boek onder zou brengen, wat zou het dan simpel zijn het nummer te vinden.

Een aantal jaren geleden was het nodig als u genealogisch werk wilde doen om naar de plaats te reizen, waar u dacht dat de verslagen van uw voorouders waren en toestemming te krijgen van de predikant, de priester of de beheerder van de verslagen om ze door te mogen kijken op zoek naar uw voorouders.

De kerk onderkende de enorme last aan tijd en geld voor internationale reizen die op de leden drukte en er werd besloten dat de Genealogical Department iemand zou zenden om toestemming te verkrijgen voor het microfilmen van de verslagen en dan de leden van de kerk die microfilms te laten gebruiken in een lo-

catie die dichter bij hun woonplaats was gevestigd. De verslagen staan opgetekend in chronologische volgorde zo ongeveer als de telefoonnummers staan genoteerd in de volgorde waarin de toestellen werden aangesloten.

Hier bevinden wij ons nú. Waar gaan we naartoe?

De ringen zullen spoedig een werkwijze invoeren, waardoor we alle namen van een microfilm kunnen afhalen, ze op een kaart kunnen schrijven en de computers zullen ze alfabetisch rangschikken. Dat wordt genoemd namen ontleenen aan de archieven. Deze alfabetische gerangschikte naamlijsten zullen er uitzien als een telefoongids die niet alleen voor tempelwerk, maar ook voor toekomstige naslag de basis kan zijn.

Als ik achter een leesapparaat zit en elke naam - één voor één uit deze vroegere verslagen neem, doe ik dat voor iedereen, wiens voorouders op deze verslagen genoteerd staan. Daarna zullen ze hen niet meer hoeven na te jagen als een naald in een hooiberg, want voor eens en altijd zullen deze namen opnieuw gerangschikt worden en in orde gemaakt in de stijl van de telefoongids.

Ik word er nu aan herinnerd dat ik nu

aan sterfelijke generaties moet denken, maar het is ook bij me opgekomen dat één generatie in het voorbestaan teruggaan, mij naar mijn Eeuwige Vader brengt en plotseling beseft ik dat elke naam die ik op de formulieren zie mijn broeder en mijn zuster is. Hiermee loopt een parallel in het zendingswerk, waar ik aan elke deur bel.

Laten we de arbeid uit het verleden en de arbeiders die zo ijverig hebben gewerkt naar waarde schatten. Al de inspanning in het genealogisch speurwerk uit het verleden is iets wonderbaarlijks en geeft ons een basis waarop we verder kunnen bouwen.

We zien met eerbied en ontzag naar de bijdrage van de pioniers. We leven met hen mee in hun worstelingen en ontberingen toen een aantal dwars over de vlakten kwamen en hun handkar vooruitduwden. We zijn met liefde en eerbied vervuld voor de handkarren en in het bijzonder voor de handen die hen in beweging brachten. We betuigen geen geringeschatting voor hun manier van reizen.

In onze tijd hebben we luchttransport dat de snelheid van het geluid benadert en zelfs overtreft. Er zijn computers die

op ons bevel onmetelijk helpen in het terugreiken en ons van dienst zijn om onze harten tot die van onze vaders te wenden.

Gebruik maken van de technologische zegeningen van deze tijd doet ons niet onze persoonlijkheid verliezen; het moderniseert het zoeken naar onze voorouders.

Wat moeten we vanuit het gezichtsveld van onze Vader in de hemel tot stand brengen?

Wij moeten alle verheven zegeningen van het evangelie beschikbaar doen worden voor al zijn kinderen die ooit geleefd hebben, indien ze ervoor kiezen die te aanvaarden.

Hoe snel maken wij vooruitgang?

Als leden van de kerk vinden we gemiddeld één miljoen namen per jaar voor deze heilige verordeningen. Met die snelheid zou het duizend jaar of een millennium in beslag nemen om een miljard namen te vinden. Ik ben er niet zeker van dat zijn tijdschema ons een millennium zal toestaan voor elk miljard van zijn kinderen dat geleefd heeft.

Met zijn zegeningen - geestelijke zegeningen, technologische zegeningen - kunnen we het beschikbaar komen van kansen tot verhoging versnellen voor zijn kinderen die erop wachten dat wij onze liefde tot uitdrukking brengen door ons hart tot hen te wenden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Alleszins aannemelijk

President Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalven

In de algemene conferentie van april van dit jaar (1978) heeft president Spencer W. Kimball gezegd: „Ik voel me evenzeer gedrongen tot bevordering van het tempelwerk voor de doden als van het zendingswerk onder de levenden,” daar dit in de grond van de zaak op hetzelfde neerkomt . . .”

Hij vervolgde: „Kortgeleden hebben de leden van het Eerste Presidium en van de Raad der Twaalven zorgvuldig overwogen hoe wij bij het vervullen van deze enorm belangrijke taak onze inspanningen kunnen verdubbelen . . .

Bovendien willen wij (de) mensen en hun gezinsleden er nogmaals op wijzen dat wij hen zonder meer verplichten hun afkomst volledig tot in de vierde generatie na te gaan. Desgewenst kan men zijn eigen familiestamboom nog verder dan over vier generaties uitbreiden.

. . . (verder) stellen wij u hierbij voor een heel de kerk omvattende actie te organiseren voor het ontlenen van namen aan genealogische documenten. De leden van de kerk worden hierdoor in staat gesteld „de tweede mijl te gaan” (zie Matteüs 5:41) door anderen extra diensten te bewijzen via deelname aan dit opzoeken van namen, een werk dat op plaatselijk niveau onder toezicht zal staan van de leidinggevende priesterschapsleiders, bij wie u nadere bijzonderheden hierover kunt verkrijgen.” (*De Ster* van oktober 1978, blz. 6.)

Deze bekendmaking zal ingrijpende veranderingen teweegbrengen in de techniek van het genealogisch speurwerk en het inzenden van namen voor het werk van de verordeningen in de tempel. Laten we om de uitwerking op ons persoonlijk en gezamenlijk als gezinsorganisaties vast te stellen - eens nagaan wat er wel en wat er niet veranderd is.

Allereerst noem ik een aantal dingen die niet zijn veranderd:

1. Des Heren bevel gegeven in LV 124 is niet veranderd: „Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan?” . . .

„Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten we in Zijn heilige tempel . . . een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat dient alleszins aannemelijk te zijn.” (LV 124:22 en 24.)

2. Onze taak een dagboek bij te houden en onze eigen persoonlijke geschiedenissen en die van onze voorouders op te tekenen, in het bijzonder zij die behoren tot de eerste vier generaties van onze stamboom, is niet veranderd.

3. Onze taak ons ervan te overtuigen dat alle levende gezinsleden de kans hebben de verordeningen in de tempel te ontvangen is niet veranderd.

4. Onze taak onze gedenkboeken bij te houden, daarbij inbegrepen het inzen-

den van de namen van onze voorouders van minstens de eerste vier generaties en het doen verrichten van de tempelverordeningen voor hen is niet veranderd.

5. Onze taak onze gezinnen te organiseren onmiddellijk op het niveau van het gezin begint zodra een paar gehuwd is. De organisatie van de grootouders komt tot ontwikkeling als kinderen uit het directe gezin huwen en kinderen krijgen. Door een dergelijke organisatie van de gezinnen moet elk gezin in de kerk actief bij het zendingswerk worden betrokken, alsmede in het als gezin voorbereid zijn, genealogisch en tempelwerk, het evangelie onderwijzen en culturele en maatschappelijke activiteiten. Deze belangrijke taken zijn zeer zeker niet veranderd. Laten we vervolgens een aantal dingen bekijken die wel veranderd zijn.

1. Het vier-generatieprogramma is op een heel belangrijke manier veranderd. In het verleden was het de taak van ieder afzonderlijk de gezinslijsten van zijn of haar vier-generatiegezinnen in te zenden. December 1978 luidt het einde in van het oude (huidige) vier-generatieprogramma. Begin juli 1979 zal de kerk alleen opnieuw ingevulde stamboomlijsten en gezinslijsten accepteren van de gezinsorganisaties in plaats van de afzonderlijke personen. In het interim tussen nu en juli 1979 worden de leden van de kerk aangespoord zich als gezinnen te organiseren - ieder persoonlijk met zijn broers, zusters en ouders - om de informatie te vergelijken op de gezinslijsten die ze gemeenschappelijk hebben, de nauwkeurigheid van de informatie nagaan, de gegevens te controleren en één lijst in te vullen die ten behoeve van *alle* leden van het gezin dat op de gezinslijst voorkomt op te stellen. Dit proces herhaalt zich vervolgens met de ouders (indien deze nog in leven zijn) en zo voort totdat alle generaties zijn ingevuld, gecontroleerd en indien nodig verbeterd.

U kan gemakkelijk zien hoe belangrijk de gezinsorganisatie is.

2. Een tweede belangrijke verandering is dat het oorspronkelijke speurwerk verder dan het vier-generatieprogramma wel zal worden aanvaard, maar niet langer vereist van de afzonderlijke leden of gezinnen in de kerk. In plaats daarvan heeft de kerk de taak op zich genomen

„Ik spoor u aan uw onmiddellijk aan u verwante gezinnen en die van uw grootouders bij elkaar te zoeken en uw persoonlijke en uw gezinsgeschiedenis op te stellen.”

aan een uitgebreid systeem van verzamelen en uittreksels maken van verslagen met het doel namen gereed te maken voor het tempelwerk.

Zij die op de hoogte zijn met de schriften van de heiligen der laatste dagen en de werkwijze van genealogisch speurwerk, zullen onderkennen dat het systeem van uittreksels slechts een eerste stap is in het totale stelsel van voorbereiden voor een gedenkboek van de kerk „... dat alleszins aannemelijk dient te zijn.” Het systeem van namen ontlenen is in eerste instantie gericht op een doeltreffender bepalen en inzenden van namen voor het werk van de persoonlijke tempelverordeningen. Het lost de onmiddellijke noodzaak op veel meer namen te verschaffen voor het in bedrijf houden van de tempels.

In het verleden was het heel gewoon dat gezinsorganisaties een buitensporige

hoeveelheid tijd, geld en energie moesten besteden aan het opsporen van een bepaalde voorouder. Nu ziet het ernaar uit dat wanneer eenmaal een redelijke, normale hoeveelheid energie is besteed aan het opsporen van een bepaalde voorouder, indien hij of zij niet te vinden is de gezinsorganisatie haar taak als volbracht kan beschouwen en doorgaan met de volgende lijn of voorouder in kwestie en het inzenden van de niet nader aan te duiden voorouder over te laten aan het systeem van namen ontlenen en indexerend.

Nu wil ik nog iets zeggen over gezinsorganisaties van het stamvaderlijke soort. Gezinsorganisaties van het stamvaderlijke soort zijn samengesteld uit afstammelingen van een normaal voorvaderlijk

„We moeten vier generaties terug onze voorouders uitzoeken; dan werken we samen in het nieuwe systeem van namen ontlenen aan de archieven.”

paar. Het hoofddoel voor het organiseren of bestendigen van een stamvaderlijke gezinsorganisatie is de genealogische activiteiten langs de normale afstammingslijnen doen verlopen. Wanneer stamvaderlijke gezinsorganisaties afwijken van dit hoofddoel en in de eerste plaats zoeken naar het verschaffen van maatschappelijke, culturele of andere soorten activiteiten, dan nemen ze het wettige terrein over van de directe en grootoudersorganisaties. Met de door

president Kimball aangekondigde verandering moet een geleidelijke, maar definitieve overgang plaatsvinden zodat het genealogische werk dat aan de gang is afgemaakt wordt. De directe en grootoudersorganisaties moeten dan de taak toebedeeld krijgen van reünies en het inzamelen van gelden.

Een andere wettige taak voor de stamvaderlijke organisaties is het verschaffen van naslagwerken waaruit de directe en grootoudersorganisaties kunnen putten voor het voltooiën van gezinsgeschiedboeken - in het bijzonder voor hun vier eerste generaties. Op die manier kunnen de stamvaderlijke organisaties geschiedenissen, foto's, brieven, manuscripten, dagboeken, en uitgegeven boeken verzamelen, op de juiste wijze in een archief verwerken, catalogiseren en veiligstellen.

Nogmaals leg ik er de nadruk op dat elk gezin in de kerk moet behoren tot een directe en voor zover mogelijk een grootouderlijke gezinsorganisatie. Grootouderlijke gezinsorganisaties hebben alleen bestaansrecht voor het coördineren van genealogische activiteit, welke familiegeschiedenissen omvat. Wanneer deze taak eenmaal is vervuld, kan de grootouderlijke gezinsorganisatie heel goed worden opgeheven of minstens in belangrijkheid worden teruggebracht ten gunste van de directe en grootouderlijke gezinsorganisaties.

Wanneer de gezinnen in de kerk eenmaal zijn georganiseerd zoals de profeet heeft aanbevolen en nadat we alles hebben gedaan wat we kunnen als kerk en als gezinsorganisatie voor het opzoeken van onze voorouders, dan komen we misschien in aanmerking voor die profetische zegen waarover door President Brigham Young werd gesproken:

„U zal de tempel des Heren ingaan en verordeningen voor de Here beginnen te offeren voor uw doden . . . Voordat dit

werk klaar is zal een grote menigte ouderlingen van Israël op de berg Zion tot pilaren in de tempel van God worden om er niet meer uit te gaan; zij zullen daar eten en drinken en slapen, en ze zullen vaak de gelegenheid hebben te zeggen: „Gisteravond kwam er iemand in de tempel. We weten niet wie het was, maar het was zonder twijfel een broeder en hij vertelde ons heel veel dingen die we voordien niet begrepen. *Hij gaf ons de namen van een groot aantal voorouders die niet staan opgetekend* en hij gaf mij mijn ware afkomst en de namen van mijn voorvaders gedurende honderden jaren terug. Hij zei tegen mij: „U en ik zijn in één familie verbonden. Hier heeft u de namen van uw voorouders, neem die en schrijf ze op en word gedoopt en bevestig en red die en diegenen en ontvang van de zegeningen van het eeuwige priesterschap voor die en die afzonderlijk zoals u dat voor uzelf doet.’ Dat gaan we doen voor de inwoners der aarde. Wanneer ik het zo bekijk, heb ik geen zin veel te rusten, maar de hele lange dag ijverig in de weer te zijn, want wanneer we erover gaan nadenken hebben we geen tijd te verliezen, want het is een tamelijk omvangrijk werk.” (*Journal of Discourses*, deel 6, p. 295, cursivering toegevoegd.)

Om in overeenstemming te blijven met de beginselen die ik voor u heb omschreven, heb ik mijn gezin georganiseerd zoals naar mijn stellige overtuiging tientallen van u hebben gedaan - de organisatie Ezra-Taft-Benson-gezin - als een grootouderlijke familie. Onze kinderen en gehouderde kleinkinderen organiseren zich als een onderdeel van die organisatie en als afzonderlijke directe gezinsorganisatie.

Op mijn aanwijzingen zijn we bezig onze stamboomlijsten te controleren en onze gezinslijsten bij te houden in afwachting

van het in 1979 als familie opzenden ervan naar de kerk.

Ik heb mij verder belast met het opzetten van familiegeschiedenissen door mijn directe gezinsleden. Mijn vrouw en ik hebben geprobeerd het voorbeeld te geven door een korte samenvatting van onze eigen persoonlijke geschiedboeken op te stellen en te distribueren onder ons nageslacht. Verder zijn er geschiedenissen opgesteld of we zijn er aan bezig deze voor te bereiden over elk van onze voorouders van mijn lijn en die van mijn vrouw zoals die te vinden zijn op onze eerste stamboomlijst vier generaties ver terug. Voor onze kinderen betekent dat vijf generaties terug aan familiegeschiedenissen, voor de kleinkinderen zes en voor de achterkleinkinderen zeven. Bij het opstellen van deze geschiedenissen hebben we ernaar gestreefd deze op te stellen in de normale stijl en een alledaags schema te volgen. Ze zijn getypt op vellen van het formaat van de bladen van de genealogie zodat ze gemakkelijk in het familiegedenkboek kunnen worden opgenomen. Er is een poging in het werk gesteld om ze kort te houden met het doel dat geen ervan meer dan tien van het genoemde formaat bladzijden in beslag zou nemen. We hebben ons de moeite getroost ze te laten vermenigvuldigen volgens het offsetsysteem zodat de kwaliteit van de druk tot het gebruik en lezen zouden aanmoedigen. Het is ook onze bedoeling foto's van elke voorouder aan zijn of haar geschiedenis toe te voegen. We hebben de leden van onze gezinsorganisatie aangespoord deze geschiedenissen te gebruiken als basis voor gezinsavonden die zij in hun directe gezinnen houden, om hun kinderen waardering, liefde en eerbied voor hun voorouders bij te brengen.

Welnu, indien u het nog niet gedaan heeft, laat ik u dan aansporen uw directe

en grootouderlijke gezinnen te organiseren en uw persoonlijke en gezinsgeschiedenissen op te stellen.

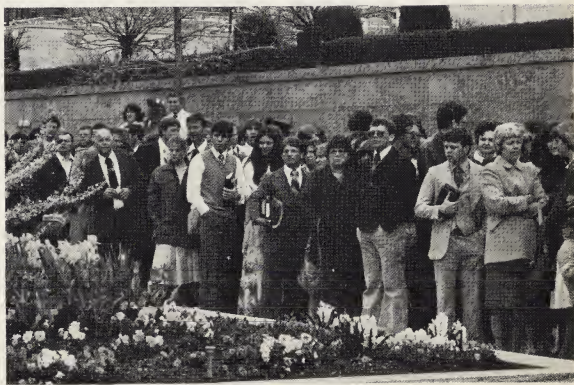
„Laten we ons begeven naar en zorgen voor onze verordeningen en dan, wanneer we naar de geestenwereld gaan en daar vader, moeder, broer of zuster ontmoeten, kunnen zij niet opstaan en ons van veronachtzaming beschuldigen . . . Deze (tempel)verordeningen zijn aan ons geopenbaard. We begrijpen hen en tenzij we aandacht aan hen besteden, zullen we onder het oordeel vervallen.” (Wilford Woodruff in *Journal of Discourses*, deel 13, p. 327.)

Zoals de profeet Joseph Smith heeft verklaard: „. . . zullen we in zulk een groot werk niet voortgaan? Gaat voorwaarts en kijk niet terug. Moed . . . en voort,

voort, tot overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbreken. Laten de doden gezangen aanheffen van eeuwige lof voor Koning Immanuël, Die voordat de wereld bestond datgene instelde, wat ons in staat zou stellen hen uit hun gevangenis te bevrijden; want de gevangen zullen vrij worden.

. . . Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel wanneer deze voltooid is, een boek opdragen, dat de geslachtlijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn.” (LV 124:22 en 24.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zaterdag, 30 september 1978

Vergadering voor de priesterschap

De vreugde van een zending

Broeder LeGrand Richards
Lid van de Raad der Twaalven

Broederen, het is iets geweldigs vanavond hier te staan en deze grote groep luisteraars van priesterschapsdragers te zien die deze heilige Tabernakel vult. Daar ik het voorrecht heb gehad veertien jaar lang op te mogen treden als de Presiderende Bisschop van de kerk en dus als president van de Aäronische priesterschap, vind ik het iets fantastisch al die jongens van de Aäronische priesterschap hier vanavond te zien. En ik kan me voorstellen dat dat ook geldt voor de andere gebouwen waar de priesterschap zit te luisteren. We vinden het allemaal aangrijpend door heel de kerk de wonderbaarlijke instelling van de heiligen te bespeuren jegens president Kimball en in het bijzonder ten aanzien van de nadruk die hij op het zendingswerk legt.

U weet dat hij heeft aangekondigd dat elke jongen een zending behoort te zijn.

Ik denk aan de tijd toen ik een jonge man was, voordat ik zelfs nog maar tot diaken was geordend. Ik ging naar een van onze wijkvergaderingen in het plattelandstadje waar ik werd grootgebracht,

en twee zendelingen melding maakten van hun zending daar ginds in de zuidelijke staten (van de Verenigde Staten). In die dagen reisden ze zonder „buidel, noch male” en ze moesten vaak buiten overnachten, wanneer ze geen onderdak konden vinden. Ik weet niet of ze iets ongewoons hebben gezegd die avond of niet, maar indien ze dat niet gedaan hebben, heeft de Here iets ongewoons voor mij gedaan, omdat, toen ik uit die vergadering kwam, ik het gevoel had, dat ik naar elk willekeurig zendingsgebied had kunnen lopen in de wereld, indien ik slechts geroepen werd. En ik ging naar huis, mijn slaapkamertje in en op mijn knieën en vroeg de Here mij te helpen waardig te leven, zodat wanneer ik oud genoeg was, ik op zending kon gaan. En toen de trein ten slotte het station hier in Salt Lake City binnenreed en ik op weg was naar dat kleine landje Nederland, was het laatste dat ik tegen mijn geliefden zei: „Dit is de gelukkigste dag van mijn leven.”

Voordat ik op die zending ging, sprak president Anthon H. Lund, die toen raadgever in het Eerste Presidium van de

kerk was, tot ons en zei onder anderen: „De mensen zullen van jullie houden. Maar,” zei hij, „word nu niet hoogmoedig in de trots van je hart en denk dat ze van je houden omdat je beter bent dan andere mensen. Ze zullen van je houden om wat je hun brengt.” Ik begreep dat toen niet, maar voordat ik dat kleine Nederland verliet, waar ik bijna drie jaar doorbracht, wist ik wat president Lund bedoeld had. Ik ging rond om van de heiligen afscheid te nemen en van de bekeerlingen die ik in de kerk had gebracht en ik vergoot duizend tranen in vergelijking met wat ik vergoot toen ik afscheid van mijn geliefden nam.

In Amsterdam ging ik bijvoorbeeld een huis binnen, waar ik de eerste zendeling was geweest en het moedertje keek naar me op terwijl haar de tranen langs de wangen liepen toen ze zei: „Broeder Richards, het was moeilijk voor mij te zien hoe mijn dochter een paar maanden geleden naar Zion vertrok, maar het is veel moeilijker ú te zien gaan.” Ik was de eerste zendeling in dat huis geweest. Toen dacht ik te kunnen begrijpen wat president Lund bedoeld had, toen hij zei: „Ze zullen van jullie houden.”

Ik ging afscheid nemen van een man met een sik. Hij stond rechtop in het uniform van zijn land. Hij knielde neer en nam mijn hand in de zijne en kneep erin en kuste die en baadde hem met zijn tranen. En toen dacht ik te kunnen begrijpen wat president Lund bedoeld had, toen hij zei: „Ze zullen van je houden.”

Nu houd ik van een verhaaltje dat president Grant gewoon was te vertellen over de liefde die bekeerlingen koesteren voor hun zendingen. Hij vertelde over een paar dat hier kwam vanuit een van de Scandinavische landen. Hun was niet veel over het evangelie onderwezen. Alles wat ze wisten was dat het waar was. En daarom ging de bisschop naar dit paar en onderwees hun de leer van tien-

den. Ze betaalden hun tienden. Toen ging de bisschop later naar hen toe en leerde hen over de vastengave. Ze betaalden hun vastengave. En toen ging de bisschop weer naar hen toe om een gift te krijgen voor het bouwen van een kapel voor de wijk. Ze dachten dat dat uit de tienden moest komen, maar voordat de bisschop het met hen had doorgepraat, betaalden zij hun deel aan het kerkgebouw.

„Laten we onze grote leider niet teleurstellen en al onze jongens op zending sturen.”

Toen ging de bisschop naar de vader om zijn zoon op zending te krijgen. Ik kan nog president Grant horen zeggen toen hij hier stond: „Dat was de druppel die de emmer deed overlopen.” De man zei: „Hij is ons enig kind. Zijn moeder zal hem missen.” Toen bracht de bisschop er tegen in: „Broeder Dinges, van wie houdt u meer in deze wereld dan iemand anders op deze wereld buiten uw eigen verwanten?” En hij dacht een paar tellen na. Hij zei: „Ik denk dat ik van die jongeman houd, die helemaal naar het land van de middernachtzon kwam en mij het evangelie van Jezus Christus onderwees.” Toen bracht de bisschop er tegen in: „Broeder Dinges, hoe zoud u het vinden als iemand net zo veel van úw jongen hield?” De man zei: „Bisschop, u wilt het weer, neem hem maar. Ik zal voor zijn zending betalen.”

Welnu, u, vaders, hoe zoud u het vinden als iemand net zo van uw jongens hield

zoals die man van die jongen hield die helemaal naar het land van de midder-nachtzon kwam en hem het evangelie onderwees? Ik hoorde een zending er-gens in Oregon verslag over zijn zending uitbrengen. Hij was zelf tot de kerk be-keerd en hij sloeg met zijn vuist op de lessenaar toen hij zei: „Ik zou vanavond nog geen cheque van een miljoen dollar aan willen nemen voor de ervaring uit mijn zendingstijd.” Ik zat achter hem en ik zei tegen mijzelf: „Zou jij een miljoen dollars aannemen voor je eerste zending in dat kleine Nederland?” En ik begon de gezinnen te tellen waarvoor ik het middel was geweest om hen in de kerk te brengen. Wat voor man zou ik zijn als ik ze voor een miljoen dollars uit de kerk zou uitkopen? Ik zou dat voor al het geld van de wereld niet doen!

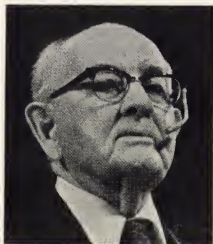
De volgende avond zat ik in mijn stu-deerkamertje van mijn flat en begon her-inneringen op te halen. En ik telde tien gezinnen voor wie ik het middel was ge-weest om hen in de kerk te brengen en ik heb lang genoeg geleefd om te zien hoe hun zoons op zending gingen. Ik ging slechts één van deze gezinnen na, hier een paar jaar geleden, toen ik een toe-spraak moest geven tijdens een banket voor de Indianen aan de Brigham Young University. Op dat moment wa-ren er 153 directe afstammelingen van dat ene gezin alleen al. Vijfendertig van hen hadden een full-time zending ver-vuld en vier hadden als ringzending-gewerkt. Als u hun elk twee jaar geeft, zou dat zeventig jaar zendingswerk uit dat ene gezin zijn, zonder al de bekeerlin-gen die hun bekeerlingen hadden ge-maakt. En toen verleende één gezin aan twee Indiaanse kinderen onderdak in hun gezin - één jongen hielden ze acht jaar lang. Hij was toen in het zendings-veld en zij betaalden voor zijn zending. Toen mijn collega en ik dat gezin in de kerk brachten, konden we geen zeventig

jaar vooruitzien en kijken wat er van hen zou worden.

Ik ging een ander gezin na dat door mijn toedoen in de kerk gekomen was. Ze konden me geen bijzonderheden ver-schaffen, maar ze zeiden dat toen hun grootvader stierf, er op dat moment 150 directe afstammelingen in de kerk wa-ren, en vijf van hen deden dienst als bisschop.

De volgende dag ging ik deze tien gezin-nen in mijn gedachten na, waarbij ik aan de woorden van Jezus dacht, toen Hij zei: „Verzamelt u geen schatten op aar-de, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt, en waar dieven inbreken en stel-len; maar verzamelt u schatten in de he-mel, waar noch roest noch mot zè on-toonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Matteüs 6:19-21.)

Wat veronderstelt u dat ik had kunnen doen gedurende deze paar jaar van mijn jongelingschap, waardoor ik schatten in de hemel zou vergaderen gelijk de jaren die ik daarginds onder de Nederlandse mensen doorbracht? Velen van hen zijn reeds achter de sluier gegaan en ik houd

bijna net zo veel van hen als van mijn eigen gezin. Ik zie vooruit naar het moment, waarop ik hen weer kan ontmoeten, wanneer mijn tijd komt om mij bij die ontelbare groep te voegen.

Welnu, ik heb heel hard gewerkt met de zendingen. Ik ben viermaal op zending geweest en presideerde er twee. Ik heb door vele zendingsgebieden gereisd en ik hoor graag die jonge mannen hun getuigenis geven. Bij voorbeeld een andere jonge man in Oregon zei in onze getuigenisvergadering dat er geen enkele maatschappij was op deze aarde, die hem een salaris kon betalen dat groot genoeg was om hem ertoe te bewegen zijn zendingswerk op te geven. En hij was in de krijgsmacht geweest en vele jaren van huis en daarna buiten in het zendingsveld. Vorige week had ik juist een brief van een zendingeling van boven in Idaho en ik schreef er een stukje uit over. Ik zou het u graag voorlezen. Hij schreef dit:

„Er is geen grootser werk dan het zendingswerk. Mijn zending is in heel mijn zevententwintigjarige leven de onderneming geweest die het meeste de moeite loonde. Mijn leven is gewijd aan het dienen van de Here. Mijn hart stroomt over zoals de tranen van vreugde die nu uit mijn ogen komen. Er is niets zo wonderbaarlijk - niets als de vreugde en het succes smaken van het zendingswerk.

Ik had een jonge zendingeling binnen laten komen die mij op kwam zoeken uit Argentinië. Ik kenden zijn ouders daar ginds in Washington en hij was achtergehouden om te helpen bij het opleiden van een aantal andere zendingelingen, tot dat hij drie jaar van huis was geweest. En ik zei: „Craig, heb jij nu het gevoel dat het verloren tijd was in het zendingsveld te zijn, terwijl je thuis behoorde te wezen om je ontwikkeling op te doen en je erop voor te bereiden je ergens te vestigen?” Hij zei: „Nu moet u goed luisteren bisschop. Indien de Broederen mij gelukkig

willen maken, zetten ze me morgen vroeg in het vliegtuig en laten ze me naar Argentinië terug sturen.” U kan dat soort gevoel niet met geld in het hart van jonge mensen brengen. De Here die de gevoelens van de menselijke borst schept, is de Enige die dat soort geloof in het hart van Zijn mensen kan brengen. Broederen, na al het zendingswerk dat ik gedaan heb, zou ik niet graag een jongen verwekken en hem niet op zending laten gaan, voor *zijn* eigen bestwil en omdat ik van mening ben dat we het aan de wereld verplicht zijn aan hen de waarheid van het evangelie door te geven. En één manier om er zeker van te zijn dat uw jongens op zending zullen gaan is een zendingsfonds voor hen beginnen en hen er aan toe te laten blijven voegen en ze zullen op hun zending zijn vanaf de tijd dat ze jonge jongens zijn. Ik ging bijvoorbeeld in het zuiden van Californië naar een wijk en de bisschop heeft een systeem om elke jongen die hij tot diacon ordent vijftien dollar te geven uit het zendingsfonds. Dan vragen ze de vader hetzelfde bedrag erbij te doen en dan elke keer als de jongen wordt geïnterviewd - bij voorbeeld wanneer hij tot leraar wordt geordend - controleren ze zijn zendingsfonds. Ik heb uitgerkend dat percentsgewijs, indien elke wijk in de kerk evenveel zendingelingen in het veld heeft als die wijk, we 55.000 zendingelingen zouden hebben. Dus zorgde ik ervoor dat in onze familie elke jongen die nog niet op zending is geweest een zendingsfonds heeft, zodat hij zal weten dat hij op zending is vanaf de tijd dat hij een jochie is.

God zegene u allen. Dat we onze grote leider niet teleur stellen en al onze jongens op zending sturen. Dat bid ik en ik laat u mijn zegen achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

Geloof, moed en een keuze maken

Ouderling Dean L. Larsen
Lid van de Eerste Raad van Zeventig

Ik zou tot de jonge mannen van het Aäronisch priesterschap willen spreken over geloof, moed en een keuze maken. Ik hoop dat wat ik te zeggen heb u zal helpen de bijzondere uitdagingen onder ogen te zien waartegenover u komt te staan in de jaren dat u opgroeit.

Onlangs ontmoette ik een jonge man die de lessen van de zendelingen kreeg. Hij had het Boek van Mormon gelezen en voelde dat hij antwoorden op zijn gebeden had ontvangen. Hij stond nu voor de beslissing al dan niet te worden gedoopt. Het was een nog al opmerkelijke jonge man. Hij had een aantal zware beproevingen ondergaan in zijn leven en hij had grote moed en vindingrijkheid aan de dag gelegd. Het vooruitzicht lid van de kerk te worden bezorgde hem een ander soort uitdaging.

Terwijl we over deze nieuwste en uitermate belangrijke beslissing spraken waar hij tegenover stond vroeg hij: „Waarom staan zo veel mensen kritisch tegenover de Mormonen?” Hij beschreef toen een aantal dingen die hij ondervonden had van vrienden, familieleden en medewerkers vanwege zijn omgang met de zendelingen. „Ik weet niet of ik kan leven met dat soort gevoelens jegens mij, indien ik mij bij de kerk aansluit,” zei hij. „Waarom kan ik niet gewoon geloven wat uw kerk onderwijst, maar toch doorgaan een goed christen te zijn zonder Mormoon te worden?”

Het is voor ons niet moeilijk te weten wat de gevolgen zullen zijn voor deze jonge man, indien hij ervoor kiest niet te worden gedoopt uit hoofd van de vrees zich kwade gevoelens van familie en vrienden op de hals te halen. Hij is natuurlijk volkomen vrij deze keus te maken, maar hij is *niet* vrij de gevolgen van die beslissing te bepalen.

Zo nu en dan bevinden wij ons in situaties, waarin we in de verleiding komen onze identiteit als heiligen der laatste dagen opzij te leggen terwijl we toegeven aan een of andere gedachte of handeling die het vertrouwen dat de Here in ons gesteld heeft onwaardig is. Er wordt regelmatig van ons geëist een beslissing te nemen op grond van wat we weten dat juist is. In de meeste gevallen zijn wij vrij onze eigen beslissingen te nemen, maar we zijn nooit vrij de uiteindelijke uitkomst van onze keus te bepalen.

Het is niet genoeg dat we weten wat juist is en te geloven dat het goed is. We moeten bereid zijn ons standpunt uiteen te zetten en er aan vast te houden. We moeten bereid zijn te handelen overeenkomstig wat we geloven, onder alle omstandigheden. Het is voor ons van weinig nut op de ene manier te geloven indien we tegenovergesteld aan dat geloof handelen in onze persoonlijke handelingen of onze verrichtingen in het openbaar.

Tegenwoordig vereist het grote moed een getrouw heilig der laatste dagen te

zijn. Voor velen is het niet gemakkelijk en het zal waarschijnlijk niet gemakkelijker worden. De beproevingen van onze tijd zijn zwaar. Dat geldt in het bijzonder voor u, jonge mannen van de Aäronische priesterschap. Getrouw zijn aan de manier van leven die de Here ons heeft gegeven maakt ons niet altijd tot openbare helden. De moed van onze overtuigingen heeft echter zijn eigen beloningen. Armin Suckow jr., een jongen van dertien jaar uit Duitsland heeft dat ontdekt. Hij vertelt van een belangwekkende ervaring in een brief die hij aan het tijdschrift New Era geschreven heeft. Op een keer in de kersttijd spraken we met een van onze leerkrachten van onze school over Jezus. Hij zei dat, nadat Jezus gestorven was, Hij van de aarde was heengegaan en nu dood was. Terwijl de leraar sprak, dacht ik over onze kerk en ik wist dat Jezus na drie dagen werd opgewekt en door vele mensen gezien was. Later is Hij ten hemel gevaren. Ik had het gevoel dat ik de leerkracht en de leerlingen moest vertellen dat de waarheid volkomen anders was dan wat de leraar zo juist verteld had. De leerkracht wilde mijn mening helemaal niet horen, maar desondanks . . . vertelde ik hun dat Jezus was opgestaan. Het zinde de leraar helemaal niet dat ik hem verbeterde. Toen zei hij dat dit gewoon een kwestie van opvatting was. Ik antwoordde hem dat iedereen over deze gebeurtenis in de Schriften lezen kan en dat het zo duidelijk beschreven is, dat niemand tot een afwijkende mening komen kan over het verhaal dan die welke ik gegeven had. Na de les wilde de leerkracht weten tot welke kerk ik behoorde. Ik vertelde hem dat ik tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen behoorde. Die dag had ik een echt goed gevoel binnen in me. (Uit „The Savior Lives,” New Era van december 1977, p. 18.)

We moeten de beslissing bewonderen van Armin om vrij uit te spreken over wat hij geloofde. Het was niet gemakkelijk voor hem, maar zijn daad was in overeenstemming met datgene waarvan hij wist dat het juist was.

Soms zijn de moeilijke beslissingen waar we tegenover komen te staan in dit leven van zeer persoonlijke aard. Ze kunnen het gevolg zijn van dergelijke dingen als lichamelijke handicaps of soortgelijke beperkingen. Maar zelfs deze geven ons de kans een keuze te maken die bevrediging en een beantwoording aan ons doel schenkt in ons leven in plaats van ontmoediging en nederlaag.

Velen van u hebben in De Ster van januari 1977 (blz. 21-23) over Stephan Farrance gelezen, die toen hij vier jaar oud was, vernam dat hij een soort spierdystrofie had die ongeneeslijk was. Zijn doktoren hadden verteld dat hij niet ouder dan twaalf jaar zou worden. In plaats van zich uit het leven terug te trekken en een verworpen invalide te worden, dwong Stephan zich tot elke mogelijke activiteit. Zijn leven was vol enthousiasme en optimisme. Hij vond allerlei manieren uit om zijn handicap te compenseren. Hij bleef zes jaar langer leven dan zijn doktoren hadden gezegd dat hij zou leven en hoewel hij in zijn laatste jaren grote moeilijkheden had zichzelf zonder hulp te redden, verloor hij nooit zijn enthousiasme, zijn creativiteit of zijn gevoel voor humor. Hij slaagde er niet alleen in zijn eigen leven gelukkiger en productiever te maken, maar hij was ook een bron van inspiratie en een opbouwende invloed voor allen die hem kenden. Indien u, jonge mannen, nog niet over Stephan gelezen hebben in De Ster, beveel ik u aan het alsnog te doen. Een aantal jaren geleden coachte ik een basketbalteam van een school voor voortgezet onderwijs gedurende een nog al ongebruikelijk seizoen. Het seizoen

begon met een aantal teleurstellende verliezen. Heel wat fans en mensen uit de stad maakten geen geheim van hun teleurstelling over het falen van het team. Er was aanzienlijke openbaar commentaar en het was een moeilijke tijd voor de leden van het team. Verschillenden van hen raakten ten slotte ontmoedigd en trokken zich terug uit het team. Zij die achterbleven, verloren het geloof in zichzelf of in hun coach niet. De harde gang van zaken scheen voor hen een vurige aansporing te zijn om het nog harder te proberen.

Midden in het seizoen begon het team zijn wedstrijden te winnen. Het kwam in aanmerking voor het districtstoernooi en verraste iedereen die daar was door zich in de finale te plaatsen. Tot verbazing van iedereen wonnen ze ook de finale - de eerste die ooit door die school gewonnen werd.

Na de viering en uitreiking van de trofeeën na de kampioenswedstrijden reed ik verschillende leden van het team terug naar onze stad. Gedurende een groot gedeelte van de rit heerste er grote stilte, alsof we allen nadachten over de ongewoonlijke uitkomst van onze inspanning van dit seizoen. Ten slotte sprak een van de jongsten. (Hij was geëerd als zijnde een van de beste spelers in het toernooi.) Hij zei: „Coach, ik geloof dat van ons verwacht werd dat we vanavond zouden winnen.”

Ik was benieuwd te weten wat hem deze conclusie ingegeven had. „Waarom denk je dat we *verondersteld* werden te winnen?” vroeg ik hem.

Zijn reactie was simpel en direct - en ik zal nooit de schok ervan vergeten. „Omdat we de prijs betaald hebben,” zei hij. Dat hadden ze inderdaad en ik ben er zeker van dat de lessen die deze jonge mannen gedurende dat veelbewogen jaar geleerd hadden, hun hele verdere leven zichtbaar zijn gebleven.

De aard van de moeilijkheden waar we tegenover komen te staan in dit leven is lang niet zo belangrijk als wat we er mee doen. Wanneer we de moed en het geloof hebben om naar beste weten te leven, dan vervullen we het doel, waarvoor we naar deze aarde kwamen en we zorgen voor een prikkel voor anderen hetzelfde te doen.

De jonge man naar wie ik verwees in het begin van mijn opmerkingen moet een belangrijke beslissing nemen. Uiteindelijk kan hij met zijn beslissing toch geen slag om de arm houden. Hij moet bereid zijn de consequenties onder ogen te zien van de doop en het lidmaatschap in de kerk, indien hij ooit de zegeningen wil smaken die het lidmaatschap van de kerk kunnen brengen. Hij moet bereid zijn om de prijs te betalen. Dat zal veel vertrouwen en geloof van zijn kant vergen. Zo is het met een ieder van ons, wanneer we met een moeilijke keus te kampen krijgen. U, jonge mannen van de Aäronische priesterschap, de Here heeft een enorm vertrouwen in u gesteld en Hij verwacht van u dat u eraan voldoet en doet wat u moet doen en standvastig op uw plaats zult blijven staan. U kwam allemaal hier om winnaars te zijn. Het werk des Heren zal zegeviëren en u zal veel te doen hebben met het slagen van zijn koninkrijk.

Moge God een ieder van ons helpen „de prijs te betalen” zodat we op een dag ervoor in aanmerking mogen komen tot Hem terug te keren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Laat zo uw licht schijnen

Door Joseph B. Wirthlin
van het eerste quorum van zeventigen

Sommige herinneringen zijn onvergetelijk en blijven voor altijd even levendig en hartverwarmend! Een van die herinneringen is de zendingsconferentie die wij verleden jaar in Dresden, Oost-Duitsland, bijwoonden. Sinds 1936, een spanne tijds van meer dan veertig jaar - was er geen president van de kerk meer geweest. Eindelijk zouden de gebeden van de mensen verhoord worden; er werd aangekondigd dat president Kimball de conferentie bij zou wonen.

Meer dan 1200 mensen, heiligen en onderzoekers, kwamen van heinde en ver om de profeet te horen. Sommigen reisden honderden kilometers. Toen het uur van de vergadering naderde was de zaal zo vol dat het leek alsof er geen mens meer bij kon. Om zich die grootse ervaring toch niet te laten ontgaan, haalde een van de broeders een hele lange ladder en plaatste die bij een raam, zodat hij president Kimball kon horen en zien. Toen ik naar hem keek glimlachte hij en ik begreep wat hij met die glimlach bedoelde. Hij was verheugd en dankbaar dat hij aanwezig was al was het dan in zijn hachelijke positie boven op die vijf meter lange ladder gedurende de twee uur lange zitting.

Er bleef nauwelijks een oog droog in die propvolle zaal toen president Kimball sprak. Hij zegende en inspireerde niet alleen alle toehoorders in de zaal en de broeder op de ladder, maar ook een zus-

ter in een rolstoel. Zuster Margaret Hellman leed sinds haar jeugd aan een heupkwaal. Die kwaal bezorgde haar van jaar tot jaar meer pijn. Tenslotte kon zij slechts lopen met behulp van krukken. Om het reizen van de ene plaats naar de andere te vergemakkelijken en de scherpe pijn die zij bij iedere stap voelde te verlichten kochten enkele heiligen tezamen een rolstoel voor haar, maar deze verlichting was maar van korte duur. Al spoedig leed zij ook ondragelijke pijnen als zij in de rolstoel zat. Een ontsteking van de zenuwen in de linkerhelft van haar gezicht verergerde nog haar lijden. Toen op een dag hoorde zij het bemoedigende nieuws: de profeet des Heren komt naar Dresden. Een allesoverheersend verlangen beving haar - de conferentie bij te wonen en de profeet aan te raken.

Zij had het geloof en de absolute overtuiging dat de profeet niet eens de tijd hoefde te nemen om zijn handen op haar hoofd te leggen en haar een zegen te geven. Zij was er zeker van dat het met haar als met die vrouw zou zijn, die volgens Marcus twaalf jaar had geleden en steeds ernstiger ziek werd, en „had gehoord, wat er van Jezus verteld werd,” en zeide: „Indien ik slechts zijn kleeft kan aanraken zal ik behouden zijn.” Dit deed zij, en Jezus zei tot haar: „Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” (Zie Marcus 5:25-34.)

Zuster Hellman had haar kleinzoon Frank gevraagd haar vroeg naar de dienst te brengen en haar rolstoel bij het gangpad te zetten dat de profeet zou volgen. Het volgende is een gedeelte van de brief waarin zij in haar eigen woorden het verhaal vertelt: „Toen de profeet dicht bij mij gekomen was, drukte hij mij hartelijk de hand en keek mij liefdevol aan, evenals degenen die bij hem waren. Nadien voelde ik geen pijn meer, toen niet, en tot op deze dag heb ik geen pijn meer gehad. Dat is het grootste getuigenis van mijn leven!”

Na de zegen op die gedenkwaardige dag, terwijl wij tussen de mensen doorliepen, zongen de aanwezigen vol vuur het prachtige gezang, „Nu tot wederziens.” Het was een onvergetelijke ervaring en een machtig getuigenis van geloof en de macht Gods.

Broeders het is mijn vurige hoop dat een ieder van ons even gewillig is om zich ongerief te getroosten ter wille van het evangelie als de man op de ladder. En ik zou ook wensen dat een ieder van ons een even sterk geloof zou kunnen ontwikkelen als de zuster in de rolstoel.

Het is mijn getuigenis dat de beste manier om dit te bereiken is de Heer te dienen en ons priesterschap te eren. Wij eren ons priesterschap als wij die grote beginselen, die Jezus gedurende zijn bediening op aarde predikte en die nog altijd verkondigd worden door de openbaringen in deze laatste dagen, een onafscheidelijk deel van onze gedachten en onze daden maken. Wij eren ons priesterschap door gebed, reine gedachten, fatsoenlijke taal, een nette verschijning, dienstbetoon aan anderen, en door te streven naar de krachtige persoonlijke bekering die ons zal helpen verleidingen te weerstaan.

Behalve een goed voorbeeld te zijn in ons persoonlijk leven, dienen wij er ook voor te zorgen dat wij onze gezinnen en fami-

lies versterken en tegelijkertijd alles doen wat wij kunnen om alleenstaanden in onze kerk met begrip tegemoet te treden, hen aan te moedigen en zegeningen in hun leven te brengen.

Er is veel dat wij kunnen doen om onze gezinnen en families te versterken. Een van de belangrijkste dingen is onze vrouwen en dochters te inspireren gebruik te maken van de Zustershulpvereniging. Het spijt mij te moeten zeggen dat vele van onze vrouwen deze zegeningen niet ontvangen. Als u door uw inspanning de binding aan de zustershulpvereniging kunt verbeteren zal uw gezin er door gezegend worden.

Op dit feit werd onlangs op een dramatische wijze de nadruk gelegd door een gerechtelijke ambtenaar in Idaho. Hij zei dat er in meer dan twintig jaar nog nooit een kind bij hem was binnengebracht voor terechtwijzing waarvan de moeder een actief lid van de zustershulpvereniging was.

Door samen te werken als mannen en vrouwen, zonen en dochters kunnen wij werkelijk bereiken wat Jezus met de volgende ontroerende woorden bedoelde toen Hij zei: „Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de koremaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn. Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:14-16.)

Als wij de beginselen van het evangelie leven, zijn wij de vervulling van de verklaring van de Heiland: „Gij zijt het licht der wereld, ” (Matteüs 5:14.) En als wij dit licht bezitten, kunnen wij onze naasten beschijnen door onze levens en daden, en ze beïnvloeden zodat zij onze hemelse Vader verheerlijken.

Jezus wil dat een ieder van ons Hem kent

wegens de verheffende macht van die kennis en de onbeschrijflijke vreugde die deze kennis in ons leven brengt. Maar de invloed van het evangelie moet zich niet beperken tot de persoon zelf. Het moet als een licht zijn dat de duisternis verdrijft uit de levens van hen die ons omringen. Niemand van ons is enkel en alleen voor hemzelf gered, evenals geen lamp slechts terwille van zichzelf aangestoken wordt.

Er zijn tegenwoordig veel te veel zogenaamde christelijke leiders die het oneens zijn over de meest fundamentele christelijke beginselen, waar geen enkel trouw lid van onze kerk in de gehele wereld ook maar de minste twijfel over heeft. Deze onenigheid komt op dramatische wijze naar voren in een van de nummers van het weekblad Time, onder

de titel „Nieuwe gedachten over de goddelijkheid van Jezus.” Vele moderne geleerden zijn van mening dat Christus zelf nooit verkondigd heeft dat Hij de eeuwige Zoon van God was, noch dat de eerste christenen dit verkondigden. Zeven universiteitstheologen in Engeland hebben een boek gepubliceerd waarin zij beweren dat Christus eigenlijk helemaal geen God was. In Amerika is hetzelfde aan de gang. Een vooraanstaand predikant sprak de mening uit van velen, dat Jezus nooit beweert heeft God te zijn of Hem als Zoon verwant te zijn. Samenvattend schrijft de Time dat met het oog op deze nieuwe christologie (van zogenaamde voorstanders van het christendom) Christus niet meer zo goddelijk is als hij vroeger was. (Time, 27 februari 1978). Zulk een verwrongen en onstandvastig standpunt moet als een klaeroengeschal klinken voor de priesterschap en de zusters, pilaren van de kerk, wiens voorbeeld „is gelijk een zuurdesem” (Matteüs 13:33), om zich nog meer in te spannen en de tragische leegte te vullen. Wat de goddelijkheid van onze Heer en Heiland Jezus Christus betreft werd het standpunt van de herstelde kerk en haar leden op een welsprekende wijze vertolkt door broeder James E. Talmage toen hij zei:

„De plechtige getuigenissen van miljoenen doden en van miljoenen levenden zijn één in hun verklaring dat Hij goddelijk is, de Zoon van de Levende God, de Verlosser en Heiland van de mensheid, de Eeuwige Rechter over de zielen der mensen, de Uitverkorene en Gezalfde des Vaders - kortom: de Christus.” (*Jezus de Christus*, blz. 3.)

Onze kerk wil niet, en zal niet, op enigerlei wijze een compromis aangaan wat haar standpunt in dit opzicht betreft. Zij zal nooit te eniger tijd of plaats versagen, aarzelen of enige tegenzin tonen bij het geven van een onwrikbare getuigenis

van de goddelijkheid van Jezus Christus. Gezien de situatie in de wereld op het ogenblik dient elke priesterschapsdrager van iedere gelegenheid gebruik te maken om van de Heiland te getuigen, de evangeliewaarheden te onderwijzen en als een voorbeeld voor anderen deze zelf toe te passen.

Iedere priesterschapsdrager dient zijn licht te laten schijnen, zowel voor vriend als voor vreemde, teneinde de waarheid betreffende onze Heiland Jezus Christus te bestendigen.

Tot besluit geef ik u mijn ernstig en plechtig getuigenis van mijn absolute overtuiging omtrent de Heiland zoals deze is uitgedrukt in de woorden van een eenvoudig en prachtig gedicht van Broeder Bruce R. McConkie, genaamd „Ik geloof in Christus.”

*Ik geloof in Christus, mijn Heer,
mijn God,
Mijn voeten plant hij op de zoden
van het evangelie;*

*Ik zal Hem dienen met al mijn
macht,
Hij is de bron van waarheid en licht.*

*Ik geloof in Christus; wat er
gebeuren moge, Bij hem zal ik staan
op die grote dag,
Dat Hij naar deze aarde zal
wederkeren,
Om onder de zonen der mensen te
regeren.*

*(The testimony of Jezus, Ensign,
juli 1972, blz. 109)*

Ik getuig tot u dat president Kimball inderdaad een machtige profeet van de Heer is. Zijn door God geïnspireerde woorden en voorbeeld houden de zekerheid van een onwrikbare getuigenis in. Hij spreekt rijke zegeningen over ons uit en toont ons onbegrensde liefde en aanmoediging. Dat wij zijn groot leiderschap mogen volgen bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een discipel van Christus

Door president **Marion G. Romney**
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders, ik had gedacht enkele dingen te zeggen over wat men moet doen om een discipel van Christus te worden. Daar dit een priesterschapsvergadering is, neem ik aan dat een ieder van ons het priesterschap draagt en een discipel van Christus wenst te zijn. Dit vooropgesteld heb ik als mijn tekst het vijfde vers van afdeling 41 van de Leer en Verbonden gekozen, die als volgt luidt:

„Hij, die Mijn wet ontvangt en deze nakomt, is Mijn discipel; en hij, die zegt, dat hij deze ontvangt en ze niet nakomt, is Mijn discipel niet, en zal uit uw mid-den worden geworpen.”

De uitnodiging van Christus om zijn discipel te worden is universeel. Hij richt deze tot iedereen. Zijn oproep en belofte is „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven.” (Matt. 11:28.)

En Hij heeft gezegd, „Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben;”

Jezus heeft geen prijskaartje aan zijn uitnodiging bevestigd. Nefi haalt de volgende woorden van Hem aan, „Komt tot Mij, al gij einden der aarde, koopt melk en honing zonder geld en zonder prijs.” (2 Nephi 26:25.)

Dat er geen geldprijs voor bepaald is betekent echter niet dat er geen kosten

aan verbonden zijn. Er zijn kosten aan verbonden, werkelijke kosten, kosten die betaald worden door het verrichten van arbeid, niet door het betalen van geld.

Christus heeft dit op zeer duidelijke wijze onderwezen. Hij heeft bovendien onderwezen dat zij, die verklaren Hem te willen volgen, zich in het begin reeds bewust moeten zijn van de offers.

Hier volgen enkele voorbeelden. In het Evangelie van Lucas zei hij:

„En toen zij op weg waren, zeide iemand tot Hem: Ik zal U volgen, waar Gij ook heen gaat. En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.

En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Maar deze zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven. Maar Hij zeide tot Hem: Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij heen en verkondig het koninkrijk Gods.

En weer een ander zeide: Ik zal U volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten. Maar Jezus zeide (tot hem): Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.” (Lucas 9:57-62.)

Jezus zocht niet naar of riep geen mensen die Hem alleen maar met de mond zouden belijden. Hij wilde dat zij zich

realiseerden dat Hem te volgen inspanning en offers betekende. Lucas vertelt ons dat bij een gelegenheid, toen vele scharen Hem volgden, Hij zich omkeerde en tot hen zeide:

„Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn.

Zo zal dan niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn.” (Lucas 14:25-27, 33.)

Met deze ogenschijnlijk hardvochtige verklaringen bedoelde Jezus niet dat „letterlijke haat jegens iemands familie” ... „als voorwaarde voor discipelschap” werd gesteld. Hij legde de nadruk op het feit dat „de plicht jegens God de voorrang moest hebben boven persoonlijke” of wereldse aangelegenheden van hen die zijn discipelen zouden willen worden. (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 335.)

Jezus wees op de wijsheid van het van te voren berekenen van de offers, zelfs als het maar om wereldse zaken gaat. Hij zei hierover:

„Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen? Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had, en het werk niet kon voltooien, allen, die het zagen, beginnen hem te bespotten, zeggenden, maar hij kon het niet voltooien.” (Lucas 14:28-30).

In deze laatste bedeling heeft de Heer met evenveel nadruk als gedurende zijn aardse bediening het belang onderwezen van algehele toewijding aan zijn dienst en nauwgezette gehoorzaamheid aan zijn geboden. In 1831 bijvoorbeeld, in het eerste jaar nadat de kerk georgani-

seerd werd, openbaarde de Heer door de profeet Joseph Smith, die de heiligen in Jackson County, Missouri, een bezoek bracht, dat zij in het „land van belofte” waren, „de plaats voor de stad Zion,” Dit goede nieuws vergrootte het enthousiasme van de heiligen, die reeds verlangend uitkeken naar de zegeningen van Zion als zij in haar glorie zou zijn.

„De wet van God houden is het voornaamste dat allen die waarlijk zijn discipelen worden moeten leren.”

Om ze enigszins te kalmeren en ze het feit op het hart te drukken dat de stichting van Zion van hun gehoorzaamheid aan zijn wet zou afhangen, zei de Heer op dit punt, tot hen:

„Luistert, o gij ouderlingen Mijner kerk, en geeft gehoor aan Mijn woord, en leert van Mij, wat Ik wil aangaande u, en eveneens met betrekking tot dit land, waarheen Ik u heb gezonden.

Want voorwaar zeg Ik u: *Gezegend is hij, die Mijn geboden onderhoudt, hetzij in leven of in de dood en de beloning van hem, die in beproevingen getrouw is, is in het koninkrijk der hemelen groter.*

Want na vele beproevingen komen de zegeningen... Gedenkt dit, hetgeen Ik u zeg, opdat gij het ter harte moogt nemen,” (LV 58:1-2, 4-5, cursivering toegevoegd.)

De Heer herinnerde de heiligen eraan dat hen nog beproevingen te wachten stonden voordat zij van de beloofde zegeningen van Zion zoals het in haar heerlijkheid zou zijn, konden genieten.

Hij waarschuwde ze dat in Jackson County, dat toen Zion was en nog steeds is, en waar zij naar toe gingen, de wet, dat is Zijn wet, gehoorzaamd moest worden. Zij moesten oprechte discipelen zijn. Dit was duidelijk gesteld voor de heiligen in Missouri en het zou ook voor ons duidelijk moeten zijn, dat de wet van God houden het belangrijkste is dat allen die werkelijk zijn discipelen worden, moeten leren.

Een week later, net voordat de profeet Missouri verliet om naar Kirtland terug te keren, gaf de Heer door hem een openbaring waarin Hij de nadruk legde op de belangrijkheid van algehele toewijding: „Ziet, gezegend zijn zij, zegt de Here, die overeenkomstig Mijn geboden naar dit land zijn gekomen met het oog *alleen gericht op Mijn eer*.

Want zij, die leven, zullen de aarde beërven, en zij, die sterven, zullen van *al hun arbeid rusten*,...

Ja, gezegend zijn zij, wier voeten op het land Zion staan, en die *Mijn evangelie hebben gehoorzaamd*; want zij zullen als hun loon het goede der aarde ontvangen,... *zij, die getrouw en ijverig voor Mij zijn*.

Daarom geef Ik hun een gebod, aldus luidende: Gij moet de Here, uw God, *liefs hebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen*.” (LV 59:1-5; cursivering toegevoegd.)

Belijden en aanvaarden is niet genoeg. Daarna noemde Hij enkele bepaalde dingen die de heiligen moesten leren voordat zij voorspoedig zouden worden in Zion:

„Gij moet u naaste liefs hebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.

Gij moet de Here, uw God in alles danken.

Gij moet de Here uw God, een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.

En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen.” (LV 59:6-9.)

Dit zijn enkele van de bepaalde dingen die de Heer de heiligen in Missouri gebod te doen teneinde te bewijzen dat zij zijn discipelen waren toen Hij hen voor het eerst naar Jackson County, Missouri, de centrale ring van Zion bracht.

Tot slot gaf Hij nog de volgende opdracht: „Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.

Dit is niet de juiste tijd om de geschiedenis van de heiligen in Missouri te bespreken. Het zij voldoende te zeggen, dat zij niet de vereiste toewijding en getrouwheid hebben getoond om Zion in die tijd te stichten. Op 24 februari 1834 nadat zij „verdreven en geslagen door (hun) vijanden (LV 103:2), waren, zei de Heer tot de profeet Joseph dat de reden dat Hij hun verdrijving had toegelaten was, „opdat zij, die zich naar Mijn naam noemen, voor een korte tijd mochten worden gekastijd met een hevige en pijnlijke kastijding, *omdat zij niet ten volle aan de voorschriften en geboden, die Ik hun heb gegeven, hebben voldaan*.” (LV 103:4; cursivering toegevoegd.) Zij waren nog geen discipelen in de ware betekenis van het woord. Hij gaf ze echter deze grote belofte:

„Van dit uur af zullen zij over Mijn vijanden beginnen te zegevieren ...

En door acht te slaan op alle woorden, die Ik, de Here hun God, tot hen zal spreken en ze na te komen, zullen zij nimmer ophouden te zegevieren, totdat

de koninkrijken der wereld onder Mijn voeten zijn gebracht, en de aarde aan de heiligen is gegeven om deze voor eeuwig te bezitten." (LV 103:6-7.)

Dat is onze grote belofte. Wij zullen nimmer ophouden te zegevieren totdat de Heer zijn Zion in deze wereld zal oprichten. Het ware discipelschap van de priesterschap van God zal bepalen hoe snel wij zullen voortgaan naar dat grote doel. Het hangt af van hoe wij door het evangelie te leven de losbandigheid en de goddeloosheid van deze wereld bestrijden.

En toen zei de Heer: „Laat niemand bevreemd zijn om zijn leven om Mijntwil af te leggen; want een ieder die zijn leven om Mijntwil aflegt, zal het weder vin-

den." (LV 103:27). En dan volgt deze voor mij zeer schokkende verklaring: „En een ieder, die niet gewillig is zijn leven om Mijntwil af te leggen, is Mijn discipel niet." (LV 103:28.)

Als wij deze belangrijke verklaring beschouwen, zou het goed voor ons kunnen zijn herinnerd te worden aan de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren en waaraan allen die het Melchizedekse priesterschap dragen zijn gebonden. Na een bespreking van het heilige priesterschap (LV 84:6) en het lagere priesterschap (LV 84:30), vervolgt deze openbaring die de eed en het verbond van het priesterschap aangeeft als volgt: „Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschap-

pen (het hogere priesterschap en het lagere priesterschap, waarmee natuurlijk het Melchizedekse en het Aäronische wordt bedoeld) waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij; En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen."

Maar dan volgt deze waarschuwing:

"Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld." (LV 84:33-41.)

Ik hoop en bid dat een ieder van ons zijn verplichtingen onder dit verbond niet zal vergeten en zal volbrengen en zodoende in aanmerking zal komen voor de zegeningen die werden beloofd in de volgende verklaring:

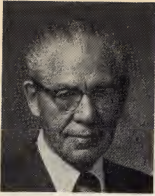
„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aange-

zicht zal zien, en weten, dat Ik ben." (LV 93:1.)

Wel, mijn broeders, ik wil u mijn getuigenis geven. Ik weet dat God leeft, en ik streef er met mijn hele ziel naar God zelf te kennen. Ik herinner mij niet ooit enige twijfel te hebben gehad aan de waarheden van het evangelie van Jezus Christus. Ik weet zo zeker als ik zelf leef dat Christus leeft, dat Hij de eniggeboren Zoon van God in het vlees was en is en dat Hij onze Verlosser is.

Ik weet dat Joseph Smith deze laatste bedeling geopend heeft. Het feit dat de Vader en de Zoon voor Joseph gestaan hebben in het bos en dat de Vader zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heiland, persoonlijk aan de Profeet voorstelde is voor mij een aangrijpend iets. Ik weet dat er engelen gekomen zijn en het priesterschap aan de Profeet en Oliver Cowdery hebben gegeven; dat God zijn kerk opnieuw gesticht heeft op de aarde; dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn kerk is; dat Jezus Christus de enige naam is die onder de hemel is gegeven, waardoor de mens zalig kan worden; dat aanvaarding en gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus het enige middel tot verlossing van deze wereld is zowel tijdelijk als geestelijk; dat wij de opdracht hebben dit evangelie, dat wij de eer hebben te prediken, naar alle einden der wereld te brengen.

Ik zal deze dingen niet zekerder weten in de niet al te ver verwijderde toekomst als ik voor de Heer zal staan om verantwoording af te leggen van mijn werk in de sterfelijkheid. Ik geef u deze getuigenis en ik bid dat wij allen het evangelie ten volle mogen leven, opdat wij ware discipels van Christus mogen zijn en de beloofde vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld mogen verkrijgen. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De zegen van het kerkelijk interview

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders, het is een geweldig gezicht om zo'n groot aantal priesterschapdragers in het Tabernakel op het Tempelplein in Salt Lake City bijeen te zien. Het is buitengewoon bemoedigend te weten dat er bovendien duizenden zijn die deze vergaderingen beluisteren via kabelverbindingen. Deze bijeenkomst wordt namelijk uitgezonden naar zo'n 1500 gebouwen over de hele wereld.

Wij zijn hier bijeengekomen om leiding te ontvangen van de president van de kerk, een profeet van God, en de andere sprekers van wie wij vanavond reeds hoorden. Wij weten allemaal dat het priesterschap de macht van God is. Een macht die aan de mens is overgedragen, opdat hij in de naam van God kan handelen overeenkomstig het ambt dat hij draagt. Een man kan geen grotere zegen ontvangen dan een getuigenis van het evangelie en het dragen van het priesterschap Gods.

Ik respecteer het omvangrijke lichaam dat de priesterschap vormt. Alle priesterschapdragers zijn bij het werk des Heren betrokken, zij trachten de waarheid en de rechtvaardigheid te bevorderen, en het koninkrijk Gods op te bouwen; wij dragen stuk voor stuk de verantwoordelijkheid om dit tot stand te brengen.

Wij weten allemaal dat dit de kerk van Jezus Christus is en dat Hij het werk van deze kerk leidt door Gods profeet, Spen-

cer W. Kimball, ik hoop dat wij allen deze overtuiging hebben.

Bedenk eens wat het inhoudt dat deze kerk de enige kerk is die het priesterschap van God heeft — namelijk het Aäronische priesterschap dat zó belangrijk is dat Johannes de Doper zelf werd gezonden om dit op Joseph Smith en Oliver Cowdery te bevestigen; en het Melchizedekse priesterschap dat door Petrus, Jakobus en Johannes op deze zelfde broeders werd bevestigd door middel van handoplegging.

Wat is het groots om dit te overwegen als wij de macht en het gezag van de verschillende taken van deze twee priestersschappen overdenken. De Aäronische priesterschap kan het avondmaal bedienen en andere taken volbrengen die door de bisschop worden opgedragen. De priesters kunnen echt mensen dopen in de naam des Vaders, en des Zoons en des heiligen Geestes; het is uiterst belangrijk dat iedereen die aan de verordeningen deelneemt rein en waardig is om het vertrouwen dat de Heer in hem stelt te rechtvaardigen.

Broeders, ik vraag me af of we niet te licht over dit priesterschap denken en of wij het vertrouwen dat de Heer in ons stelt en het voorrecht dat wij ontvangen om de verordeningen van het evangelie te bedienen werkelijk waarderen en de Heer ervoor danken.

Wij kunnen nooit te veel nadruk leggen

op de noodzaak om de verantwoording die wij hebben ontvangen waardig te zijn.

Ik bid elke avond en morgen dat onze leider, president Kimball, gezegend mag worden met gezondheid en kracht, met kennis en begrip en met de inspiratie en openbaring die nodig zijn om de kerk te leiden zoals de Heer dat zou doen.

Ik bid dat wij als algemene autoriteiten allemaal leiding van de Heer zullen ontvangen bij het verheerlijken van onze roeping; opdat wij allen met één stem mogen spreken en zo zullen leven dat wij het ambt dat wij dragen waardig zijn; en dat alle priesterschapsleiders en alle leden van de kerk zo zullen leven dat zij voorbeelden en een invloed ten goede kunnen zijn voor hen met wie zij omgaan, opdat de wereld onze goede werken mag zien en belangstelling mag krijgen voor het evangelie, dat het plan voor dit leven en de zaligheid is voor allen die het geloven en zijn leerstellingen leven. Het hele doel van onze zending op aarde is onszelf te bewijzen en anderen te helpen om waardig en voorbereid te zijn om in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren.

Om dit te doen moeten wij in overeenstemming met de leerstellingen van het evangelie leven. De Heer heeft de macht gegeven waarmee wij kunnen werken om dit doel te kunnen bereiken.

Wij hebben het gezin en ik zou even naar mijn eigen gezin willen kijken. Ik was zo gelukkig om in de periode dat ik het Aäronische priesterschap droeg, mijn vader als bisschop te hebben. Als hij mij interviewde wist ik nooit of hij mij als vader of als bisschop interviewde, maar hij interviewde me en hij vertelde me hoe belangrijk het priesterschap was en wat ik beslist moest doen om waardig te zijn om het priesterschap te dragen. Hij was de beste vriend die ik had en ik geloof dat elke bisschop de beste vriend behoort te

zijn die een jongen buiten zijn gezin heeft. Hij behoort te weten dat de bisschop hem probeert te helpen om waardig te leven en om zich voor te bereiden op de grote zegeningen die de Heer heeft beloofd aan degene die hun verbonden trouw zijn en overeenkomstig de leerstellingen van het evangelie leven. Het is

„Ons voornaamste doel is het redden van zielen en het helpen van de leden om zich voor te bereiden om het doel van hun zending op aarde te begrijpen.”

heerlijk om bij een gezin te horen waarvan de vader een voorbeeld is, waar de sfeer goed is, waar regelmatig gezinsavonden worden gehouden.

De hulporganisaties, de avondmaalsvergadering en de priesterschapsquorums zijn allemaal ingesteld om ons te helpen onszelf voor te bereiden.

Zij leggen de nadruk op het nauwkeurig onderhouden van het Woord van Wijsheid, het betalen van onze tienden, het bijwonen van onze vergaderingen, eerlijkheid en rechtschapenheid in ons handelen, betrouwbaarheid en onthouding van het gebruik van verdovende middelen, godslastering, schuine moppen, homoseksualiteit en andere slechte en immorele praktijken. Laatstgenoemde activiteiten zijn onaangenaam in de ogen des Heren en beroven ons van belangrijke zegeningen, zoals verhoging in het priesterschap, tempelbezoek en het vervullen van een zending.

Ik ben ervan overtuigd dat geen lid van de kerk die het priesterschap draagt iets

zou willen doen dat het werk des Heren zou tegenhouden.

Wanneer hij samen met anderen is die het priesterschap dragen of die zelfs geen lid van de kerk zijn, behoren zijn handelingen en gedachten altijd het allerbeste te zijn, zodat zij naar hem kunnen opzien als iemand die het koninkrijk van God helpt opbouwen en als iemand die zielen redt, iemand die het priesterschap van God draagt. Dat is onze verantwoorde-

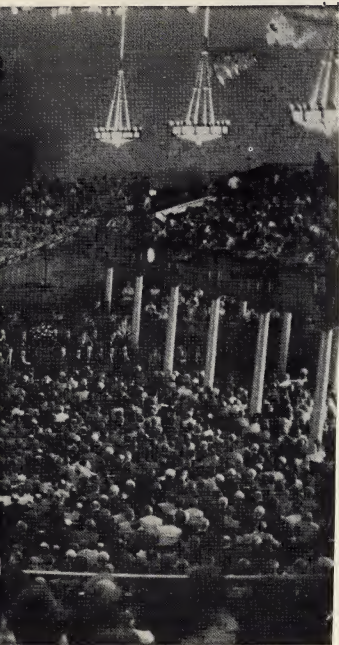
lijkheid, jongens, waar we ook zijn. Zij verwachten van ons dat wij leven zoals ons is geleerd en dat wij een voorbeeld zijn.

De taak van een bisschop of ringpresident is om te helpen onderwijzen, opleiden, aanmoedigen en degenen over wie zij presideren te sterken, zodat zij de punten die ik heb aangehaald leven en in praktijk brengen.

Een jongeman heeft de taak om zo te

leven dat hij op deze zaken is voorbereid. Wanneer wij samenwerken behoort de bisschop de beste vriend te zijn die een jongen of man buiten zijn gezin heeft en natuurlijk behoort hij in elk opzicht een voorbeeld voor ons te zijn, maar de bisschop en de ringpresident dragen de verantwoording om door middel van een interview te bepalen of een man waardig is om in het priesterschap verhoogd te worden, waardig is om op zending ge-

roepen te worden of waardig is om naar de tempel te gaan.

Hij doet dit door de wijze waarop wij de geboden leven gade te slaan en door middel van diepgaande interviews, waarbij hij zichzelf voorhoudt dat het beter is om niet naar de tempel te gaan of om niet op zending te gaan als wij niet waardig zijn totdat wij waardig zijn.

Wij hebben meegemaakt dat jonge mannen en vrouwen onwaardig naar de tempel zijn gegaan. Na enkele jaren onder een schuldig geweten gebukt te zijn gegaan, hebben zij zich tot de president van de kerk gewend om dit te belijden en omdat zij wilden weten waar zij nu stonden.

Wij hebben ook jongemannen gehad die onwaardig naar hun zendingsgebied waren gegaan en die tegen hun bisschop en ringpresident hadden gelogen om daar te kunnen komen. Dit is zeker niet goed en het is heel onaangenaam in de ogen des Heren. Het is beter om te wachten of om niet te gaan dan om onwaardig te gaan.

Wij weten dat er veel kwaad in de wereld is, dat er grote verleiding is en het is belangrijk dat wij alle verleiding weerstaan; dat is beter dan een beetje smokelen om toch maar populair te zijn.

Met al dit kwaad in de wereld is het buitengewoon belangrijk dat degenen die de verantwoording dragen goed interviewen.

Laat ons nooit vergeten dat ons voornaamste doel en onze voornaamste opdracht het redden van zielen is.

Het is belangrijk dat degenen die wij interviewen zich ervan bewust zijn dat zij *geestelijke kinderen van God* zijn en dat *wij hen liefhebben* en *hen laten weten dat wij hen liefhebben* en dat wij belang stellen in hun welzijn en bereid zijn om hen te helpen in dit leven te slagen.

De waardigheidsinterviews zijn een geweldige verantwoordelijkheid voor een

bisschop of een ringpresident. Er berust echter een gelijke verantwoordelijkheid bij het lid dat wordt geïnterviewd. Voorzichtige en diepgaande interviews moeten altijd onder vier ogen plaatsvinden. Bepaal, wanneer u een jongeman interviewt voor een eventuele zending, door middel van het gesprek met hem wat de Heer van een ambassadeur die Hem en de kerk vertegenwoordigt, zou verlangen. Laat hem bij voorbeeld uitleggen wat de Heer van een zending zou verlangen in verband met het Woord van Wijsheid, in verband met zijn zedelijk gedrag, eerlijkheid, betrouwbaarheid, tiende, gehoorzaamheid, toewijding enzovoort.

Vertel de jongeman dat u hem namens de Heer interviewt. Door de verklaringen die hij aflegt verplicht hij zich aan de Heer.

Laat hem zichzelf interviewen terwijl u het doet. Zou de Heer hem als vertegenwoordiger willen hebben? Is hij in elk opzicht waardig? Herinner hem eraan dat de Heer het weet en dat de Heer niet met zich laat spotten.

Laat hem weten dat er methoden zijn om de zaken recht te trekken als er iets aan zijn levenswijze mankeert. Er gaat een heerlijke reinigende macht uit van bekering.

Hij dient te weten dat het veel beter is om zijn zending wat uit te stellen dan om onwaardig te gaan. In bijna alle gevallen kan hij zich bekeren en zich op zijn zending voorbereiden.

Wanneer er sprake is geweest van een ernstige overtreding, dient hij naar een algemene autoriteit te worden verwezen om een fiat te krijgen; maar pas nadat de bisschop en de ringpresident er na diepgaande interviews volledig van zijn overtuigd dat hij nu volkomen waardig is. U dient ook te weten dat er geen afspraak kan worden gemaakt totdat de ringpresident deze zaak met de algeme-

ne autoriteit heeft besproken om te bepalen of hij al dan niet voelt of de tijd voor het interview is aangebroken.

Als een jongeman een fout heeft gemaakt, behoort hij zijn vriend, de bisschop, uit zichzelf op te zoeken en niet te wachten totdat hij voor een interview wordt opgeroepen.

Wanneer een jongeman, die fouten heeft begaan, zijn leven verandert en opnieuw kan beginnen, om rein en waardig een ambassadeur voor de Heer te zijn is dit een gelegenheid tot vreugde.

Bedenk dat het interview uitgaat van welwillendheid, sympathie en liefde. Dat is uitermate belangrijk. Laat de mensen weten dat wij hen liefhebben en dat wij hen alleen proberen te helpen.

U, bisschoppen en ringpresidenten, zou een interview voor een tempelaanbeveling ongeveer als volgt kunnen beginnen:

„U bent bij mij gekomen om een aanbeveling te vragen om de tempel te betreden. Ik draag de verantwoording om de Heer te vertegenwoordigen bij dit interview met u. Wanneer het interview voorbij is is er een ruimte waar ik uw aanbeveling moet tekenen; maar mijn handtekening is niet de enige belangrijke handtekening op uw aanbeveling. Voordat de aanbeveling geldig is, moet u haar zelf tekenen.

Wanneer u uw aanbeveling tekent, hebt u een verbintenis met de Heer, waardoor u de voorrechten voorbehouden aan degenen die een dergelijke aanbeveling hebben, waardig bent. Er zijn enige geformuleerde vragen die ik ga stellen. U dient elke vraag eerlijk te beantwoorden.”

Een vriend van mij vertelde dat hij enige jaren geleden, toen hij een roeping in zijn wijk had, naar zijn bisschop was gestapt om een tempelaanbeveling.

De bisschop had het heel druk en hij zei: „Nou ja, ik ken u heel goed en ik hoef u

niet de vragen te stellen voordat ik uw aanbeveling teken."

Dit lid antwoordde: „Bisschop, hebt u niet de verantwoordelijkheid om deze vragen te stellen? Het is mijn voorrecht om ze te beantwoorden. Ik moet voor u en voor de Heer deze vragen beantwoorden en ik zou het op prijs stellen als u mij elke vraag stelde."

Zo hoort het ook. De Heer geeft de leden van de kerk het voorrecht om die vragen bij deze interviews te beantwoorden. Als er dan iets niet deugt, kan dit lid zijn leven veranderen zodat hij waardig kan worden om verhoging in het priesterschap of een tempelaanbeveling te ontvangen of om op zending te gaan.

Welnu, nadat u die vereiste vragen aan de aanvrager hebt gesteld, wilt u misschien nog iets toevoegen in de trant van: „Wie naar het huis des Heren gaat moet vrij zijn van alle *onreine, onheilige, onzuivere en onnatuurlijke praktijken*."

Broeders wij, die de kerk leiden, zijn ervoor verantwoordelijk dat u in alle eenvoud wordt onderwezen. Ik moet daarom nog iets te berde brengen dat ik onder andere omstandigheden niet in een vergadering zoals deze naar voren zou brengen.

Er zijn slechte en ontaarde praktijken die in de wereld niet alleen worden gedoogd, maar zelfs aangemoedigd. Soms worden echtparen bij hun intiemste uitdrukkingen van liefde door praktijken aangetrokken die onheilig, onwaardig en onnatuurlijk zijn. Wij ontvangen af en toe verzoeken om de woorden „onnatuurlijk” of „onwaardig” te definiëren. Broeders, u weet het antwoord. Doe het niet als u twijfelt.

Een drager van het Melchizedeks priesterschap zal zich zeker niet waardig voelen om verhoging in het priesterschap te aanvaarden of om zijn tempelaanbeveling te tekenen, indien hij zich aan onreine praktijken overgeeft.

Indien een van u zich toevallig aan enig onwaardig gedrag heeft overgegeven, werp het van u, zodat u - wanneer u onderworpen wordt aan een waardigheidsinterview - uzelf, de Heer en de priesterschapsleider die u interviewt kunt antwoorden dat u waardig bent.

U, die waardigheidsinterviews afneemt, dient te bedenken dat u vertegenwoordigers van de Heer bent en u moet de interviews afnemen op een wijze waarop de Heer het zou doen.

Dat betekent dat er niets dat onbetamelijk of onwaardig is in uw interview mag voorkomen. Onze interviews mogen niet onkies of beledigend zijn, noch in enig opzicht pornografisch.

Mag ik hier zeggen dat wij wel eens rapporten ontvangen over bisschoppen of ringpresidenten die heel onbescheiden of onkies zijn geweest in een interview, in het bijzonder bij gehuwde leden.

Het getuigt niet van goede smaak indien een priesterschapsleider uitgebreid lelijke, afwijkende of beestachtige praktijken opnoemt en dan vervolgens het lid van de kerk ondervraagt om te weten te komen of hij zich al dan niet aan deze praktijken schuldig maakt.

Een van de algemene autoriteiten inter-

viewde een jongeman die het zendingshuis was binnengekomen en die een overtreding had beleden die het onmogelijk voor hem maakte om op zending te gaan.

De algemene autoriteit was verbaasd over de onverkwikkelijke aard van wat de jongeman had gedaan en hij vroeg: „Hoe ben je er in de wereld op gekomen om dergelijke dingen te doen?” Hij was erg geschrokken toen de jongeman antwoordde: „Ik heb het van mijn bisschop.”

Tijdens een interview dat aan de zendingsooproep van de jongeman voorafging, had de bisschop gezegd: „Heb je ooit dit gedaan?” Heb je ooit dat gedaan?” Toen had die bisschop elke onwaardige en ontaarde handeling opgenoemd die hij kon bedenken. Zulke zaken waren nog nooit bij deze jongen opgekomen, maar nu waren ze onder zijn aandacht gebracht! De tegenstander bracht hem in de gelegenheid en zorgde voor de verleiding - en hij viel ervoor! Broeders, onze interviews moeten in een sfeer van liefde en ingetogenheid worden afgenomen. Zaken kunnen vaak in orde gebracht worden indien u vraagt: „Zou

er een reden kunnen zijn waardoor u zich onzeker of misschien zelfs oneerlijk tegen de Heer zou voelen als u uw eigen aanbeveling zou moeten tekenen?

Wilt u nog bedenktijd om enkele heel persoonlijke zaken recht te zetten voordat u tekent? Bedenk dat de Heer alles weet en niet met zich laat spotten. Wij proberen u te helpen. Lieg nooit om een roeping, een aanbeveling of een zegen van de Heer te kunnen ontvangen.”

Indien u de zaken benadert op de wijze die hiervoor is aangegeven, draagt het lid de verantwoording om zichzelf te interviewen. De bisschop of de ringpresident heeft recht op onderscheidingsvermogen. Hij zal het weten als er nog iets geregeld dient te worden, voordat er een aanbeveling wordt afgegeven.

Hoe gezegend zijn wij om dit onderscheidingsvermogen als ambtenaren van het priesterschap tot onze beschikking te hebben!

Het komt wel eens voor dat een bisschop of ringpresident een bekentenis van een lid van de kerk krijgt over een overtreding die vele jaren geleden heeft plaatsgevonden. Dat lid had die bekentenis allang moeten afleggen, maar heeft het

niet gedaan en daardoor heeft hij onnodig geleden.

Het is in dergelijke gevallen niet altijd nodig om een kerkelijke rechtbank bijeen te roepen. De bisschop moet het besluit nemen. Hij heeft het recht op de inspiratie en de leiding, in het bijzonder indien dit lid door de jaren heen door zijn gedrag heeft getoond dat deze misstap niet karakteristiek voor zijn leven is.

Hoe wonderbaarlijk is de inspiratie en de openbaring die ons tijdens het vervullen van onze plichten nabij kan zijn! Broeders, wees er waardig voor.

Wij horen regelmatig verslagen over bisschoppen en ringpresidenten die door welwillendheid en liefde gedreven geïnspireerd werden bij het afnemen van hun interviews en daardoor in staat waren om leden die problemen hadden te helpen de juiste koers in dit leven te bepalen, zodat zij volkomen waardig werden om een zending te vervullen, ver-

hoogd te worden in het priesterschap of het huis des Heren binnen te gaan. En dat proberen wij nu te bereiken ... deze jongemannen door liefde en begrip helpen te doen wat in hun leven nodig is om de zegeningen van de getrouwen te genieten.

Nogmaals zeg ik, wat een zegen dat wij onderscheidingsvermogen en openbaring hebben om ons te leiden bij ons voornaamste doel, het redden van zielen, ja, zelfs onze eigen ziel, en het helpen van de leden om zich voor te bereiden om het doel van hun zending hier op aarde te begrijpen en om in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren!

Welnu broeders, wij gaan nu horen van onze geliefde president, Spencer W. Kimball, een profeet van God door wie de Heer zelf deze kerk leidt. Mogen wij hem allen beluisteren, geloven en volgen, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Grondbeginselen om te overwegen en in praktijk te brengen

Door president Spencer W. Kimball

Het is een grote vreugde op deze prachtige avond de priesterschap van de kerk te begroeten. Vanuit de hele wereld komen wij tezamen om de Heer te aanbidden en te loven.

Broeders in het priesterschap, het was een aangrijpende gebeurtenis toen onlangs vele duizenden zusters op honderden plaatsen over de gehele wereld in een bijzondere vergadering voor de vrouwen van de kerk bij elkaar kwamen. U zult er zelf wel van gehoord hebben van uw echtgenotes en zusters, uw moeder en dochters. Het stemt ons dankbaar dat wij in staat waren deze vergadering te houden en dat de technologie het mogelijk maakte. Wij hebben de vrouwen van de kerk lief! Wij respecteren hen ten zeerste.

Als vervolg op die gebeurtenis, wil ik u als zoons, broeders, vaders en echtgenoten de volgende raad geven: Houdt u zich aan de woorden van Paulus aan Timoteüs wanneer u samen met de vrouwen van de kerk dient. Hij spoorde hem namelijk aan om „oude vrouwen als moeders” te vermanen en „jonge vrouwen als zusters, in alle reinheid.” (1 Tim. 5:1, 2.) Zo behoren wij mannen van de priesterschap het ook te doen. Wij moeten anders zijn dan andere mannen en ik weet zeker dat de meeste priesterschapsdragers dat ook zijn. Het voorstel van Paulus om oudere vrouwen te behandelen als onze moeder en jongere vrouwen

als onze zuster, en dat „in alle reinheid,” is uitstekend onderricht. Wereldse mannen hebben misschien de neiging de vrouwen te verontachtzamen, haar louter als lustobject te beschouwen of als iemand om te worden aangewend voor zelfzuchtige doeleinden, maar laten wij anders zijn in onze omgang met vrouwen.

Petrus spoorde ons aan onze echtgenote te eren. (Zie 1 Pet. 3:7.) Het komt mij voor dat wij zelfs nog voorkomender moeten zijn voor onze echtgenotes en moeders, onze zusters en dochters, dan voor anderen. Toen Paulus zei dat een man die niet *zorgt* voor de zijnen en voor zijn huisgenoten „erger (is) dan een ongelovige,” (1 Tim. 5:8), dan beschouw ik het „zorgen voor de onzen” graag als niet alleen zorgen voor stoffelijke geborgenheid, maar ook voor gevoelsmatige geborgenheid. Toen de Heer ons in deze bedeling vertelde dat „vrouwen aanspraak (hebben) op haar echtgenoten voor haar onderhoud,” (LV 83:2), dan leg ik dat „onderhoud” niet alleen uit in termen van eten en drinken, maar evenzeer in termen van het onderhouden van een liefdevolle relatie en het zorgen voor consideratie en attentheid.

President Lee merkte eens op dat de „behoeftegen” onder ons wellicht niet alleen behoefte hadden aan levensmiddelen, maar evenzeer aan vriendschap. Soms denk ik dat onze HLD-vrouwen „be-

hoefstig" zijn omdat sommigen van ons niet zo zorgzaam voor ze zijn als wij behoren te zijn. Onze provisiekast kan vol zijn, terwijl onze zusters toch ondervoed zijn door gebrek aan genegenheid en erkenning.

Broeders, laat ons de zusters uit ons gezin even goed steunen in hun kerkelijke roepingen als zij dat ons doen. Laten we hen niet verwaarlozen eenvoudig omdat zij weleens voortgaan goed voor ons te zijn zelfs wanneer zij verwaarloosd worden.

Laat er thuis lof klinken voor alle gezinsleden. Laten wij er ook voor waken, broeders, dat wij zo opgaan in de omgang met onze broeders in het priesterschap, de mannen waar wij mee samenwerken in onze kerkelijke roepingen, dat wij daardoor onze eeuwige metgezel verwaarlozen, want de band met onze vrouwen zal voor eeuwig zijn.

Onze Vader in de hemel is zo goed geweest om ons al het leven op aarde te schenken voor ons plezier en ons geroef. Sta mij toe u zijn eigen woorden voor te lezen:

„En God zeide: Dat de wateren wemelen van levende wezens, en dat het gevogelte over de aarde vlieg langs het uitspannel des hemels.

En God zeide: Zie, Ik geef u al het zaaddragende gewas op de gehele aarde en al het geboomte, waaraan zaaddragende vruchten zijn; het zal u tot spijsz dienen. Maar aan al het gedierte der aarde en al het gevogelte des hemels en al wat op de aarde kruipt, waarin leven is, (geef Ik) al het groene kruid tot spijsz; en het was also.

En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag." (Gen. 1:20, 29-31.) Op de priesterschapsvergadering van de vorige conferentie heb ik de woorden voorgelezen van het aloude liedje,

„Don't Kill the Little Birds" (Dood de vogeltjes niet), dat ik reeds als kind in Arizona leerde. Er waren toen een heleboel jongens van mijn leeftijd die met hun katapult vogeltjes doodmaakten. Op het Jeugdwerk en de Zondagsschool zongen we:

*Dood de vogeltjes niet
Die de hele zomer door
Hun allerzoetste lied
Fluiten in struik en boom.
(Deseret Song, 1909, no. 163.)*

Toen ik destijds de jongemannen toesprak, meende ik dit onderwerp nog wat verder te moeten uitdiepen.

Ik vermoed dat ieder land op aarde mooie vogeltjes heeft met schitterend gevederde die heerlijk fluiten.

Ik weet nog dat mijn voorganger, president Joseph Fielding Smith, zich altijd inzette om de vogels en andere wilde dieren te beschermen.

Toen hij eens een tijd doorbracht in het Wasatch-gebergte, sloot hij vriendschap met de dieren uit de bergen en het woud. Hij maakte vier kleine gedichtjes met bijbehorende tekeningetjes. Het eerste ging over de eekhoorn en luidde:

*Dit is het eekhoortje Chopper
Uit de hoge bergen.
Hij vraagt ons om wat maïskorrels
En met een bedankje is hij weer weg.*

Het tweede ging over de vleermuis:

*Dit is het vleermuisje Tommy
Dat 's nachts rondvliegt
Hij eet kevertjes en muggen
Wat heel goed is.*

*Dit is het hertje Bambi
Dat bij de hutten komt.
Het likt het zout dat wij het geven
En zwerft in de bergen rond.*

*Dit is ons gevederde vriendje
Dat de ganse dag voor ons fluit.
Zodra de koude winter komt
Trekt het erop uit.*

Welnu, ik zou ook graag enkele van mijn gevoelens over het onnodig vergieten van bloed en vernietigen van het leven hieraan toevoegen. Mijns inziens behoort iedere ziel onder de indruk te zijn van de gevoelens die hier door de profeten tot uitdrukking zijn gebracht.

En het gaat niet alleen om het doden van onschuldige vogeltjes, maar evenzeer over het doden van de dieren die in het wild leven en zich voeden met het ongedierte dat inderdaad een vijand is van boer en mens. Het is niet alleen gemeen ze dood te maken, naar mijn gevoel is het ook een schande. Ik vind dat dit beginsel niet alleen moet gelden voor vogels, maar voor al het dierlijk leven. Ik wil u daarom de Schriftuur voorlezen waarin de Heer ons alle dieren gaf. Naar 't schijnt achtte Hij het belangrijk dat al deze dieren op aarde zouden zijn voor ons gebruik en ter aanmoediging.

President Joseph F. Smith zei, „Toen ik een paar jaar geleden Yellowstone National Park bezocht, en daar in de rivieren en op de prachtige meren vogels zag zwemmen die in het geheel geen angst hadden voor de mens, en die zich door voorbijgangers even dicht lieten benaderen als tamme vogels en niet bang voor hen waren, en ik langs de kant van de weg groepen prachtige herten zag die evenmin bang voor de mensen waren als welk huisdier ook, werd mijn hart vervuld met vreugde en rust, want het leek mij een voorproefje van het tijdperk waarnaar wij uitzien, wanneer niemand in het gehele land, en vooral onder de bewoners van Zion, kwaad zal worden gedaan, en niemand daar zal worden lastig gevallen. Deze zelfde vogels zouden, indien ze naar streken zouden gaan die

worden bewoond, ongetwijfeld gemakkelijk aan jagers ten prooi vallen, doordat ze zo tam zijn. Hetzelfde kan worden gezegd van die prachtige dieren - de herten en antilopen. Indien ze zich buiten het park zouden wagen, buiten de bescherming die deze dieren daar genieten, zouden ze natuurlijk een gemakkelijke prooi vormen voor hen die ze zouden

Een oproep van de profeet om
de vrouwelijke staat te eren,
het leven te eerbiedigen,
deugdzaam te leven en te
bidden voor de verbreiding van
het evangelie

willen doden. Ik heb nooit kunnen begrijpen hoe een mens dat bloeddorstige verlangen kan hebben om te doden en het leven van dieren te vernietigen. Ik heb mensen gekend - en er zijn er nog onder ons - die genoeg vinden in wat zij de „sport” noemen van het jagen op vogels en ze bij honderden doden, en die na een dag van sport thuiskomen en zich beroemen op het grote aantal vogels dat zij zo knap hebben kunnen afslachten. Zij gaan er gedurende het seizoen waarin de wet het jagen op en doden van vogels toelaat (de vogels hebben een seizoen waarin ze beschermd worden en vrezden dus geen gevaar) iedere dag met honderden op uit, en u kunt hen op de openingsdag reeds vroeg in de morgen horen schieten, alsof er grote legers in strijd waren gewikkeld; en de vreselijke slachtpartij van onschuldige vogels gaat maar door.

Ik meen dat niemand dieren of vogels mag doden, tenzij men ze als voedsel

nodig heeft, en dan zelfs mag men geen onschuldige kleine vogels doden die niet voor menselijk voedsel zijn bestemd. Ik vind het iets slechts, wanneer een mens in zijn hart ernaar dorst bijna alles wat maar dier is, te doden. Het is verkeerd en ik heb mij verbaasd over vooraanstaande mannen, die met hart en ziel dorstten naar het vergieten van dierlijk bloed.” (Evangelieler, blz. 263.)

Een van de dichters heeft in dit verband gezegd:

*„Neem niet het leven dat gij niet kunt geven,
Want alle wezens hebben hetzelfde recht op 't leven.”*

- en ik zou daar ook aan toe willen voegen, omdat het hen door God is gegeven en zij, zoals ik het begrijp, alleen moesten worden gebruikt als voedsel en om te voorzien in de andere behoeften van de mens.

Het is een heel andere zaak wanneer een pionier die de vlakten overstak een bizon doodde om zijn gezin te voeden. Er waren echter ook verdorven mannen die de bizons alleen terwille van de tong en de huid doodden, zodat het leven werd geofferd terwijl het voedsel werd verkwest.

Toen de profeet Joseph Smith werd gevraagd hoe hij erin slaagde zoveel mensen te besturen, zei hij, „Ik leer ze de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.”

Wij wenden ons tot de profeet Joseph Smith voor het juiste onderricht. Eens zei hij: „Wij staken de Embarras over en sloegen ons kamp op aan de oever van een kleine zijrivier. Terwijl wij bezig waren mijn tent op te slaan, vonden wij drie prairie-ratelslangen. De broeders wilden ze doden, maar ik zeide: „Laat ze gaan - doet ze geen pijn. Hoe zal de slang ooit haar venijn kunnen verliezen, wanneer

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Ezra T. Benson

Mark E. Peterson

LeClair Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Mervin J. Ashton

Duane R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Patriarch van de kerk

Elmer G. Smith

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Fayers

A. Theobald Tuffie

Neil A. Marzawi

Marconi D. Hawks

Paul H. Dunn

W. Grant Bangsler

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

Robert D. Haas

Arday Y. Kematuz

Joseph B. Withan

Hartman Flackow, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pengar

Gene R. Cook

Charles A. Disher

William H. Bradford

George P. Lee

Carole E. Asay

M. Russell Bidard, Jr.

John H. Looisog

Jacob de Jager

Vaughn J. Frastherstone

Deas L. Lenten

Roydon G. Delrick

Robert E. Wells

G. Homer Duffin

James M. Pangmore

Richard G. Scott

Hugh W. Prineck

F. Erno Bludtke

Yoshihiko Kawachi

Ronald E. Pothman

Derek A. Cumbert

Robert L. Bauckman

Rex C. Rheas, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brannaman

Jack H. Gosling, Jr.

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

S. Diercoth Young

John H. Vandenberg

William H. Bommel

Henry D. Taylor

James A. Cullmann

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Presiderende Bisschop

H. Bruce Petersen
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

de dienstknechten des Heren dezelfde neigingen hebben en haar nog steeds bestrijden? De mensen moeten zonder venijn worden voordat de dieren dat kunnen. Als de mens zijn slechte neigingen kan overwinnen en ophoudt het dier te doden, zullen de leeuw en het lam te zamen kunnen verkeren en de zuigeling zal in veiligheid met de slang kunnen spelen. De broeders deden de slangen voorzichtig op stokken en brachten ze naar de andere zijde der rivier. Ik vermaande de broeders om gedurende onze reis geen slang, vogel of ander dier te doden, tenzij het nodig zou zijn om ons voor honger te vrijwaren.” (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 75.)

En nu broeders, jong en oud, is er nog een punt dat ik ter sprake wil brengen. Ik wil u een gedicht voorlezen waar u ernstig over na dient te denken. Het heet „Keeping Clean” (Rein blijven) en gaat

over een onderwerp dat de andere broeders ook zijdelings hebben aangeroerd.

Wanneer je een smerig verhaal vertelt

*Denk je er dan weleens bij na
Welke indruk je op het gezelschap hebt gemaakt*

Denk je dat de jongens ervan genieten?

*Denk je, omdat ze lachen,
Dat je reden hebt om trots te zijn?*

Besef je wel dat je laat zien

Wat er in je ziel leeft?

Wanneer het smerige verhaal je mond verlaat

*Openbaart het je eigen bezoedeling,
Het verkondigt je onwetendheid,
Het is stuitend voor alle fatsoenlijke jongens*

die van echt plezier houden.

Denk je echt dat het getuigt van enig gezond verstand

Wanneer je iedereen laat zien hoe bedorven je geest is?

Weet je wel dat je je ouders

En je vrienden te schande maakt?

Denk er eens over na, jongens, en je zult het er mee eens zijn.

Kies voortaan je woorden,

Wees wat meer beschaafd

Als je het respect wil winnen van degenen om je heen.

Dan zul je heel veel voorrechten op hen die geneigd zijn

Door het leven te gaan in vuiligheid en slijk en zonde.

Broeders, laat ons over deze dingen nadenken. Overweeg ze in uw hart. Leef op een waardige wijze, onderhoud de geboden, doe uw priesterschap eer aan en de Heer zal u liefhebben en zegenen; en als zijn dienstknecht laat ik mijn liefde en zegen bij u.

Voordat ik mijn toespraak beëindig wil ik nog een zaak aanroeren, en dat is het grote zendingsprogramma waar broeder LeGrand Richards het over had bij aanvang van deze bijeenkomst. Wij hebben nu 26.606 zendingelingen en er komen er iedere week meer bij.

Er zijn nog vele landen waar wij niet naartoe mogen, waar wij geen visum voor kunnen krijgen; en het is toch zo belangrijk. Als wij getrouw willen zijn aan de opdracht die de Heer ons op de Olijfberg gaf om het evangelie aan de hele wereld te verkondigen, dan zal het nodig zijn om toegang te verkrijgen tot deze landen. Ik heb dit onlangs nog gezegd tegen de broeders in de vergadering voor de regionale vertegenwoordigers. We hebben nog maar heel weinig gedaan. We hebben nog veel meer zendingelingen nodig en ook meer landen die ons als hun vrienden zullen beschouwen en ons in de gelegenheid zullen stellen om bij hen te komen en hun mensen het meest waardevolle te schenken wat er op aarde bestaat - het evangelie van Christus - hetgeen hun redding en hun grote geluk kan betekenen.

Ik hoop dat iedere man en jongen die vanavond naar mij luistert er een plechtige gewoonte van zal maken om iedere dag te bidden voor deze broeders die zich in het bijzonder inspannen om door te dringen tot de leiders van deze landen om hen ervan te overtuigen dat wij hun volk slechts het goede willen brengen. Wij zullen goede burgers van hen maken en goede zielen die blij zijn.

Ik hoop dat ieder gezin zonder mankeren op de maandagavond gezinsavond zal houden. Vooral het zendingswerk zal daarin benadrukt worden; en de vader, moeder en kinderen zullen gebeden opzenden die geconcentreerd zijn op dit belangrijke punt: dat de grenzen van de natieën voor ons zullen worden opengesteld en vervolgens, dat de jonge mannen

en vrouwen van de kerk gewillig zullen zijn om op zending te gaan en deze mensen tot de kerk te brengen.

We hebben negenhonderdmiljoen mensen in China. Gisteren kwamen ongeveer vijftig Chinese heiligen der laatste dagen mij opzoeken. Ik liet ze het kantoor van de kerk zien, vertelde ze over onze programma's en zei toen „We hebben vandaag net over China gesproken.” (Ik had net vergaderd met de regionale vertegenwoordigers.) „Wij hebben gehoord van de goede kwaliteiten van dit volk en wij zijn ons ervan bewust dat de Geest van de Heer zich met hen bezig schijnt te houden en overweegt hoe het evangelie bij hen kan worden gebracht.” Ik vroeg al die Chinese mensen die hier waren voor de conferentie, „Wilt u beloven dat u deze zaak in al uw gezinsavonden, in al uw gezinsgebeden en in al uw vergaderingen aan de Heer voor zult leggen? Nu weet ik wel dat Hij het ook zonder uw hulp tot stand kan brengen; maar naar mijn mening zou Hij graag weten dat wij in deze zaak geïnteresseerd zijn en dat wij er heel dankbaar voor zouden zijn.”

Dus hoop ik dat, vanaf dit moment, de gebeden van de heiligen nog vuriger zullen zijn dan zij in het verleden waren, dat zij er niet aan zullen denken om te bidden zonder de Heer te smeken om zijn plan tot stand te brengen en het mogelijk te maken dat wij het evangelie bij zijn kinderen kunnen brengen, zoals Hij heeft geboden. Het is mijn innig verlangen en grote gebed aan u dat dit zal worden volbracht.

En nu, tot besluit, wil ik graag mijn waardering uiten voor alles wat er gezegd is door deze geliefde broeders die vandaag gesproken hebben. Ik geef u mijn getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie en de grootsheid ervan, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zondag, 1 oktober 1978

Zondagmorgenbijeenkomst

Een basis voor geloof in de levende God

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het koor zong zo prachtig „God of Our Fathers” (God onzer vaad’ren, HL nr. 58) aan het begin van de vergadering, en het gebed begon met de woorden „Onze Vader die in de hemelen zijt.” Daarna zong het koor „Tis Sweet to Sing the Matchless Love” dat betrekking heeft op Christus. Vanmorgen wil ik spreken over God en zijn relatie met de mens. Ik bid nederig dat de Geest en zegeningen van de Heer met ons zullen zijn terwijl ik tot u spreek.

De Bijbel begint met de eenvoudige verklaring „In den beginne schiep God de hemel en de aarde.” (Gen. 1:1.) Daarin ligt de basis voor het geloof van de mens in God, in zijn almacht, zijn liefde, en de reden van ’s mensen bestaan in deze sterfelijke staat.

Als wij het eerste hoofdstuk van Genesis verder lezen, leren wij van de grote organisatie van deze aarde - de scheiding van licht en duisternis, van aarde en hemel, het ontspruiten van gras, het kruid dat zaad voortbrengt en fruit, de verschijning van zon, maan en sterren, de schepping van vissen, gevogelte en dieren. En tot slot „... God schiep de mens naar zijn

beeld ... man en vrouw schiep Hij hen.” (Gen. 1:1-27.)

Hoe goed kennen wij God behalve var deze en andere schriftuurlijke bewijzen van het bestaan van God en hoe goed begrijpen wij zijn persoonlijkheid, karakter en eigenschappen? Geloven dat God bestaat is het belangrijkste, maar het is niet alles dat nodig is om het verstandige geloof te beoefenen dat ons in zijn tegenwoordigheid terug zal voeren voor het eeuwige leven bij Hem.

Behalve het geloof in God moeten wij iets weten van zijn karakter, en eigenschappen, anders is ons geloof onvolmaakt en onvruchtbaar. Het geloof baat ons niets tenzij het gebaseerd is op ware beginselen. Dit wordt aangetoond in het verhaal dat ik reeds eerder heb verteld over de ontmoeting van de Indianen met de Europeanen toen deze de nieuwe wereld begonnen te onderzoeken. De Indianen verbaasden zich over de macht en explosieve eigenschappen van kruid en hebben er veel vragen over gesteld hoe het werd gemaakt. Gebruik makend van de onwetendheid der wilden en de kans ziend hun welstand te vergroten

door bedrog, vertelden de Europeanen hen dat het van het zaad van een plant afkomstig was. De Indianen geloofden hen en kochten wat zaad in ruil voor goud. Voorzichtig plantten zij het zaad en letten op de groei, maar natuurlijk kregen ze geen kruid. Ongeacht hoe oprecht iemand's geloof in een fout is, dit verandert de fout niet in waarheid. Zo is het ook met ons geloof in God. Tenzij wij Hem kennen en zijn aard en karakter begrijpen, kunnen wij geen volmaakt geloof in Hem hebben. Er bestond geen twijfel omtrent God in de dagen van het Oude Testament. Hij wandelde en sprak met Adam en Eva, en zelfs na hun overtreding bleven ze Hem aanroepen en Hem offers brengen. Hij gaf ze geboden die ze gehoorzaamden. Kaïn en Abel leerden omtrent God door het onderricht van hun ouders en ook door persoonlijke openbaringen. Nadat het offer van Abel was aangenomen en dat van Kaïn verworpen volgde Kaïn's misdaad, de broedermoord. God sprak tot Kaïn en Kaïn antwoordde. Adam leefde 930 jaar. In die tijd kon hij persoonlijk getuigen aan acht generaties nakomelingen, tot aan Lamech, de vader van Noach. (Zie Ge. 5:5-31.) Door Noach en zijn gezin werd door rechtstreekse overlevering kennis van God meegedragen tot na de zondvloed. Bovendien stond Noach rechtstreeks in contact met God en leefde zo lang dat hij tien generaties van zijn nageslacht instructies kon geven. (Zie Gen. 6:9.) Daarna kwamen Abraham, Izak en Jakob (of Israël) en God wrocht veel grote wonderen onder de kinderen van Israël. (Zie Gen. 17:1; Exodus 3:15.) Hij maakte zich bekend door middel van verschillende soorten contact met Mozes die zelfs de „gestalte” des Heren aanschouwde (zie Numeri 12:8), en dit verslag van het rechtstreekse contact is door alle geslachten door Israël bewaard.

Behalve de geschiedenis en de overlevering verkondigt de menselijke rede het bestaan van God. We zien de bevestiging hiervan in de natuur om ons heen. Ik citeer van ouderling James E. Talmage, een bekende geleerde van zijn tijd:

„De toeschouwer komt onder de indruk van de orde en regelmaat, die in de schepping naar voren komen. Hij merkt de regelmatige opvolging van dag en nacht op, waardoor mensen, dieren en planten afwisselende perioden van werk en rust worden geboden, alsmede de opvolging der jaargetijden, waarvan een ieder een kortere of langere periode van arbeid of ontspanning heeft, de onderlinge onafhankelijkheid van planten en dieren, de kringloop van het water uit de zee tot wolk, en van wolk wederom naar de aarde met een heilzame uitwerking. Wanneer de mens deze dingen nauwkeuriger beschouwt, bemerkt hij, dat deze bewijzen door een studie en een wetenschappelijk onderzoek vele malen vermenigvuldigd worden. Hij kan leren van de wetten, waardoor deze wereld en andere werelden in hun banen bestuurd worden, waardoor satellieten onderworpen zijn aan planeten, en planeten aan zonnen. Hij kan de wonderen van de lichaamsbouw van planten en dieren aanschouwen, en het alles-overtreffende stelsel van zijn eigen lichaam. Bij iedere schrede komt zijn rede in aanraking met steeds meer dergelijke feiten, en wanneer hij zich afvraagt wie dit alles zo geregeld heeft, krijgt hij een steeds grotere bewondering voor de Schepper, Wiens tegenwoordigheid en macht aldus op zulk een duidelijke wijze worden verkondigd; en de toeschouwer begint Hem te aanbidden.” (*De artikelen des geloofs*, blz. 34.)

Met al deze bewijzen is het moeilijk te begrijpen hoe sommigen aan het bestaan van God kunnen twijfelen. De oude Schriften doen geen poging het bestaan

van God aan te tonen of te twisten over de spitsvondigheden van het atheïsme. Het schijnt dus dat de fouten van de twijfel er later in zijn geslopen. Met de dood van Christus en de apostelen, en tijdens de afval, toen openbaringen opgehouden waren, werd de eenvoudige, consequente en authentieke leer van het karakter en de eigenschappen van God verdraaid. Daarvoor in de plaats kwamen talrijke theorieën en dogma's van mensen, vele daarvan zijn in één woord mytisch en onbegrijpelijk.

In zijn poging een eind te maken aan de onenigheid en twisten aangaande de Godheid die in die tijd heersten, riep keizer Constantijn in het jaar 325 n.Chr. het concilie van Nicea bijeen opdat dit lichaam een verklaring zou kunnen opstellen van „geloof dat zou worden aanvaard als gezaghebbend.” Deze raad produceerde datgene wat bekend is geworden als de geloofsbelijdenis van Nicea. Deze werd na verloop van tijd opgevolgd door de geloofsbelijdenis van Athanasius die gedeeltelijk luidt: „Wij aanbidden één God in Drieëenheid, en Drieëenheid in Eenheid; de personen verwarren wij niet, noch verdelen wij de zelfstandigheid. Want er is een persoon van de Vader, een andere van de Zoon en een van de Heilige Geest. Maar de Godheid, bestaande uit Vader, Zoon en Heilige Geest is één; de heerlijkheid gelijk en de majesteit even eeuwig. Zoals de Vader is, zo is de Zoon en zo is de Heilige Geest. De Vader ongeschapen, de Zoon ongeschapen en de Heilige Geest ongeschapen. De Vader onbegrijpelijk, de Zoon onbegrijpelijk en de Heilige Geest onbegrijpelijk. De Vader eeuwig, de Zoon eeuwig en de Heilige Geest eeuwig. Maar toch zijn er niet drie eeuwigheden, doch één eeuwige. En evenmin zijn er niet drie ongeschapenen of drie onbegrijpelijken, maar slechts één ongeschapene en één onbegrijpelijke. Evenzo is de Vader Al-

machtig, de Zoon Almachtig en de Heilige Geest Almachtig. Maar toch zijn er geen drie Almachtigen, doch één Almachtige. Alzo is de Vader God, de Zoon is God en de Heilige Geest is God. Echter zijn er geen drie Goden maar één God.” (James E. Talmage, *De artikelen des geloofs*, blz. 46.)

Ouderling Talmage zei: „Het is moeilijk om een groter aantal inconsequentheden en tegenstellingen in zo weinig woorden te bedenken.” (*Artikelen des geloofs*, blz. 46.)

In deze laatste dagen heeft God zich weer aan de mens geopenbaard, evenals Hij dat in vroeger tijden deed. Bijbelse profetieën voorspellen dat men het ware evangelie zou loslaten, of een afval, maar ook een herstelling, alsmede de manier waarop ze zou komen. Deze grote gebeurtenis had inderdaad plaats toen de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph Smith verschenen die in zijn generatie kon getuigen, en dit ook deed, dat ze twee afzonderlijke wezens zijn en dat een van hen zei, wijzend naar de ander: „Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.)

Toen hij zijn visioen vertelde, bespotten en vervolgden de twijfelaars hen en hij zei dat hij grote overeenkomst met Paulus voelde toen deze voor koning Agrippa stond om zich te verdedigen. (Zie Joseph Smith 2: 21-24.)

„Hij had een visioen gezien, en hij wist het, en alle vervolging onder de hemel kon dit niet veranderen.”

Joseph zei:

„Zo stond het ook met mij... (en) kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat

God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.” (Joseph Smith 2:25.)

Later werd Joseph Smith door hemelse boodschappers onderricht aangaande de herstelling van de kerk van Jezus Christus, met dezelfde organisatie die had bestaan in de vroegere kerk welke was opgericht door Christus toen Hij op aarde was, met apostelen, profeten, enz. Zoals door vroegere profeten was voorspeld kwamen andere Schriften te voorschijn, werden nieuwe openbaringen gegeven en werd de herstelling van het evangelie verkondigd door allen die op

de vervulling van de profetie hadden gewacht.

Kort na het oprichten van de kerk in 1830, schreef Joseph Smith 13 verklaringen die bekend werden als de artikelen des geloofs van De Kerk van Jezus Christus van de heiligen der Laatste Dagen. Het eerste luidt als volgt:

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.”

Door openbaring en de Schriften weten wij dat deze drie afzonderlijke personen zijn, die zich lichamelijk van elkaar onderscheiden. Er staat geschreven dat toen de Heiland gedoopt werd, Johannes het teken van de heilige Geest herkende. Hij zag Jezus in het vlees en hij hoorde de stem van de Vader. Iedere persoon van de Godheid manifesteerde zich apart. (Zie Matteüs 3:13-17.)

Later definieerde de Heiland de drie leden van de Godheid toen Hij zijn discipelen vertelde dat Hij hen zou verlaten, dat de Vader een Trooster zou zenden die de heilige Geest is. (Zie Johannes 14:26.)

Elk lid van deze drieëenheid wordt God genoemd en samen vormen zij de Godheid. Zoals werd aangetoond zijn zij drie afzonderlijke wezens, maar met één doel en Jezus getuigde herhaaldelijk van de eenheid die onder deze drie bestaat.

Voor hen die twijfelen of het niet begrijpen, ik geef u de verzekering dat elke menselijke ziel dit persoonlijk getuigenis kan ontvangen. God zal waarschijnlijk niet zelf komen zoals bij Joseph Smith en anderen, maar door de macht van de heilige Geest, door wie alle waarheid wordt onderscheiden, kan iedereen voor zichzelf weten dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van de Vader is en dat Hij kwam en onder de mensen vertoefde om hen het plan van zaligheid te geven. Onlangs las ik een toespraak die in 1919 werd gehouden door president Heber J,

Grant, de zevende president van de kerk. Hij vertelde van een boek dat hij had gelezen dat als titel had *The Young Man and the World*, geschreven door senator Albert J. Beveridge. In een hoofdstuk dat als opschrift had „The Young Man and the Pulpit” (de jongeman en het spreekgestoelte), zei de heer Beveridge volgens president Grant dat „elke man die op het spreekgestoelte gaat staan om te prediken en die niet in zijn hart bekeerd is tot de waarheid van dat wat hij predikt, heiligschennis begaat, iedere keer als hij op zijn spreekgestoelte staat.”

Daarna zei de heer Beveridge: „Een zekere man die goede kansen had om de juiste antwoorden te krijgen, stelde gedurende zijn gehele zomervacantie drie vragen aan alle dominees waarmee hij in contact kwam. De eerste vraag was: 'Geloof u in God de Vader - God een persoon - God een duidelijk omschreven en tastbare intelligentie - geen verzameling wetten die als damp door het heelal zweeft - maar God als een persoon naar wiens beeld u bent geschapen? Argumenteer niet; verklaar niet; maar is in uw binnenste zo'n situatie dat u ja of nee kunt zeggen?' Geen een dominee antwoordde met 'ja' . . .

De volgende vraag in het boek van senator Beveridge was: „Ja of nee, gelooft u dat Christus de Zoon van de levende God is, door Hem gezonden om de wereld te redden . . . dat Christus Gods eigen Zoon is, met een door God gegeven opdracht en duidelijk aangegeven taak, die aan het kruis stierf en uit de dood werd opgewekt - ja of nee? Geen een dominee antwoordde 'ja.'”

De derde vraag was: „Geloof u dat u weer zult leven als een bewuste intelligentie nadat u bent gestorven en zult weten wie u bent en wie andere mensen zijn? Antwoord ja of nee.’ Geen een antwoordde 'Ja.'”

President Grant verklaarde voorts dat wij heden, dat iedere man, vrouw en kind, die lid is van de kerk, die de Schriften heeft bestudeerd en die ernaar verlangt God en zijn plan van leven en zaligheid te kennen op deze drie vragen „ja” kan zeggen. (In Conference Report van okt. 1919, blz. 27-28.)

Wij weten dat wij leefden in het voorbestaan, dat wij hier in de sterfelijkheid zijn om te bewijzen dat wij waardig zijn om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader en ons daar te verheugen in het eeuwig leven.

Dit voert ons naar een ander artikel van ons geloof dat verklaart:

„Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.” (Artikel des geloofs Nr. 3.)

Deze verklaring wordt duidelijk gemaakt in een openbaring aan de profeet Joseph Smith zoals vermeld in LV 76: „En dit is het evangelie, de blijde boodschap, waarvan de stem uit de hemelen ons getuigenis gaf.

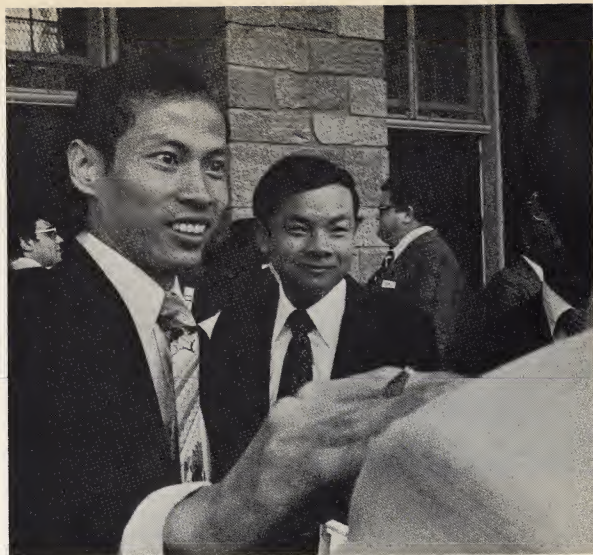
Dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen.” (LV 76:40-41.)

De verzoening en verlossing werd door Paulus onderwezen die in zijn brief aan de Korintiërs schreef:

„Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen. Maar nu Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn,

Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens.

Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Kor. 15:19-22.)

Christus zei:

„Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen. Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.” (Johannes 10:17-18.)

Een andere keer zei Hij:

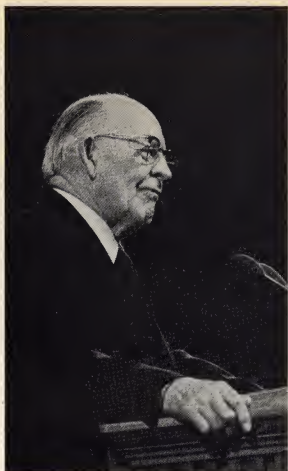
„Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf.

En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is.

Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.” (Johannes 5:26-29.)

Wij herinneren ons de woorden van Jezus tegen Martha toen zij Hem inlichtte over de dood van haar broer:

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven...” (Johannes 11:25-26.)

In een heerlijke belofte, verklaarde de Heiland in prachtige bewoording:

„Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde.” (Johannes 3:16-17.)

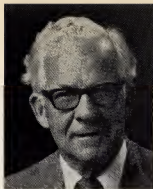
Door deze teksten kunnen wij duidelijk begrijpen wat de verzoening is en wat onze verantwoordelijkheid in verband daarmee is. Wij leren dat de verzoening voor *allen* is - dat *allen* zullen verrijzen uit het graf. Wij zullen de opstanding ten

leven of ten oordeel ondergaan. Er wordt duidelijk gezegd dat wij in Jezus Christus moeten geloven, volg Hem en onderhoud zijn geboden.

Er kunnen enkelen zijn die zich zo beladen met schuld door overtredingen in het verleden voelen dat ze de hoop hebben verloren, en er kunnen enkelen zijn die denken dat het voor hen nu te laat is om nog hun levenswijze te veranderen. Het evangelieplan geeft iedereen moed en hoop op een glorierijke opstanding en eeuwig leven bij God door middel van het beginsel bekering. Het pleidooi van de Heiland tijdens zijn zending was: „Bekeert u, wordt gedoopt en komt tot Mij.” Bekering houdt in dat wij onze zonden erkennen, belijden en verzaken. De beloningen voor het aanvaarden en leven van de leringen van Jezus Christus gaat veel verder dan de rijkdommen van de wereld daar wij ons schatten in de hemel verzamelen.

Als bijzonder getuige voor Christus geef ik plechtig mijn getuigenis dat God leeft, dat wij zijn geesteskinderen zijn, dat Jezus Christus zijn eniggeboren Zoon in het vlees is en de Heiland van ons allen; dat God de wereld zo lief had, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, „opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16.) En door de verzoening van Christus kan het gehele mensdom zich verheugen in eeuwig leven door de wetten en verordeningen van het evangelie te gehoorzamen.

Verder getuig ik dat het evangelie in de laatste dagen in zijn volheid werd hersteld, dat deze kerk onder leiding van Jezus Christus geleid wordt door een profeet van God, Spencer W. Kimball. Mogen wij allen het evangelie van Jezus Christus aanvaarden en zo leven dat wij ons kunnen verheugen in het eeuwig leven bij God, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wie zal de oogst verspelen?

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

Op veel plaatsen in de wereld is het thans de tijd om te oogsten. Oogsten worden verzameld om door de mensen te worden gebruikt voor hun heil. Behalve dat het voor ons een geschikte tijd is om dank te betuigen, behoort de oogsttijd voor ieder persoonlijk ook een tijd van overpeinzing, evaluatie en plannen maken te zijn. In het boerenbedrijf of alleen het leven, wat draagt bij tot een goede oogst? Wat kunnen wij doen om ons te verzekeren van betere oogsten en producten? Aan de andere kant, wat kan er de oorzaak van zijn dat wij de oogst verspelen?

In het dertiende hoofdstuk van Matteüs wijst de Heiland door gebruik te maken van een gelijkenis op omstandigheden waardoor de oogst mislukt. Hij beantwoordt de vraag „Wie zal de oogst verspelen?” Zijn waarschuwingen en waarnemingen zijn waardevol. Dezelfde steenachtige plaatsen zijn thans onder ons, en tenzij wij er acht op slaan, kan onze eigen oogst verloren gaan.

„Zie, een zaaier ging uit om te zaaien. En bij het zaaien viel een deel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op. Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen diepe aarde had, maar toen de zon opkwam, verschroeide het en omdat het geen wortel had, verdorde het. De in goede aarde gezaaide is hij, die het

woord hoort en verstaat, die dan ook vrucht draagt en oplevert, deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoud.” (Matteüs 13:3-6, 23.)

De belofte van een oogst geldt voor hen die het zaad in goede grond ontvangen en sterke wortels kweken.

Ik zal vier omstandigheden met u bespreken die thans heersen en er de oorzaak van kunnen zijn dat de oogst verloren gaat.

1. *Onwillig zijn om menselijke eigenschappen te aanvaarden.*

Toen Jezus met grote wijsheid, oordeel en bekwaamheid had onderwezen, verbaasden sommigen uit zijn naaste omgeving zich over zijn verbijsterende bekwaamheden en wonderen en zeiden: „Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten?

Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria ...? ... behoren ... niet allen bij ons? (Matteüs 13:54-56; cursivering toegevoegd.) Ze waren diep onder de indruk, stonden zelfs versteld van zijn woorden en werken, maar vonden het moeilijk de bron te aanvaarden. „Is dit niet de zoon van de timmerman? . . . behoren . . . niet allen bij ons?” Heden zaaien sommigen zaad op steenachtige plaatsen omdat ook zij twijfelen aan het gezag van hen die raad en leiding geven. Sommigen hebben de neiging te negeren, kritiseren of in opstand te komen omdat ze niet kunnen aan-

vaarden dat *God mensen inschakelt voor zijn boodschappen*. Sommigen aanvaardden Jezus Christus niet als de Heiland omdat ze wachten op een Vredevorst die niet zo menselijk is als Jezus van Nazaret. Vragen zoals „Is dit niet de zoon van de timmerman?” „Is dit niet degen die in een krib werd geboren?” „Kan uit Nazaret iets goeds komen?” (Joh. 1:47), zijn bewijzen van de zwakheid van mensen die niet bereid zijn de menselijke eigenschappen te accepteren van hen die worden geroepen en verwekt om leiding en raad te geven.

Een vermaning om menselijke eigenschappen te aanvaarden, instructies op te volgen en zich geheel toe te wijden.

Ook wij moeten ons niet laten misleiden door twijfelaars die dezelfde taktiek gebruiken door doorns te planten ten einde de oogst te vernietigen. Hoe kunnen wij voorkomen dat op dit gebied van onze bezorgdheid de oogst mislukt? Door niet toe te staan dat onze wortels verschrompelen door de winden en stormen van: „Is dit niet iemand uit Arizona?” „Is dit niet iemand uit Canada?” „Werd hij niet in Mexico geboren?” „Naar onze nieuwe bisschop gaan voor raad?” „Woont hij niet aan het eind van de straat?”

Wij lezen in Matteüs:

„En zij namen aanstoot aan Hem. Maar Jezus zeide tot hen: Een profeet is alleen in zijn vaderland en in zijn huis ongeëerd. En Hij deed daar *niet* vele krachten wegens hun ongeloof.” (Matteüs 13:57-58; cursivering toegevoegd.) Het

voorbeeld „een profeet is alleen in zijn vaderland en in zijn huis ongeëerd” was voor deze Galilese mensen een ramp. Kort hierna verliet Jezus Nazaret en het werk in Galilea en concentreerde zich voornamelijk op het zuidelijk deel van het land bij Jeruzalem. Denk aan de wonderen, manifestaties en genezingen van lichaam en ziel waar deze mensen zich in hadden kunnen verheugen indien hun geloof groot genoeg was geweest om de grootse werken van zijn geloof te aanvaarden. Maar Hij verliet ze en is er nooit meer teruggekomen.

Verdrietig genoeg zien wij dit thans rondom ons. Voor iemand die dagelijks met Joseph Smith of Spencer W. Kimball wandelde, sprak en genoot van diens aanwezigheid, maar die het ontbreekt aan het noodzakelijke geloof, kan het zeer moeilijk zijn hen als profeten te aanvaarden. Ik herinner me het verhaal dat president Harold B. Lee vertelde van een vooraanstaande man in New York die Joseph Smith niet als profeet kon aanvaarden omdat hij „mij te nabij” was. („The Place of the Prophet, Seer, and Revelator”, toespraak gehouden voor seminarie en instituut, Brigham Young Universiteit, 8 juli 1964, blz. 21.) Wij zullen de oogst verspelen omdat we geen leiding, openbaring of raad kunnen accepteren van iemand die aan het andere eind van de straat, in de wijk of in de ring woont? Verwerpen wij leiding van het kerklid dat menselijk is, zwakheden heeft en die familieleden heeft die ook heel menselijk kunnen zijn?

Als wij vechten met de houding van „Is-dit-niet-de-zoon-van-de-timmerman?” missen wij misschien de waarheid, de weg en uiteindelijk de oogst. Jezus werd niet geaccepteerd als de Eniggeboren Zoon van God omdat duizenden er de voorkeur aan gaven Hem alleen te zien „als het kind van Maria.”

De waarde en betekenis van een presi-

dent zoals Joseph Fielding Smith, Brigham Young, of Joseph Smith kan niet worden gemeten aan de hand van zijn gestalte, voorkomen of de gangbare mening over hen. Of de eeuwige waarheden nu worden onderwezen door iemand die vertoefde bij het meer van Galilea of door iemand die in de staat New York woonde, de grootte, oorsprong, beeld of populariteit van de leraren kan niet worden afgetrokken van de waarde der waarheden die zij uitdroegen.

Wij kunnen verzekerd zijn van veiligheid indien „wij (alles) geloven ... wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze

tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Artikel des geloofs nr. 9.) Mag ik eraan toevoegen, deze openbaringen zullen bij monde van mensen komen - zelfs profeten met menselijke eigenschappen.

2. *Onwillig zijn om veranderingen te aanvaarden.* Indien wij onwillig zijn om veranderingen te aanvaarden, hebben wij - in de taal van de gelijkenis van de zaaier - geen wortel.

„Maar hij heeft geen wortel in zich, doch is iemand van het ogenblik; wanneer

echter verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord, komt hij terstond ten val." (Matteüs 13:21.)

Indien onze wortels diep gaan, zullen wij openbaringen, veranderingen en leiding verwelkomen. Wij zullen het vermogen ontwikkelen om ontheffingen, roepingen en veranderingen enthousiast te aanvaarden. We zullen het te druk hebben om ons beledigd te voelen. We zullen met de verlangde toewijding dienen waar wij geroepen zijn. Wij zullen de mensen accepteren zoals ze zijn en voor wat ze kunnen en zullen worden. Veranderingen zullen niet alleen onze wortels dieper de grond in jagen maar veroorzaken dat ze in nieuwe en vruchtbare aarde groeien.

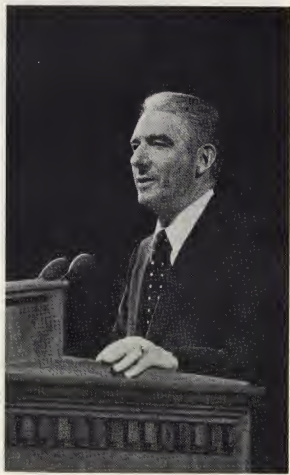
Enkele jaren geleden ondervond een jonge moeder die ik ken deze gebeurtenis. Ze werkte verscheidene jaren met de jongeren in de wijk en was op dat moment presidente van de jonge-vrouwen. Op een dag belde de ringpresident haar op en vroeg haar de volgende zondag 's middags naar de vergadering van het ringpresidium te komen. Ze stond op het punt te gaan huilen en haar stem klonk bang toen ze naar haar man ging en zei: „Ik vrees dat ze me willen roepen voor een ringfunctie. Ik wil geen taak in de ring. Ik houd van de wijk, ik houd van de jongeren in de wijk, ik houd van mijn raadgeefsters. Ik houd van mijn werk en ik wil niet veranderen.”

Haar man zei: „Ga alsjeblieft en verneem wat ze willen. Ik zal je steunen welke taak het ook is.”

Haar vrees werd bewaarheid. Ze werd gevraagd ringpresidente van de jonge-vrouwen te worden. Later vertelde de ringpresident haar dat hij nadat ze de roeping aarzelend had aanvaard, nog nooit een meer wanhopig uitziend persoon zijn kantoor uit had zien lopen. Ruim zes jaar, met dezelfde zusters als raadgeefsters, zorgde zij op ringniveau

voor het werk voor de jonge-vrouwen. Ze zei: „Dat waren enkele van de beste jaren van mijn werk in de kerk. Mijn horizon breidde zich uit, ik maakte kennis met de prachtige leiders en geweldige jongemensen in onze ring. Ik wisselde leiderservaringen uit met andere fijne leiders in de gehele vallei. Later kwam de kans in een algemeen bestuur te werken. Ik huiver bij de gedachte wat ik gemist zou hebben indien ik geweigerd had een andere taak te aanvaarden.”

Onze Vader in de hemel weet wat wij nodig hebben. Veranderen kan moeilijk zijn. Veranderen kan angstig zijn. Maar veranderen in de goede richting is een groeiproces. Elke nieuwe taak, elke nieuwe ervaring in het raam van het

evangelie geeft nieuwe kracht mits deze naar beste vermogen wordt volbracht. Weerstand en zich beledigd voelen door verandering, door nieuwe taken en kansen, zijn steenachtige plaatsen die kunnen verhinderen dat onze wortels in het evangelie verder groeien en sterker worden.

Theodore I. Rubin zei wijs: „Als wij het de kans geven, verschaft het leven eendeloze ervaringen die verandering eisen. Als u gemotiveerd en bereid bent te vechten, kunt u veranderen en groeien *zolang als u leeft*. Dit is de uitdaging, de pijn en vreugde van het mens zijn.”

Soms zijn we onverstandig en zelfs wreed in onze onwilligheid om veranderingen in anderen te aanvaarden. Ik vernam onlangs van een man die zijn gezin grootbracht en zijn beroep uitoefende in een kleine stad op het platteland. Hij was niet zonder problemen maar hij was een goed mens met een groot hart en had de Heer en het evangelie lief. In sommige gemeenschappen worden fouten, ook al zijn het kleine, echter niet gauw vergeten. Het scheen of hem nooit werd „toegestaan” om te groeien, bloeien, zich te ontwikkelen en te veranderen in dat wat hij kon worden.

Als zending in het buitenland waren zijn bijdragen opvallend. De zendingspresident zei dat hij meer had gedaan om de cultuurkloof tussen de twee landen te overbruggen dan iedere andere volwassen Amerikaan had kunnen doen. Toch ging hij naar de kleine stad terug toen zijn zending was afgelopen en zonder boosaardigheid of kwade bedoeling maar door de druk van de herinnering, gaven zijn naasten hem niet de kans de man te zijn die hij was geworden. In plaats daarvan schenen ze geneigd te zijn hem te zien als de minder aantrekkelijke man van een vroegere periode.

Door hun verwachtingen volbracht hij de laatste jaren van zijn leven veel min-

der gelukkig, veel minder betrokken bij en veel minder productief in het werk van het koninkrijk dan hij die ene glorierijke periode was geweest toen de mensen in een ander land en in een andere tijd hem toestonden te veranderen en te zijn wat hij werkelijk wilde zijn, en in zijn hart werkelijk was.

Ik zal u nog een ander voorbeeld vertellen. Een vriend van mij ging samen met een jongen naar school die niet veel huiselijk leven kende en voor wie het evangelie niet dat betekende wat het later zou worden. Hij dronk een beetje en braste een beetje, maar later, toen hij verhuisd was uit zijn geboortestad, werd hij actief in de kerk. Zijn ene droom was naar zijn geboortestad terugkeren en daar een zaak te beginnen, wat hij geprobeerd heeft. Maar jammer genoeg, evenals bij de andere man, volhardden de mensen in die gemeenschap erin hem te behandelen naar hetgeen hij geweest was, niet naar wat hij was geworden. Hij verhuisde ten slotte en doet goede zaken en maakt het in de kerk ook goed. Onlangs vertelde hij aan mijn vriend hoe diep teleurgesteld hij was dat zijn vroegere vrienden en medestadbewoners hem niet „thuis” hadden laten komen, zelfs niet in de zin van het evangelie.

3. *Onwillig zijn om instructies op te volgen*. Zij kunnen de oogst verspelen omdat ze niet gewillig zijn te gehoorzamen. „Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan...” Deze omschrijving wordt gebruikt in de gelijkenis van de zaaier om hen te omschrijven die in dit kwetsbare gebied vallen. (Matteüs 13:13.)

„Een ander deel viel op de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het.” (Matteüs 13:7.) Ook wij zullen tussen de dorens vallen en weggevoerd worden van de ons beloofde zegeningen als wij niet gehoorzamen.

Ik kwam zeer onder de indruk enkele

dagen geleden toen ik een geheractiveerde ouderling hoorde zeggen: „Ik ben terug in de kerk en thans weer actief omdat de president van mijn ouderlingenquorum naar mij is gekomen om met me te spreken toen ik niet wilde spreken en van mij hield toen ik niet bemind wilde worden.” Hier is de president van een ouderlingenquorum gehoorzaam en doet zijn werk zoals het gedaan behoort te worden.

Soms als ons gevraagd wordt gehoorzaam te zijn, weten wij niet waarom, behalve dat de Heer het heeft geboden. In 1 Nephi 9:5 lezen wij: „Daarom heeft de Here mij bevolen, deze platen voor een wijs doel in Zijn bestel te maken, welk doel ik niet weet.” Nefi volgde de instructie op hoewel hij het wijze doel niet geheel begreep. Het gevolg van zijn gehoorzaamheid was zegeningen voor het gehele mensdom over de gehele wereld. Als wij onze huidige leiders niet-gehoorzamen, planten wij ons zaad op steenachtige plaatsen en kunnen de oogst verspelen.

4. *Ongewillig zijn ons geheel toe te wijden.*

De gelijkenis van de zaaier zou betrekking hebben op degenen die geen diepte hebben. Dat zijn zij zonder toewijding of getuigenis, dat zijn de „mooi weer leden”. Sommige getuigenissen komen vlug tot stand en bloeien een poos totdat de moeilijkheden komen of men op een steenachtige plaats stoot. Dan heeft de verschrompeling plaats.

„Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen *diepe* aarde had.” (Matteüs 13:5; cursivering toegevoegd.)

Diepe en duurzame getuigenissen worden sterker en groeien als ze dagelijks gevoed worden. Ze worden groter als ze met anderen gedeeld worden. Zinnvolle getuigenissen hebben wortels die diep in vruchtbare grond zijn geplant. De zon,

regen en zelfs de stormen maken ze sterker en zelfs duurzamer. Als de beslommeringen van het dagelijks leven over ons komen, verschrompelen sommige getuigenissen onder de druk van de dagelijkse gebeurtenissen. Wortels worden korter, getuigenissen verkwijnen en er is geen oogst.

Laten wij proberen ons geheel toe te wijden. Dan zullen wij niet op steenachtige plaatsen vallen, wegwijnen of afdwalen van de paden van zekerheid en geluk. Zij die met volledige toewijding dienen, waar ze ook worden geroepen, verkwijnen niet, verschrompelen niet, verwonderen zich niet en dwalen niet af. Hun wortels zijn diep en stevig in de vruchtbare aarde van het koninkrijk geplant. Als zij dienen verheugen ze zich in de oogst van elke afgelopen dag.

Laten wij de oogst niet verspelen, wat verliezen wij er door? Elke dag weer verliezen wij de vreugde van groei en ontwikkeling die voortspruiten uit onze taak verrichten binnen het raamwerk van het evangelie. Wij verliezen de bevrediging van het verrichten van moeilijke taken en beter dienen.

Het meest van alles verspelen wij de gave van eeuwige groei en vooruitgang. Mogen wij de steenachtige plaatsen vermijden van (1) onwillig zijn om menselijke eigenschappen te aanvaarden, (2) onwillig zijn om veranderingen te aanvaarden, (3) onwillig zijn om instructies op te volgen en (4) onwillig zijn ons geheel toe te wijden. Als wij dit doen kunnen wij diepe, sterke wortels krijgen en daardoor de oogst binnenhalen die onze Vader in de hemel voor al zijn kinderen wenst. Voor dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Zie op tot God en leef”

Door ouderling Carlos E. Asay
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik weet van een man die nooit omhoog keek; bijgevolg leefde hij nooit - hij bestond alleen maar. In de loop der jaren raakte deze man verslaafd aan alcohol. Borrel voor borrel verzamelde hij alle ellendige gewoonten en kenmerken van een dronkaard. Hij zwalkte volkomen beneveld en met onzekere gang over straat. Wanneer vrienden hem in het voorbijgaan begroetten, was zijn reactie een krachteloos gebaar met zijn hand of een haast onhoorbaar gebrom. Hij was een lichamelijk wrak.

Ten einde medemensen of gesprekken te ontlopen, wankelde deze alcoholicus de stoep af en de goot in, want daar was zijn blik op gericht. Hij scheen zich niet meer bewust van de mensen, de dingen en de gebeurtenissen om hem heen.

Velen hadden medelijden met deze man, die zijn gezondheid, zijn trots, zijn doel, de liefde van zijn gezin en andere zegeningen had verloren. Zij sloegen zijn gekluisterde toestand gade, maar deden weinig of niets om hem te helpen de klauwers te verwijderen. Anderen, die geen deernis kenden, maakten hem belachelijk.

Na vele jaren van lijden, hielpen een aantal onzelfzuchtige mensen deze man een wonder tot stand te brengen. Deze vrienden investeerden ontelbare uren van liefhebbende zorg, veel vriendelijke overreding, vele vurige gebeden en alles wat er verder voor nodig was om de man van

het drinken af te helpen. Bij het proces van bekering, (1) liet hij het geschreven woord van God zijn verarmde ziel voeden; (2) vestigde hij zijn ogen op een levende profeet en stemde hij zijn oren af op de leringen van de profeet; en (3) wakkerde hij het geloof in zichzelf weer aan door geloof in Christus uit te oefenen.

Mettertijd kreeg hij voldoende zelfvertrouwen en kracht om weer met vaste pas op straat te lopen. Hij slaagde erin Satans boeien te verbreken. Hij rechte zijn rug, keek de mensen recht in de ogen en begon zich met anderen te onderhouden. En wat nog belangrijker was, hij eiste zijn rechtmatige plaats op van bemind echtgenoot en gerespecteerde vader. Er is mij verteld dat toen deze man - deze nieuwe man - in de kerk opstond om zijn getuigenis te geven, hij de volgende gedachten uitte:

„U zult nooit weten hoe geweldig het is de mensen te herkennen aan de glimlach op hun gezicht in plaats van aan de stof op hun schoenen.

U zult nooit weten hoe geweldig het is omhoog te kijken naar de blauwe lucht, eerder dan omlaag naar de donkere grond.

U zult nooit weten hoe geweldig het is thuis te komen van je werk en te zien hoe je kinderen je met liefde tegemoet rennen, eerder dan met angst van je weglopen.’

Geen alleenstaand geval

Ik heb geen op zichzelf staand of uitzonderlijk geval beschreven. Het verhaal dat ik u heb verteld, maar dan zonder de goede afloop, komt dikwijls voor. Gewone mannen, vrouwen en jonge mensen om ons heen staan toe dat sterke drank en andere vormen van zonde hen

Heden ten dage ,kunnen we de stem van de godheid horen door de Schriften' en door ,een levende profeet'

omlaag trekken en hun blik vertroebelen. Hoe totaal verkeerd en zorgwekkend is het wanneer de mensen zichzelf laten bezwaren met zonde en dwaling, waardoor zij niet meer omhoog kunnen kijken en leven! Hoe geweldig is het daarentegen:

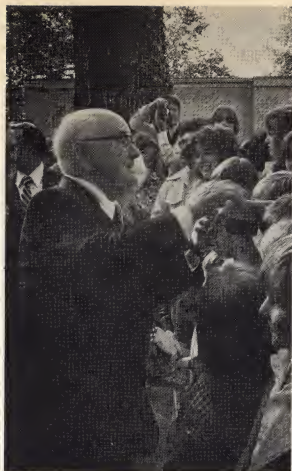
- Wanneer de mensen opzien tot God door middel van de Schriften en de goddelijke waarheden hun ziel laten voeden.

- Wanneer de mensen opzien tot God door middel van een levende profeet en toestaan dat de raadgevingen van een geïnspireerd man richting geven aan hun levenswandel.

- Wanneer de mensen opzien tot Christus en zichzelf in een positie plaatsen om aanspraak te kunnen maken op de zegeningen van zijn verzoening.

Hoor de stem van God

Enige jaren geleden had ik 't toezicht op een jongeman die moeilijkheden onderdond bij het begrijpen en naar waarde schatten van zijn taak in de kerk. Ik

spande mij heel erg in om hem te wijzen op de belangrijkheid van zijn plichten. Ik deed een beroep op zijn eergevoel. Het gesprek scheen weinig effect te hebben. Na wat innerlijke strijd vroeg ik tenslotte: „Wat is er voor nodig om je ervan te overtuigen dat je je taak met goed gevolg af moet maken?” Hij antwoordde niet. Dus voegde ik eraan toe: „Waar wacht je op? Om een brandende braamstruik te zien? Door engelen te worden bezocht? Of om een stem rechtstreeks van de hemel te horen?” Hij reageerde meteen: „Ja, dat is wat ik nodig heb. Om de stem van God te horen.”

Aanvankelijk vroeg ik me af of het hem ernst was. De uitdrukking op zijn gezicht en de toon van zijn stem overtuigden mij er echter van. Daarop nodigde ik

hem uit samen met mij deze passage uit de Schriften te lezen:

„En Ik, Jezus Christus, uw Heer en uw God, heb het gesproken.

Deze woorden zijn niet van mensen, noch van een mens, doch van Mij; daarom zult gij getuigen, dat ze van Mij zijn, en niet van een mens;

Want het is Mijn stem, die ze tot u spreekt; want ze worden u door Mijn Geest gegeven, en door Mijn macht kunt ge ze elkander voorlezen; en zonder Mijn macht zoudt gij ze niet kunnen hebben;

Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord, en Mijn woorden kent.” (LV 18:33-36.)

Mijn metgezel begon te begrijpen dat de Schriften de wil, de zin, het woord en de stem des Heren zijn. (LV 68:4.)

Ik moedigde de jongeman aan door middel van de Schriften op te zien tot God. Ik verzocht hem zijn dagelijkse studie te beschouwen als een persoonlijk gesprek met de Heer. En ik deed hem de belofte dat hij het doel van zijn roeping zou ontdekken en er geestdriftig over zou worden, als hij getrouw was in het lezen en overdenken van de Schriften.

De woorden van Christus - een kompas

In het Boek van Mormon lezen wij over een volk dat een instrument bezat dat een bal of wegwijzer werd genoemd. Dit kompasachtige instrument was door de Heer bereid en functioneerde overeenkomstig de mate van geloof die de mensen in God hadden. Wanneer zij rechtvaardig waren en geloof uitoefenden, gaven de naaldjes aan welke richting zij uitmoesten. Wanneer het hun ontbrak aan geloof of ijver bij het onderhouden van de geboden, werkte het instrument niet. (Zie 1 Nephi 16;18:12.)

Een schrijver stelde dat het kompas en de werking ervan „niet zonder een voorafschaduwing” of een zinnebeeld van

geestelijke dingen waren. Hij schreef: „Want zie, het is even gemakkelijk acht te slaan op het woord van Christus, dat u de juiste koers aanwijst naar eeuwige gelukzaligheid, als het voor onze vaders was om acht te slaan op dit kompas, dat hun de juiste koers naar het beloofde land aanwees.

En nu vraag ik: Bevat dit geen zinnebeeld? Want zo zeker als deze wegwijzer onze vaders naar het beloofde land bracht door zijn koers te volgen, zo zeker zullen de woorden van Christus, indien wij hun koers volgen, ons uit dit tranendal naar een veel beter land van belofte voeren.

. . . laten wij niet traag zijn omdat de weg gemakkelijk is; want zo was het met onze vaders; want zo was het voor hen beschikt, dat zij zouden leven, indien zij wilden zien; zo is het ook met ons. De weg is bereid, en als wij willen zien, zullen wij voor eeuwig kunnen leven.

. . . zie, dat gij tot God opziet en leeft.” (Alma 37:44-47.)

Ik vrees dat velen van ons iedere dag voortjagen en de heilige Schrift als iets vanzelfsprekends aannemen. Wij haasten ons om onze afspraken met artsen, advocaten en zakenlieden na te komen, maar zien er geen been in onze afspraken met de godheid - het bestuderen van de Schriften - uit te stellen. Geen wonder dat we bloedarmoede van de ziel krijgen en onze levensrichting kwijtraken. Hoeveel beter zou het niet zijn als wij iedere dag vijftien à twintig minuten onvoorwaardelijk vrij hielden voor het lezen van de Schriften. Deze gesprekken met de godheid zouden ons helpen zijn stem te herkennen en ons in staat stellen leiding te ontvangen bij al onze zaken. Wij moeten door middel van de Schriften opzien tot God.

Omstreeks de eeuwwisseling naderden twee zendelingen een bergdorp op een van de Hawaï-eilanden. Een man die

zich in de buurt van zijn hut bevond, zag hen aankomen en zei tegen zijn kinderen die vlakbij hem stonden, „Ga die mannen tegemoet en zeg dat ze terug moeten gaan. Wij stellen geen belang in wat zij prediken.” De kinderen gehoorzaamden hun vader.

De zendingen zetten hun klim voort. Eenmaal bij het dorp aangekomen, liepen ze op de vader toe en zeiden, „Wij willen niet onbeleefd zijn, maar wij hebben vele kilometers gereisd om u te vertellen dat er heden ten dage een levende profeet op aarde is.”

Er kwam een blik van opwinding op de man zijn gezicht. „Wat zegt u daar?” vroeg hij.

De zendingen herhaalden hun getuigenis: „Er is een levende profeet op aarde en wij willen zijn boodschap aan u doorgeven.”

Zich tot zijn kinderen wendend riep de man, „Ga vlug je moeder halen en roep je broertjes en zusjes bij elkaar. Vertel ze dat er een levende profeet is.” Kort daarop aanvaardde dit gezin het evangelie en werd gedoopt. (Ouderling Asay kreeg dit verhaal over diens vader te horen van Tom Kaleo uit Hawaï.)

De taak van profeten

Vanaf het begin heeft de Heer zijn wil bekend gemaakt door middel van profeten. Deze mannen worden op speciale wijze voorbereid en geroepen om de waarheid te ontvangen en te onderwijzen. Het is hun zending om als spreekbuis van God te fungeren.

Amos zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Sprak Amos alleen over zijn eigen tijd? Nee, natuurlijk niet. Hij wist dat God geen aannemer des persoons is. Hij wist dat Gods liefde voor zijn kinderen dezelfde is in alle tijden. Hij wist dat

er behoefte is aan voortdurende openbaring.

De volgende woorden zijn gesproken door een hedendaagse profeet:

„Daarom is de stem des Heren tot de einden der aarde gericht . . .

„. . . En de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden.” (LV1:11-14.)

Marsorders

Wat dwaas om te veronderstellen dat een leger goed kan oprukken of vechten zonder orders van de bevelhebber. Wat inconsequent om te denken dat de veldslagen van vandaag kunnen worden gewonnen met de krijgslisten en manoeuvres van gisteren. Het kan waar zijn dat de beginselen van het oorlogvoeren min of meer dezelfde blijven van de ene generatie op de andere; maar de wapens en de slagvelden veranderen, de vijand wordt wijzer en vele andere omstandigheden doen zich voor die voortdurende bevelen van de leider nodig maken.

Christus, als het hoofd van zijn kerk en de generaal van zijn koninklijk leger, heeft in het verleden het ritme voor zijn getrouwe volgelingen vastgesteld en zal dat in de toekomst ook doen. Hij geeft de bevelen om op te rukken door middel van zijn leiders, de profeten. Uiteindelijk zal de overwinning de beloning zijn voor die getrouwe soldaten die zijn instructies ter harte nemen en standvastig in het gelid blijven.

Wij danken God voor een levende profeet. En wij zingen de hemelen lof toe dat wij door die profeet bevelen en raadgevingen mogen ontvangen die voldoen aan onze eeuwige behoeften.

O, hoe nodig is het dat wij door middel van zijn levende profeet opzien tot God en leven.

Vurige slangen

Terwijl de kinderen van Israël in de wildernis reisde op weg naar het land Edom, raakten zij ontmoedigd en wedspraken God en hun leider, Mozes. Dus „zond de Here vurige slangen onder het volk; die beten het volk, zodat er velen van Israël stierven.” Mettertijd zagen zij in hoe dwaas zij geweest waren en zij smeekten Mozes en zeiden: „Wij hebben gezondigd . . . tegen de Here en tegen u gesproken; bid tot de Here, dat Hij de slangen van ons wegdooe.” (Numeri 21:6,7.)

Mozes bad inderdaad ten behoeve van zijn volgelingen en in antwoord op zijn

gebed gebood de Heer: „Maak een vurige slang en plaats die op een staak; ieder, die daarnaar ziet, wanneer hij gebeten is, zal in leven blijven.” (Numeri 21:8.)

Wederom deed Mozes wat de Heer had opgedragen.

Op dit punt vraagt men zich af wat er gebeurde. Hoeveel waren er gehoorzaam? Hoeveel niet? Is er iemand geweest die keek en bleef leven? Het Boek van Mormon geeft antwoorden op deze vragen. Eén profeet legde uit: „Hij (de Heer) zond vurige vliegende slangen onder hen; en wanneer zij waren gebeten, bereidde Hij een redmiddel, zodat zij konden worden genezen; zij behoefden

slechts op te zien; en wegens de eenvoud van het redmiddel, of de gemakkelijheid er van, waren er velen, die omkwamen." (1 Nephi 17:41.)

Het zinnebeeld dat in de wildernis werd opgeheven, de slang op de staak, symboliseerde Christus aan het kruis. Jezus zelf onderwees deze waarheid. Vele keren voorspelde Hij op welke wrede manier Hij ter dood zou worden gebracht; en bij minstens één gelegenheid sprak Hij over Mozes en het incident in de wildernis. Let op deze woorden van de Meester:

„En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des Mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe." (Johannes 3:14,15.)

Wij evenals het Israël vanouds, moeten

onze ogen en gedachten onafgewend op het kruis van Christus vestigen willen wij het eeuwige leven verwerven, want door zijn opstanding zullen wij de overwinning behalen op de lichamelijke dood. En zijn verzoening biedt ons een weg om onze zonden te overwinnen, een weg tot geestelijke wedergeboorte, een weg terug tot in de aanwezigheid van God.

O, hoe nodig is het dat wij opzien tot Christus en leven.

De richting van onze blik is van groot belang. Vanaf het dak van zijn paleis zag koning David „een vrouw, bezig zich te baden; en die vrouw was zeer schoon van uiterlijk." (2 Sam. 11:2.) Hij keek en zijn hart werd vervuld van begeerte. Hij keek; hij viel.

Judas Iscariot vestigde zijn blik op dertig zilverlingen. Hebzucht verdrong zijn rechtvaardige verlangens. Zijn verkeerd gerichte blik kostte hem zijn leven, zijn ziel én de dertig munten. (Zie Matteus 27:3-10.) Het mag onze blikken niet worden toegestaan af te dwalen of zich te vestigen op de vergankelijke dingen van de wereld. Het oog, „de lamp van het lichaam" (Matteüs 6:22), moet worden getraind om omhoog te kijken. We moeten tot God opzien en leven!

Wij nodigen alle mensen, waar dan ook uit - de jonge mensen, de oudere mensen, de opkomende generatie -

Om op te zien tot God door de Schriften, want zij getuigen van Hem;

Om op te zien tot God door een levende profeet, want hij leert ons over die God waar president Tanner over sprak. Wij geven ons getuigenis en nodigen allen uit op te zien tot Christus.

Ik getuig dat wij de stem van God kunnen horen door de Schriften; ik getuig dat er een levende profeet onder ons is; en ik getuig dat Christus de naam is waardoor zaligheid ons allen wordt aangeboden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Profielen van geloof

Door ouderling Thomas S. Monson
van de Raad der Twaalf

Wie kan anders dan opgebouwd en geïnspireerd worden wanneer hij in deze historische tabernakel komt aanbidden en luisteren naar dit heerlijke koor?

Er wordt verteld dat toen Evan Stephens dirigent van het tabernakelkoor was, hij op een keer zeer onder de indruk was van een toespraak die was gehouden door wijlen president Joseph F. Smith over het onderwerp 'Het geloof van de HLD-jeugd.' Na afloop van de vergadering wandelde hij helemaal alleen langs City Creek Canyon (in noordelijke richting) en overdacht de geïnspireerde woorden van de president. Plotseling voelde hij de inspiratie des hemels en gezeten op een rots die onwrikbaar op haap plaats bleef, ondanks de druk van het onstuimige water, schreef hij met potlood de volgende woorden:

*Zal de jeugd van Zion dralen,
Niet voor waarheid staan en recht?
Als de vijand aan komt vallen,
Zullen (z)' aarz'len voor 't gevecht?
Neen!*

*Trouw aan 't geloof, dat (hun)
ouders beleden,*

*Trouw aan 't geloof, waar de
mart'laars voor streden,*

*Wat God beval, of spreken zal,
Daarvoor staan (z)'immer
onwrikbaar pal!*

(Heilige Lofzangen No. 32; J.
Spencer Cornwall, *Stories of Our*

Mormon Hymns, Salt Lake City;
Deseret Book, 1963, blz. 173.)

Ik weet zeker dat ook toen de jeugd te kampen had met moeilijke opdrachten die zij moesten aanpakken en lastige problemen die moesten worden opgelost. De jeugd is geen gemakkelijke tijd, noch een tijd waarin men vrij is van verbijsterende vraagstukken. Dat was het toen niet en heden ten dage zeker niet. Het lijkt zelfs alsof, met het verstrijken van de tijd, de moeilijkheden voor de jeugd toenemen in omvang en grootte. Verleiding blijft onheilspellend opdoemen aan de horizon van het leven. Verslagen van geweld, diefstal, misbruik van drugs en pornografie schallen uit het televisietoestel en staan steeds in onze kranten. Dergelijke voorbeelden vertroebelen ons beeld en brengen ons op een verkeerd spoor. Weldra worden veronderstellingen algemeen aanvaarde meningen en worden alle jonge mannen overal gecategoriseerd als „niet zo goed als vroeger” of „de slechtste generatie tot nog toe.” Wat zijn die meningen verkeerd! Wat zijn dergelijke uitspraken fout!

Het is waar dat het vandaag een nieuwe dag is, met nieuwe beproevingen, nieuwe zorgen en nieuwe verleidingen, maar honderdduizenden jonge heiligen der laatste dagen strijden voortdurend en dienen ijverig, trouw aan 't geloof, even edel als hun tegenhangers uit een vroege-

re tijd. Daar de tegenstelling tussen goed en kwaad zo schril is, worden de uitzonderingen op de heersende tendensen door fatsoenlijke mensen over de hele wereld geprezen, gadeslagen en gewaardeerd.

Sta mij toe u een brief voor te lezen van iemand die in Minnesota woont. Hij was geadresseerd aan de Brigham Young University:

„Mijne Heren,

Op 22 december begon ik aan een reis per bus van het zuiden van Minnesota naar Florida, via Des Moines en Chicago.

Vanaf Des Moines reisde ook een grote groep jonge mannen en vrouwen mee. Deze fijne jonge mensen waren studenten van de Brigham Young University die met de feestdagen naar huis gingen. Het waren stuk voor stuk uiterst beleefde, welgemanierde en welbespraakte jongelui. Het was een genoegen met hen te reizen - hen te kennen - en het gaf mij een nieuwe hoop voor de toekomst.

Ik beseftte dat de universiteit dit niet tot stand kon brengen. Jonge mannen en vrouwen van een dergelijk kaliber zijn het produkt van een goed gezin. De eer komt de ouders toe. Deze ouders kan ik niet bereiken, dus moet mijn waardering uitgaan naar de universiteit.”

Zulke opmerkingen zijn geen op zichzelf staande gevallen, maar tamelijk kenmerkend en wij zijn er altijd zeer verguld mee. Onze HLD-studenten vormen een voortreffelijk voorbeeld van geloof in werking.

Nog een groep die de wereld verbaast en tot geloof inspireert, is het leger van HLD-zendingen, dat nu meer dan 26.000 jonge mensen telt en over de hele wereld werkzaam is. Hun leven lang hebben deze jonge mannen en vrouwen zich voorbereid op die speciale dag dat zij hun oproep ontvangen om op zending te gaan. De vaders zijn met recht

trots en de moeders wat bezorgd. Ik herinner me nog heel goed het aanbevelingsformulier van één zending, waarop de bisschop had geschreven:

„Dit is de voortreffelijkste jongen die ik ooit heb aanbevolen. Hij muntte uit in alle aspecten van zijn leven. Hij is president geweest van zijn Aäronische priesterschapsquorum en lid van de leerlin-

De jeugd van vandaag staat tegenover nieuwe beproevingen, nieuwe zorgen en nieuwe verleidingen; maar honderdduizenden van hen strijden voortdurend en dienen ijverig.

genraad op school. Ook op sportgebied heeft hij zich onderscheiden. Ik heb nog nooit een voortreffelijker kandidaat aanbevolen. Ik ben er trots op zijn vader te zijn.”

Meestal schrijven de bisschop en de ringpresident, „Jan is een fijne jongeman. Hij heeft zich lichamelijk, verstandelijk, financieel en geestelijk op zijn zending voorbereid. Hij zal graag en goed dienen, waarheen hij ook geroepen wordt.” Op zekere dag was ik bij president Spencer W. Kimball terwijl hij bezig was deze bijzondere oproepen voor een volletijds zending te ondertekenen. Plotseling viel zijn oog op de oproep van zijn eigen kleinzoon. Hij zette zijn naam eronder als president van de kerk en schreef er toen nog een persoonlijke boodschap bij die luidde, „Ik ben trots op je. Liefs, Opa.”

Wanneer de oproep wordt ontvangen, worden de studieboeken dicht- en de Schriften opengeslagen. Familie, vrienden en dikwijls een bijzondere vriend of vriendin, worden achtergelaten. Af-spraakjes, dansen en autoritjes worden opgeschort en ingeruild voor langs de deuren gaan, onderwijzen en getuigen. Laat ons in het bijzonder enkele profielen van zendelingengeloof onderzoeken om de vraag „Zal de jeugd van Zion dralen?” beter te kunnen overwegen.

Als eerste profiel noem ik Jose Garcia uit het oude Mexico. In armoede geboren, doch gekoesterd in geloof, bereidde Jose zich voor op een zendingsoeroep. Ik was erbij op de dag dat zijn aanbeveling werd ontvangen. Er stond het volgende bij: „Broeder Garcia's zending zal grote offers vergen van zijn familie, daar hij de belangrijkste kostwinner is. Hij heeft slechts één bezitting een postzegelverzameling waar hij zeer aan gehecht is - die hij, zonodig, bereid is te verkopen ten einde bij te dragen aan het financieren van zijn zending.”

President Kimball luisterde aandachtig terwijl deze uiteenzetting hem werd voorgelezen en reageerde als volgt: „Laat hem zijn postzegelverzameling inderdaad verkopen. Een dergelijk offer zal een grote zegen voor hem zijn.” Vervolgens zei deze liefdevolle profeet met een tinteling in zijn ogen en een lach op zijn gezicht, „Op het hoofdkantoor van de kerk ontvangen we iedere maand duizenden brieven uit alle delen van de wereld. Zorg dat deze postzegels worden bewaard en Jose ter hand gesteld aan het eind van zijn zending. Hij zal, zonder dat het hem iets heeft gekost, de mooiste postzegelverzameling hebben van alle jongemannen in Mexico.”

Het was alsof uit een andere plaats en een andere tijd de ervaring van de Meester weerklonk:

„Toen Hij opkeek, zag Hij de rijken hun

gaven in de offerkist werpen. Hij zag ook een behoeftige weduwe twee koperstukjes daarin werpen, en zeide: Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen.” (Lucas 21:1-3.) Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.” (Marcus 12:44.)

Voor een tweede profiel wend ik mij van Mexico naar een zending in het opleidingscentrum voor zendingen te Provo (Utah), waar hij wanhopig worstelde om de Duitse taal vaardig te worden, zodat hij een doeltreffend zending zou kunnen zijn voor de mensen in zuid-Duitsland. Iedere dag, bij het openslaan van zijn grammaticaboek, keek hij nieuwsgierig en vol belangstelling naar de plaat op de buitenkant van het boek, van een heel typisch oud huis in Rothenburg, West-Duitsland. Het adres stond eronder. In zijn hart besloot de jongeman, „Ik ga naar dat huis toe en ik zal de waarheid onderwijzen aan degenen die er wonen.” En dat deed hij ook. Het resultaat was de bekering en doop van zuster Helma Hahn. Zij besteedt nu veel van haar tijd aan het praten met de toeristen, die van overal ter wereld komen om haar huis te bezichtigen. Zij vindt het heerlijk hen te vertellen over de zegeningen die het evangelie van Jezus Christus haar gebracht heeft. Haar huis is mis-schien wel een van de meest gefotografeerde woningen van de hele wereld.

Geen enkele bezoeker verlaat die plek zonder in eenvoudige maar toch dringende woorden haar getuigenis van lof en dank te hebben gehoord. Die zending die zuster Hahn het evangelie had gebracht, was de heilige opdracht in-dachtig geweest: „Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des

Zoons en des Heiligen Geestes” (Matteüs 28:19.)

Profiel nummer drie heeft ook betrekking op een zendeling met onwankelbaar geloof, ouderling Mark Skidmore. Toen hij naar Noorwegen weers geroepen kende hij geen woord Noors - maar hij wist dat om te kunnen onderwijzen en getuigen hij zich moest kunnen uitdrukken in de taal van het Noorse volk. Hij beloofde zichzelf plechtig geen woord Engels meer te spreken totdat hij zijn eerste Noorse gezin had gedoopt. Hij ploeterde. Hij bad. Hij smeekte. Hij werkte. Na de beproeving van zijn geloof kwam de begeerde zegen. Hij onderwees en doopte een voortreffelijk gezin. Daarna sprak hij voor het eerst in zes maanden Engels. Diezelfde week had ik een onderhoud met hem. Hij was een en al dankbaarheid. Ik moest denken aan de woorden van Moroni, die moedige opperbevelhebber: „Ik streef niet naar heerschappij . . . Ik streef niet naar de eer der wereld, maar naar de heerlijkheid van mijn God.” (Alma 60:36.)

Voor een laatste profiel noem ik de moeder van een edele zoon die als zendeling diende. Het gezin woonde in Star Valley (Wyoming), waar een bar klimaat heerst. De zomer is kort en warm en de winter lang en koud. Toen een prachtige zoon van negentien afscheid nam, wist hij wel wie nu het meeste werk zou moeten doen. Zijn vader was ziek en kon niet veel. Het was moeder die met de hand de kudde zou moeten melken waarmee het gezin in zijn levensonderhoud voorzag. Terwijl ik zendingspresident was, woonde ik in Salt Lake City een instructievergadering voor alle presidenten bij. Mijn vrouw en ik genoten het voorrecht een avond te besteden aan het ontmoeten van de ouders van de zendingen die bij ons in het zendingsveld waren. Sommige van deze ouders waren rijk en goed gekleed. Hun manier van spreken was in-

nemend; hun geloof sterk. Anderen waren minder welgesteld, met een bescheiden inkomen en tamelijk verlegen. Ook zij waren trots op hun bijzondere zendeling en baden en brachten offers voor zijn welzijn.

Van alle ouders die ik die avond ontmoette, herinner ik mij het beste die moeder uit Star Valley. Toen ze mijn hand in de hare nam, voelde ik de eeltplekken die verrieden dat zij dagelijks zwaar werk verzette. Ze trachtte zich te verontschuldigen voor haar ruwe handen en verweerd gezicht en zei met zachte stem, „Zeg alstublieft tegen onze zoon, Spencer, dat wij trots op hem zijn en dat we iedere dag voor hem bidden.” Tot die avond had ik nog nooit een engel gezien, noch er een horen spreken. Nadien kon ik dat nooit meer zeggen, want die engel van een moeder droeg de Geest van Christus bij zich. Zij, die met diezelfde hand die van God had gevat en dapper het dal van diepe duisternis had betreden om haar zoon het sterfelijke leven te schenken, had een onuitwisbare indruk op mij gemaakt.

Opgevoed en geleid door zulke edele moeders, zijn de zendingen het evenbeeld van de menigte van Helaman:

„En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles - het waren mannen, die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd.

Ja, het waren waarheidslievende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen. (Alma 53:20,21.)

Dergelijke profielen zetten aan tot geloof. Zij boezemen vertrouwen in. Zij onderwijzen waarheid. Zij getuigen van goedheid. Zij helpen ons het antwoord te geven op die vraag:

*Zal de jeugd van Zion dralen,
Niet voor waarheid staan en recht?
Als de vijand aan komt vallen,
Zullen (z)aarz'len voor 't gevecht?
Neen!*

*Trouw aan 't geloof, dat (hun)
ouders beleden,
Trouw aan 't geloof, waar de
mart'laars voor streden, Wat God*

*béval, of spreken zal,
Daarvoor staan z'immer onwrikbaar
pal!*

Het is mijn oprecht gebed dat wij mét de jeugd van Zion pal zullen staan en trouw aan het geloof zullen blijven. Hiervoor bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De laatste woorden van Moroni

Door ouderling Mark E. Petersen
van de Raad der Twaalf

Vorige week waren wij een van de belangrijkste gedenkdagen indachtig die onze kerk viert. Deze dag gedenken wij de bezoeken van de engel Moroni aan de profeet Joseph Smith, voorafgaande aan de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in onze tijd. (Zie Joseph Smith 2:28-65.)

Moroni kwam terug uit de dood, een verrezen man!

Hij had meer dan vijftienhonderd jaar tevoren in Amerika gewoond en was de enige overlevende van zijn volk in een reeks tragische veldslagen waarin velen sneuvelde.

Hij was getuige geweest van de vernietiging van zijn hele land, waaronder zijn eigen gezin. Uit bittere wraakgevoelens hadden hun vijanden gezworen hen volkomen te vernietigen, en nu was deze bedreiging uitgevoerd.

Moroni's vader was de bevelhebber van de legers van dit oude volk, dat bekend staat als de Nefieten. Zijn naam was Mormon. De oorlog waarover wij spreken vond hier in Amerika plaats ongeveer vierhonderd jaar na Christus. (Zie Mormon 6.)

Naarmate het einde van de strijd naderde, verzamelde Mormon het overblijfsel van zijn troepen om een heuvel heen die zij Cumorah noemden, en die ligt in wat nu het westelijk deel van de staat New York is.

Hun vijanden, die bekend staan als de

Lamanieten, vielen hen aan op deze heuvel. Mormon schrijft over die vreselijke gebeurtenis:

„Mijn manschappen met hun vrouwen en kinderen zagen nu de legers der Lamanieten op zich afkomen; en met die verschrikkelijke vrees voor de dood, die het hart van alle goddelozen vervult, wachtten zij er op, hen te ontvangen.

. . . en iedereen was met schrik vervuld wegens hun groot aantal.

En zij vielen mijn volk aan met het zwaard en met de pijl en met de boog en met de bijl en met allerlei oorlogswapenen.

En mijn mannen werden neergehouwen, ja, zelfs mijn tienduizenden, die bij mij waren, en ik viel gewond te midden van hen.” (Mormon 6:7-10.)

Vervolgens spreekt hij over andere leiders die samen met hem in het Nefietische leger dienden, en die allen waren gesneuveld, samen met hun manschappen. Hij legt rekenschap af voor ongeveer een kwart miljoen Nefietische slachtoffers bij dat laatste treffen bij Cumorah.

Hij treurt over dit grote verlies en schrijft:

„En mijn ziel werd door smart verscheurd wegens de gesneuvelden van mijn volk, en ik riep uit:

O, gij schonen, hoe hebt gij van de wegen des Heren kunnen afdwalen! O, gij schonen, hoe hebt gij die Jezus kunnen ver-

werpen, Die met open armen gereed stond om u te ontvangen!

Ziet, wanneer gij dit niet hadt gedaan, zoudt gij niet zijn gevallen. Doch ziet, gij zijt gevallen, en ik betreur uw verlies.

O, gij schone zonen en dochteren, gij vaders en moeders, gij echtgenoten en vrouwen, gij schonen, hoe hebt gij kunnen vallen!

Doch ziet, gij zijt heengegaan, en mijn smarten kunnen u niet terugbrengen.

O, dat gij u hadt bekeerd, alvorens deze grote verdelging over u was gekomen." (Mormon 6:16-20, 22.)

Waarom werden de Nefieten uitgeroeid? Er was hun verteld dat het voor iedereen een voorrecht was om op het Amerikaanse werelddeel te wonen, want het is een beloofd land, en zij die er wonen moeten zich aan de wetten houden die God ervoor gesteld heeft.

Alleen zij die bereid zijn Jezus Christus, die de God van dit land is, te dienen, mogen hier blijven. De anderen zullen weggevaagd worden. (Zie Ether 2:10-12.)

De Nefieten waren zich hiervan bewust, maar met voorbedachte rade verlustigden zij zich in goddeloosheid en verwierpen de leringen van Christus.

Nadat zij erin gefaald hadden te voldoen aan de voorwaarden waarop zij in dit beloofde land konden blijven, werden zij weggevaagd, en wel met groot geweld. Op het tijdstip dat Mormon de bijzonderheden van deze vreselijke tragedie vastlegt, vertelt hij dat er van alle Nefietische mannen, vrouwen en kinderen, slechts vierentwintig over waren. Dit handjevol overlevenden werd de volgende dag om het leven gebracht - met slechts één uitzondering, Moroni, die door de Heer werd gespaard ten einde de kroniek af te sluiten.

Wanneer hij daarmee klaar was, moest Moroni het verslag verbergen in diezelfde heuvel Cumorah die hun slagveld was

geweest. Het zou in de laatste dagen tevoorschijn komen als het Boek van Mormon, zogeheten naar de vader van Moroni, de geschiedkundige die het had samengesteld.

Daar hij het grote belang van het voltooien van het verslag onderkende, schrijft deze eenzame overlevende: „Ziet, ik, Moroni, beëindig de kroniek van mijn vader Mormon" (Mormon 8:1).

Vervolgens geeft hij een beschrijving van de laatste slag en voegt er aan toe: „Ik blijf alleen over om het droeve verhaal van de ondergang van mijn volk te beschrijven . . .

Daarom zal ik schrijven, en de kronieken in de aarde verbergen . . .

Mijn vader is in de slag gedood, en al mijn verwanten, en ik heb geen vrienden, noch een plaats om heen te gaan; en ik weet niet hoelang de Here zal toestaan, dat ik leef." (Mormon 8:3-5.)

Terwijl hij deze noodlottige woorden schreef, vertelde hij opnieuw dat zijn volk was vernietigd omdat zij de goddeloosheid hadden liefgehad, Gods raad van de hand hadden gewezen en zich hadden overgegeven aan het najagen van rijkdom en verdorvenheid. Dit vormde het dodelijke samenspel dat hun uitroeiing tot gevolg had.

Had de Heer hen niet verteld, zoals Hij het ons ook nu vertelt, dat Amerika een heerlijk land is, en dat zij die er wonen God moeten gehoorzamen of worden weggevaagd? En had Hij zich niet gehouden aan zijn woord aan die opstandige Nefieten, die nu volkomen vernietigd waren? Zo komt het dat de archeologen van vandaag de ruïnen vinden die de zwijgende getuigen vormen van hun voormalige grootheid.

Bij het beëindigen van zijn verslag, en wetende dat wij het eens zouden lezen, smeekt Moroni ons, de moderne bewoners van dit land, ervoor te zorgen dat

het tragische eind dat zijn volk had vernietigd, niet ons deel zou worden. Hij zegt:

„Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.

En ik weet, dat gij in de hoogmoed van uw hart wandelt; . . .

Gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, (en) van uw sierlijke kleding.” (Mormon 8:35-37.)

Al profeterend spreekt hij ook over de tragische zedelijke vervuiling die vele Amerikanen uit deze tijd zou overstelpen. Hij vroeg waarom wij zo dwaas zijn om ons te verlustigen in zonde, waarom we Christus zouden verwerpen en aldus om onheil vragen.

„Waarom schaamt gij u de naam van Christus op u te nemen?” vraagt hij, sprekende tot het moderne Amerika en heel goed wetende dat velen misschien wel beweren in Hem te geloven en desondanks weigeren zijn werken te doen (Mormon 8:38). Het is door ons bezig te houden met zijn werken dat wij werkelijk zijn naam op ons nemen. Het is niet door lippendienst. Moroni wist dat geloof zonder werken dood is. En dat behoren wij ook te weten.

Hij maakt het duidelijk dat wij die in deze tijd leven van tevoren gewaarschuwd worden door het boek dat hij en zijn vader hebben geschreven en dat hij op het punt staat te begraven op Cumorah. Het zou in onze tijd openbaar worden gemaakt om ons die waarschuwing te geven.

Bij het beschrijven van die dag, zegt hij dat het boek zal verschijnen wanneer miljoenen mensen de macht van God zullen verloochenen, wanneer de wereld in beroering zal zijn, met aardbevingen, geweldige stormen, oorlogen en geruchten van oorlogen op vele plaatsen. (Zie Mormon 8:26-34.)

Hij zegt dat het een tijd van grove ontheileringen zal zijn (zie Mormon 8:31). (Noot van de vertaalster: In het Engels wordt voor het woord ontheileringen „pollution” gebruikt, ofwel vervuiling.) Is het niet interessant dat hij spreekt van een grote vervuiling op aarde? Doet het u denken aan de uitspraken van onze moderne ecologen?

Hij zegt ook dat het in een tijd zal zijn van misdadigheid op grote schaal, van moorden, roof, leugen en bedrog, en onzedelijkheid. Overweeg deze woorden in termen van hetgeen in deze tijd plaatsvindt op het gebied van zaken die in de doofpot worden gestopt, omkoperij, diefstal, verduistering en andere frauduleuze praktijken tussen mensen onderling, in het zakenleven en ook in de politiek. Is oneerlijkheid voor velen niet een manier van leven geworden? Denk ook eens aan de epidemie van geslachts- en andere ziekten die de natiën teisteren in het spoor van hun zedelijk verval. Wat zijn dit toch verschrikkelijke vervuilingen!

Voor zijn dood schrijft Mormon dat zijn kroniek natuurlijk een waarschuwing zal zijn voor hen die hij de niet-Joden noemde, maar dat zij een zegen zal zijn voor de Lamanieten. Hij zegt ook dat zij samen met een speciale boodschap voor de Joden zal komen. Ze wordt voor hen openbaar gemaakt, opdat zij „mogen worden overtuigd, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God; opdat de Vader door Zijn Meest-geliefde Zijn groot en eeuwig doel zal kunnen bereiken, door het terugleiden van de Joden, of van het ganse huis Israëls, tot het land hunner erfenis, dat de Here, hun God, hun ter vervulling van Zijn verbond heeft gegeven” (Mormon 5:14). Bedenk welke betekenis dit vers nu heeft!

Vervolgens schrijft Mormon rechtstreeks aan ons, de hedendaagse Amerikanen die nu in dit beloofde land wonen,

en zegt: „Hoe kunt gij . . . dan voor de macht Gods staan, tenzij gij u zult bekeeren en u van uw zondige wegen afwenden?

Weet gij niet, dat gij in Gods handen zijt? Weet gij niet, dat Hij alle macht heeft, en dat op Zijn groot gebod de aarde als een perkamentrol zal worden opgerold?

Daarom, bekeert u, en vernedert u voor Hem, opdat Hij niet in het gericht tegen u zal treden.” (Mormon 5:22-24.)

Kunnen wij een dergelijke waarschuwing, die in het bijzonder aan deze generatie is gericht, negeren?

Moroni sluit zich in deze bij zijn vader aan: „Wie kan de werken des Heren weerstaan? Wie kan Zijn woorden verloochenen? Wie zal tegen de almachtige kracht des Heren opstaan? Wie zal de werken des Heren verachten? Wie zal de kinderen van Christus verachten? Let wel, gij allen, die de werken des Heren veracht, want gij zult . . . omkomen.” (Mormon 6:26.)

U dient te bedenken dat deze mannen ons schreven vanuit de vertwijfeling van hetgeen zij ondergingen terwijl de Nefieten van de aardbodem werden weggevaagd. Zij wisten dat wij nu hier zouden leven onder dezelfde voorwaarden die ook aan hen waren gesteld.

Terwijl Moroni zijn laatste getuigenis schrijft, beseft hij hoe belangrijk dit boek voor onze generatie zal zijn. Hij vraagt ons het te lezen en het te geloven. Dus smeekt hij:

„Ik (zou) u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken” (Moroni 10:4).

Dit waren enige van zijn laatste woorden. Hij had reeds deze angstwekkende

maar goddelijke waarschuwing over Amerika opgeschreven:

„Dit is een land, dat boven alle andere landen te verkiezen is; daarom moet hij, die het bezit, God dienen, of hij zal worden weggevaagd” (Ether 2:10.).

Hij geeft ons de les van de vernietiging van de Nefieten als een voorbeeld. Hij schrijft op eendere wijze over de tragedie van de Jaredieten. Ook dat was een voorbeeld. Beseffen we wel dat dezelfde soort ondergang ons ten deel kan vallen en om dezelfde reden?

Dit dus is de boodschap van Moroni. Hij kwam terug uit de doden om haar over te brengen - in deze tijd.

Zijn volk waren eveneens Amerikanen. Zijn woorden vormen een boodschap van volk tot volk, van oude Amerikanen tot moderne Amerikanen. Hun stem is die van bittere ervaring, die tracht ons te overreden de vreselijke toestanden waardoor zij verpletterd werden te vermijden.

Moroni maakt bekend, dat hij op de dag des oordeels tegenover ons zal staan om zijn woorden te verdedigen (zie Moroni 10:27). Dit zal hij doen, tezamen met zijn boek, want wij zullen uit de boeken geoordeeld worden en het Boek van Mormon is één van die boeken.

We hebben het nu in onze handen. Het is aan de wereld verkondigd. Het bevat Gods boodschap aan alle mensen. Het geeft voldoende waarschuwing aan deze generatie en de waarschuwing is waar! Lees het! Geloof het! Bid erover! Gehoorzaam de raadgevingen ervan! Het kan ons zonder te missen of te falen tot Christus voeren.

Durven we de laatste woorden van Moroni te vergeten? God geve dat we dat nooit zullen doen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zondag, 1 oktober 1978

Zondagmiddagvergadering

Gij zult openbaring ontvangen

Door ouderling **Bruce R. McConkie**
van de Raad der Twaalf

Ik ga spreken over een van de grootste gaven die ooit door de sterfelijke mens is ontvangen. Het is een alles overtreffende geestelijke begiftiging die door haar aard de heiligen der laatste dagen van de wereld afzondert en hen tot „een volk (Gode) ten eigendom” maakt (zie 1 Petrus 2:9). Het is een gave die de Heer altijd aan zijn volk schenkt en die hen herkenbaar maakt als Gods gekozenen. Zonder deze gave bezit niets anders van godsdienstige aard enige bijzondere of blijvende waarde.

Ik ga spreken over openbaring, over het openen van de hemelen, over openbaring zoals deze gegeven wordt aan profeten en apostelen voor de leiding van de kerk en de wereld, en ook over openbaring aan de heiligen in het algemeen voor hun persoonlijke leiding en die van hun gezin.

Ik heb ijverig gezocht naar de leiding van de heilige Geest bij de voorbereiding van deze woorden en ik bid nu heel oprecht, dat bij het horen ervan uw hart open zal gaan en dat uw boezem zal branden met levend vuur en dat u door de kracht des heiligen Geestes zult weten dat de leer-

stellingen en het getuigenis die onderwezen en gegeven worden wáár zijn.

Hoe onderhoudt een goedgunstig God zich met zijn kinderen op aarde? Hoe kunnen diegenen van ons op aarde, wier ervaringen beperkt zijn door tijd en ruimte en door de zwakheden van het vlees, datgene bevatten dat oneindig en eeuwig is? Door welk middel kunnen sterfelijke ogen verder dan de sluier zien, of aardse oren de stemmen der eeuwigheid horen?

Het is zeker vreemd dat profeten over toekomstige gebeurtenissen spreken alsof zij zich reeds afspeelden voor hun zienersogen. Het is zeker wonderbaarlijk dat aan de aarde gebonden ogen de duistere nevel van onze planeet kunnen doorboren en binnen de poorten des hemels kunnen zien. Het is verder verbaazingwekkend en welhaast niet te geloven, dat louter sterfelijke wezens enig begrip kunnen gaan krijgen van Hem die eeuwig is, een zekere kennis kunnen hebben van de dingen uit het verleden, het heden en de toekomst, en zich verzekerd kunnen weten van een eeuwige erfenis samen met onsterfelijke wezens die in

eeuwigdurende heerlijkheid wonen. Maar vreemd of niet, het is zo. Hij die eeuwig is heeft daarvoor een manier ver-schaft. Een genadig en liefhebbend Va-der heeft de wetten verordineert waar-door wij, wanneer wij ze gehoorzamen, zijn wegen en zijn wil kunnen leren kennen.

Zij die geloven in Christus zoals Hij wordt geopenbaard door de apostelen en profeten van hun tijd, zij die de wereld verzaken en zich bekeren van al hun zon-den, zij die door de doop een verbond met de Heer sluiten om Hem hun leven lang lief te hebben en te dienen - zij zijn het die de gave van de heilige Geest ontvangen.

Deze gave omvat het recht op het voort-durende gezelschap van dat lid van de Godheid, mits men getrouw is. Deze ga-ve omvat het recht om openbaring te ontvangen van de heilige Geest. De pro-feet heeft gezegd, „Niemand kan de Hei-lige Geest ontvangen zonder openbarin-gen te ontvangen. De Heilige Geest is een openbaarder.” (*Leringen van de pro-fet Joseph Smith*, blz. 348.)

Openbaringen komen op vele manieren, maar altijd door de tussenkomst van de macht van de heilige Geest. Jezus' belof-te aan de apostelen vanouds luidde: „De Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren” (Johannes 14:26). In onze moder-ne Schrift staat: „De Trooster weet alle dingen, en geeft getuigenis van de Vader en van de Zoon” (LV 42:17). Wij krijgen daarin ook de belofte: „Door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten” (Moroni 10:5).

Wanneer mensen worden beziel-d door de kracht van de Geest, kan de Heer zijn waarheden op elke manier die Hem goedge-dunkt openbaren.

De Vader en de Zoon doorkleefden de hemelen en daalden af tot Joseph Smith

in het voorjaar van 1820 ten einde de bedeling van de volheid der tijden in te luiden. Hij ontving van deze twee heerlij-ke wezens de belofte, dat als hij getrouw bleef, hij het werktuig in hun handen zou zijn voor de herstelling van de volheid van het eeuwige evangelie.

De Heer wil dat al zijn kinderen licht en waarheid en kennis van omhoog verwerven.

De Heer Jehova - de God van Abraham, Isaak en Jacob; de Almachtige Heer, die als zoon van Maria werd geboren te Bet-lehem in Judea verscheen in heerlijkheid aan Joseph Smith en Oliver Cowdery op de derde april 1836 in de tempel te Kirtland.

„Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd ge-dood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.

... Ik zal Mij . . . in barmhartigheid aan Mijn volk openbaren.

Ja, Ik zal aan Mijn dienstknechten ver-schijnen, en met Mijn eigen stem tot hen spreken, indien Mijn volk Mijn geboden zal onderhouden.” (LV 110:3,4,7,8.)

Michaël, Gabriël, Raphaël en verschil-lende engelen kwamen, „die allen hun bedeling, hun rechten, hun sleutelen, hun eer, hun majesteit en heerlijkheid, en de macht van hun priesterschap be-kendmaakten” (LV 128:21).

Mozes kwam terug en bracht de sleutelen voor de vergadering van Israël; Elias kwam om de evangelie-bediening uit Abrahams dagen over te dragen en om de sterfelijke mens wederom te beloven, dat in hen en in hun nakomelingen alle geslachten zouden worden gezegend; en Elia kwam om de macht van verzegeling te verlenen, zodat wettelijke bedienaars wederom de macht zouden hebben om op aarde te binden en hun handelingen in de hemel voor eeuwig te laten verzegelen.

Petrus, Jakobus en Johannes brachten de sleutelen van het koninkrijk van God terug, alsmede de apostolische opdracht het evangelie in alle landen en aan alle schepselen te verkondigen. Moroni kwam het Boek van Mormon terugbrengen en Johannes de Doper herstelde het Aäronische priesterschap met al zijn machten en sleutelen. (Zie LV 128:20, 21.)

Op 16 februari 1832 zagen Joseph Smith en Sidney Rigdon in een visioen te Hiram (Ohio) de koninkrijken van heerlijkheid in de eeuwige wereld en ontvingen een uitstorting van genade en waarheid zoals de sterfelijke mens nog maar zelden te beurt is gevallen. (Zie LV 76.)

De stem van God - hoorbaar sprekende in onze eigen taal en ook door de macht van de Geest in het gemoed van de mens - is in onze tijd keer op keer gehoord.

Getrouwe leden van des Heren kerk hebben ontelbare keren geworsteld met welhaast onoplosbare problemen, hebben de naar hun mening juiste oplossing gevonden en hebben dan een geestelijke bevestiging ontvangen die hen verzekerde van de juistheid van hun besluiten.

Wij kunnen niet spreken over openbaring zonder te getuigen van de grote en wonderbaarlijke uitstorting van goddelijke kennis die president Spencer W. Kimball ontving, waarin werd uiteengezet dat het priesterschap en alle zegenin-

gen en plichten van het evangelie nu dienden te worden aangeboden aan alle natieën en rassen.

De heilige Geest is waarlijk een openbaarder. Hij spreekt en zijn stem is de stem van de Heer. Hij is de minister, zaakwaarnemer, de vertegenwoordiger van Christus. Hij zegt wat de Heer Jezus zou zeggen als Hij persoonlijk aanwezig was.

Sprekende tot „allen, die tot dit priesterschap worden geordend,” zegt de Heer: „En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:2-4.)

Dit is waarlijk de beloofde dag waarop „ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken” (LV 1:20).

Als alle heiligen der laatste dagen leefden zoals het behoorde, dan zou de smeekbede van Mozes worden ingewilligd: „Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here zijn Geest op hen gave!” (Numeri 11:29.)

Dit is de beloofde dag wanneer „God” ons „door Zijn Heilige Geest,” ja, door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes, kennis zal geven, „die sedert de schepping der wereld tot op heden niet is geopenbaard” (LV 121:26).

Dit is de dag waarvan Joseph Smith zei: „God heeft niets aan Joseph geopenbaard, wat Hij niet aan de Twaalf zal openbaren, ja, iedere Heilige mag alle dingen weten, zodra hij in staat is die te verwerken” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 157).

En wij kijken uit naar die heerlijke tijd van het millennium; „Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want zij zullen allen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het

woord des Heren” (Jeremia 31:34).

Maar zelfs nu is er geen eind aan de openbaringen die wij kunnen ontvangen. „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren” (negende Artikel des geloofs).

Hij zal zijn zin en zijn wil aangaande de kerk en de wereld bekendmaken aan de profeten, zieners en openbaarders. Aan de presiderende ambtenaren van de ringen, wijken en quorums zal Hij openbaren hoe het in die organisaties hoort te gaan. Aan vaders en moeders en kinderen zal Hij „grote schatten aan kennis . . . ja, verborgen schatten” (LV 89:19) openbaren om hen tot richtsnoer te dienen op de weg naar volmaking.

Het is zijn wil dat wij een getuigenis verwerven, dat wij zoeken naar openbaring, dat we er begerig naar zijn te profeteren, dat we verlangen naar geestelijke gaven en dat we het aangezicht des Heren zoeken.

De Heer wenst dat al zijn kinderen licht en waarheid en kennis van omhoog verkrijgen. Het is zijn wil dat wij de sluier doordringen, de hemelen vaneenscheuren en de visioenen der eeuwigheid aanschouwen.

Uit zijn eigen mond hebben we deze belofte ontvangen: „Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben” (LV 93:1). Aldus is zijn belofte aan ons hier en nu, terwijl wij nog als stervelingen vertoeven in een wereld van smart en zonde. Het is zelfs nu ons voorrecht - het voorrecht van allen die het priesterschap dragen - als, wij, zoals Hij heeft gezegd, onszelf ontdoen van afgunst en vrees en ons voor Hem verootmoedigen, om de sluier

te laten scheuren en Hem te zien en te weten dat Hij is. (LV 67:10.)

Voor de zinnelijke mens en zelfs voor hen onder ons wier ziel niet is afgestemd op de Oneindige, lijken deze beloften misschien op het gebrabbel van vreemde talen, maar voor diegenen wier ziel brandt met het licht des hemels, zullen zij als een struik zijn die brandt en niet wordt verteerd. Zoals Paulus, onze mede-apostel en getuige van diezelfde Heer wiens dienstknechten wij zijn, zei: „Zo weet ook niemand wat in God is, behalve hij die de Geest Gods heeft” (Geïnspireerde versie, 1 Kor. 2:11).

Ik geef u nu een plechtige getuigenis dat wordt ingegeven door de Geest, dat deze leerstellingen waar zijn, dat de Here God gerechtigheid op zijn volk doet regenen en dat Hij dat zal blijven doen tot die volmaakte dag, wanneer het alle dingen weet en wordt zoals Hij is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Kom naar huis, Felila

Door ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig

Geliefde broeders en zusters, ik verzoek u om uw geloof en gebeden, opdat de Geest des Heren ons hart zal beroeren terwijl we gezamenlijk een punt overwegen dat onontbeerlijk is voor ons geluk hier en in het hiernamaals.

Een van de grootste behoeften van de mensheid in het algemeen en van ieder van ons individueel, is het hebben van meer en groter geloof in onze Schepper. Te weten dat Hij letterlijk onze Vader is en dat Hij liefdevol en rechtvaardig is en ons begrijpt en weet wat wij nodig hebben, is een van de grootste schatten die wij kunnen bezitten. Deze schat wordt verkregen door geloof - een sterk geloof. Nu kan het eenvoudig lijken om geloof te hebben in God wanneer alles goed gaat. Maar de wet van de groei vereist een voortdurende inspanning en aandacht. Om een sterker geloof te krijgen moeten we er steeds mee bezig zijn en het controleren. Ook moet het beproefd worden en een van de manieren waarop velen van ons worden beproefd, is wanneer er iets gebeurd waar we schijnbaar weinig of niets over te zeggen hebben en dat ons onbillijk lijkt.

Het heeft mij, bijvoorbeeld, altijd zeer bewogen, als ik iemand observeerde die door het leven moest met minder dan normale vermogens. Ik heb mij dan, net als sommigen onder u, afgevraagd, Waarom? Dikwijls wanneer er een ongeluk heeft plaatsgevonden, of een afschu-

welijke ziekte heeft toegeslagen, of een kind met een geestelijke of lichamelijke handicap is geboren, of een andere schijnbaar moeilijk te verklaren toestand zich voordoet, zijn er mensen bij mij of bij anderen gekomen om hun geschokte vertrouwen te laten versterken. Samen met u heb ik grote troost geput uit de passage in de Schrift waarin ons wordt verzekerd dat zelfs geen musje ter aarde valt zonder dat onze Vader er weet van heeft. (Zie Matth. 10:29.) Wij geloven de Schriften, maar wanneer het *onze* geliefde treft of *onze* vriend, dan weerklinkt nog steeds de vraag, Waarom? Ik heb niet alle antwoorden, maar hopelijk zal hetgeen ik een paar jaar geleden maakte een steun zijn voor hen die nog steeds met deze vraag worstelen.

Op een klein eiland in de Stille Zuidzee werd een meisje geboren in een trouw gezin van de kerk. Zij noemden haar Felila. Ze waren dolgelukkig met deze dankbare geest die haar entree maakte in dit sterfelijke leven. Maar weldra dienden er zich problemen aan. Haar hoofd was abnormaal groot. De artsen stelden de diagnose hydrocefalus - waterhoofd. Onmiddellijk deden zich de afschuwelijke vragen voor of de hersenen beschadigd waren, of het kind normaal zou kunnen zijn, en andere problemen. Na veel te hebben gevast en gebeden, wendde de president van het ouderlingenquorum zich tot de gemeentepresi-

dent, die op zijn beurt met de districtspresident sprak, die, na de nodige inlichtingen te hebben ingewonnen bij mij, als zendingspresident, kwam om na te gaan of er mogelijkheden waren voor extra hulp.

De artsen werden geraadpleegd en er werd vastgesteld dat er op het eiland weinig of niets voor het kindje kon worden gedaan. Er werden brieven geschreven, gegevens uitgewisseld, röntgenfoto's genomen en geanalyseerd. Er was zoveel te doen - zoveel vragen die een antwoord vergden, zoveel stukjes die in elkaar moesten worden gepast. Tenslotte, na tergend lange vertragingen, begon het plan vorm te krijgen. Een gezin in Salt Lake City stemde ermee in de volledige verantwoordelijkheid voor het kindje te aanvaarden, zelfs als het jarenlang poliklinisch moest worden behandeld; de artsen waren het erover eens dat het kind kon genezen; het ziekenhuis was gewillig het geval tegen een speciaal tarief te behandelen; er werden middelen bij elkaar gebracht voor haar reiskosten; een stel reizigers uit de buurt was bereid haar bij het ziekenhuis af te leveren. Er waren echter nog meer problemen - visa, gezondheidsverklaringen, gereserveerde plaatsen, paspoorten.

In deze moeilijke periode bleven het gezin, het ouderlingenquorum en zelfs de hele wijk vasten en bidden. Het tijdstip van vertrek van het vliegtuig, dat slechts zelden het eiland aandeed, naderde. Op zekere ochtend, tussen de ontelbare dringende zaken door, kreeg ik heel sterk het gevoel dat ik *nu meteen* de tijd moest nemen om ervoor te zorgen dat ze eindelijk kon gaan. Ik pakte de telefoon en kreeg het consulaat zover dat ze een visum verstrekten; de luchtvaartmaatschappij zorgde voor een speciale reservering; de paspoortmensen stemden ermee in af te zien van de gewone voorschriften; anderen gaven zich extra

moeite; en weldra was alles in orde. Gewoonlijk zou ik iemand hebben gestuurd om het gezin te halen voor het ondertekenen van de laatste papieren, maar wéér kreeg ik het gevoel zelf naar de gemeentepresident toe te moeten gaan. Ik vond hem vroeg in de middag vlakbij de school waar hij les gaf. Hij stond buiten in zijn eentje alsof hij op mij wachtte.

Opgewonden stapte ik op hem af: „Het is voor mekaar! Alles is op wonderbaarlijke wijze op z'n pootjes terecht gekomen en Felila kan morgen vertrekken. Zorg alstublieft dat de familie meteen op de hoogte wordt gebracht.”

Zijn kalme, doordringende blik dempte mijn geestdrift. „Het is echt waar,” zei ik. „Ik weet dat het lang heeft geduurd en dat er veel teleurstellingen zijn geweest, maar nu is het toch echt zover. Wat is er aan de hand?”

Zijn vaste blik scheen tot in mijn ziel door te dringen. Toen vertelde hij in zijn eigen zachte taal dat toen alle voorbereidingen waren getroffen, toen het hart van velen in dienstbaarheid sneller had geklopt, toen het doel van eenheid en onbaatzuchtigheid in die vele harten was bereikt, toen allen zich ten slotte volledig hadden ingezet voor de ander, op het toppunt van alle activiteit die er diezelfde ochtend was ontplooid, de kleine Felila, stilletjes en onopvallend was weggeglip - heengegaan naar die betere verzorging waar zovelen zo lang en zo ijverig voor hadden gevast en gebeden en gewerkt.

Heengegaan? Vanochtend? Maar al dat werk dan, al dat vasten en bidden en die sterke gevoelens; Heengegaan? Nee! Zonder zijn blik zelfs maar één keer af te wenden, bood deze man, die een groter geloof had dan ik, mij enkele woorden van waarheid en aanmoediging, waarna hij zich rustig weer bij zijn klas voegde. En ik werd alleengelaten, of zo onder-

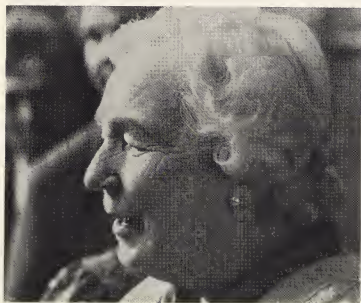
yond ik het tenminste. Ik bewoog me langzaam en moeilijk langs dat stoffige pad. Waarom? Waarom? Na al dat werk en dat sterke geloof van zovelen en die gevoelens van inspiratie, waarom?

Gods handelingen met de mens
vertonen geen zweem van
partijdigheid of grilligheid.

Ik werd mij bewust van de helderheid van de zon en voelde de warmte van de bries die de bladeren van de palmbomen traag heen en weer bewoog en de stille wolken langzaam langs de heldere blau-

we lucht schoof. Er kwam een bepaald gevoel over me heen. Ik besepte dat de aarde mooi was, dat het leven voortging en eeuwig was. En hoewel ik niet ten volle kan beschrijven wat er daarna gebeurde, is het gepast dat ik een gedeelte van mijn ervaring bekendmaak. De beste verklaring ligt in de woorden, dat ik werd „overstelpst door de Geest.” Het was alsof iemand mij bij de hand vatte, mij naar een hoge plaats voerde, naast mij stond en zei, „Kijk.” Ik keek en zag een schoonheid en pracht die de mens zich niet voor kan stellen. En ik hoorde een stem, zo teder en liefdevol - maar toch zo onmiskenbaar machtig - dat de hele natuur stilhield en luisterde en gehoorzaamde.

„Kom naar huis, Felila, mijn dochter. Kom naar huis voor de zorg die je gelief-

den voor je hebben gezocht. Ik heb hun gebeden gehoord en heb hun vasten en hun liefde voor jou gezien en Ik geef antwoord. Kom naar huis, mijn dochter. Je hebt je taak op aarde volbracht. Harten zijn verzacht; zielen verruimd; geloof vergroot. Kom nu naar huis, Felila."

Hij kende haar! Hij kende haar naam. Hij wist alles over haar en over al die anderen. Hoe volmaakt is de liefde van onze Vader! Hij had de gebeden gehoord. Hij had gedaan wat het beste was. Hij wist alles, iets wat ik, hoewel ik geloofde, nooit verondersteld had. Op de een of andere wonderbaarlijke wijze, die ons sterfelijk begrip te boven gaat, weet en begrijpt Hij alle dingen.

Mijn vragen naar het waarom - de rechtvaardigheid en de redenen ervan - werden op dat moment volledig weggevaagd. Zij waren zo helemaal niet ter zake dienende, mijn twijfel was zo misplaatst, als iemand die tracht de Grand Canyon om te spitten met een theelepeltje.

Wat wij nodig hebben is de woorden van Jakob indachtig te zijn, toen hij zei:

„Ziet, groot en wonderbaarlijk zijn de werken des Heren. Hoe ondoordringelijk zijn de diepten Zijner verborgenheden; en het is onmogelijk, dat de mens al Zijn wegen doorgrondt. En niemand weet van Zijn wegen, tenzij het hem worde geopenbaard; daarom, broederen, veracht de openbaringen Gods niet . . . Tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want ziet, gij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al Zijn werken" (Jakob 4:8,10).

Ik getuig dat er algehele en volledige gerechtigheid is in de eeuwigheid. Gods handelingen met de mens vertonen geen zweem van partijdigheid of van vriendsjespolitiek of van grilligheid of van wat

dan ook dat minder is dan volledige samenhang, evenwicht en volmaaktheid. Sommigen zeggen, „Maar we hebben er jaren aan gewerkt. We hebben zo lang en zo ijverig gevast en gebeden. Wat verwacht de Heer eigenlijk?"

Daar kunnen vele antwoorden op zijn. Ik geef u er slechts één en dat luidt: Hij verwacht méér en het zal voor uw eeuwige welzijn en zegen zijn. Dat weet ik. Naarmate wij de eeuwigheid beginnen te begrijpen, krijgen we er een heel nieuw stel waarden bij.

Moge u, die de verantwoordelijkheid en het voorrecht en de gelegenheid hebben om voor anderen te zorgen, door die lange uren en dagen en jaren immer weten, zoals ik weet, dat de Heer alles begrijpt.

Wees niet ontmoedigd; tracht niet de Heer raad te geven. Hij beslist, niet u. Hij kent de harten en de zielen en de behoeften. Hij weet de bedoelingen en kent de geesten.

Liefhebben is het belangrijkste wat er is - de intensiteit, de duur, de hoeveelheid, de kwaliteit, de mate. Want in Gods wijsheid schept liefhebben geloof.

O, dat we allemaal een kleine Felila in ons leven mogen hebben en er zijn er zovelen: de geestelijk gehandicapten, de zieken, zij die bijzondere hulp nodig hebben, zowel geestelijk als lichamelijk, de ouden van dagen, de kleintjes - al deze zijn er om ons hart in liefde te verzachten, onze ziel in tederheid te verruimen, onze waarde te bevestigen in het zorgen voor anderen en bovenal, om ons geloof te versterken in Hem die alles weet, ja, in Hem die in zijn algehele liefde alles gaf, en door alles te geven, voor eeuwig leeft, en in het eeuwig leven, eeuwig heerst, en in het eeuwig heersen, almachtig liefheeft, wiens loopbaan een eeuwige cirkelgang is. Dit bid ik in zijn naam, namelijk de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Hij heeft u bekend gemaakt, o mens, wat goed is

Door ouderling S. Dilworth Young
Rustend lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik ga beginnen met het geven van een getuigenis. Ik weet zeker en getuig ervan, door het beginsel toe te passen dat zojuist door broeder McConkie uiteen is gezet, dat de roeping die mijn collega's en ik de afgelopen twee dagen hebben ontvangen evenzeer de inspiratie van de Heer is als mijn roeping van drieëndertig jaar geleden dat was. Ik wil graag dat u dat weet.

In deze tijd van technische wonderen gaan mijn gedachten terug naar mijn kinderjaren. Ik veronderstel dat zoiets heel natuurlijk is bij hen die een dagje ouder beginnen te worden.

Ik herinner me het oude, uit één lokaal bestaande kerkgebouw van de tweede wijk aan Seventh South, tussen Fourth en Fifth East in Salt Lake City. Deze wijk was een van de vergaderplaatsen voor leden uit Denemarken. De bisschop, Heber C. Iverson, kon hun taal spreken. Op de vergaderingen van de vastendag waren de getuigenissen van de heiligen die het moeilijk hadden met hun nieuwe taal, het Engels, dikwijls volkomen onverstaanbaar voor me. Tijdens de zondagsschool werd de zaal onderverdeeld in klaslokalen door groene gordijnen die aan koorden aan het plafond hingen. Als ik niet geïnteresseerd was in hetgeen mijn leraar vertelde, kon ik uit vijf andere klassen kiezen, die allemaal goed te verstaan waren. Het was ook altijd heel boeiend erachter te komen wie

nu precies de jongen was die me alsmatuur door het gordijn heen in m'n rug porde. Zelfs in die tijd al had ik op de een of andere manier begrepen dat ik mijn zaligmaking zelf moest bewerkstelligen en dat ik niemand anders de schuld kon geven als ik daar niet in slaagde. Ik kan nu niet meer precies zeggen welke leerstelling dit beginsel duidelijk voor mij maakte, maar ik vermoed dat het kwam door de getuigenissen die ik in de tweede wijk hoorde, de zondagsschoolklas, mijn ouders en het steeds herhalen van het tweede Artikel des geloofs, dat ik in die tijd heel dikwijls op moest zeggen. Dit artikel luidt: „Wij geloven dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams overtreding.”

Ik nam mij al vroeg voor om braaf te zijn en aldus aan straf te ontkomen. Het woord *straf* werd ook dikwijls gebruikt. Mijn vader en moeder gebruikten het om uit te leggen waarom ik een pak voor m'n broek kreeg, zowel vóór als na het gebeuren. Ik groeide op met de zekere kennis dat ik verantwoordelijk was voor mijn eigen goede en kwade daden. Ik ben te weten gekomen dat de daden van de mensen, die eens werden bestuurd door de tien geboden en de bergrede, in mijn tijd grotendeels worden bestuurd door de grillen van degenen die de daad begaan. Het excuus luidt dat men „z'n eigen gang moet kunnen gaan.” En de

geboden worden schijnbaar vergeten. Maar ze zijn niet ingetrokken. Zij staan nog steeds als een baken op de weg naar het eeuwige leven - hetgeen natuurlijk eeuwige blijdschap en vreugde is.

De strenge, korte uitzettingen van de tien geboden hebben mij altijd met ontzag vervuld. Zij tekenen zich scherper af naarmate ik sommige menselijke daden zie. Sta mij toe ten dele deze woorden van Abinadi te citeren, die ze aanhaalde voor koning Noach:

1. Gij zult geen andere god voor Mijn aangezicht hebben.
2. Gij zult u geen gesneden beeld maken.
3. Gij zult de naam des Heren, uws Gods, niet ijdel gebruiken.
4. Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt.
5. Eert uw vader en uw moeder.
6. Gij zult niet doodslaan.
7. Gij zult niet echtbreken.
8. Gij zult niet stelen.
9. Gij zult geen valse getuigenis spreken.
10. Gij zult niet begeren. (Zie Mosiah 12:35, 36; 13:12-24.)

Abinadi zei tegen hen die samen met koning Noach aanwezig waren, dat hij bemerkte dat deze tien geboden „niet in uw hart zijn geschreven” (Mosiah 13:11).

Maar daar staan ze, het onveranderlijke woord van de grote ontmoeting van Mozes met zijn Schepper te midden van de donder en bliksem van Sinai.

In onze tijd is de noodzaak om ons te houden aan de tien geboden nog dringender. Vijf ervan werden in afdeling 42 van de Leer en Verbonden herhaald. Andere worden aangehaald in andere afdelingen. Reeds jong besloot ik ze allemaal te onderhouden.

Tussen twee haakjes, ik stel deze generatie van jonge vaders voor dat zij overuren maken om hun kinderen het vijfde gebod te leren, dat hen zegt hun ouders te eren.

We leren kinderen dat zij niet moeten liegen of stelen, maar doen weinig om hen aan het verstand te brengen dat opstandigheid in de puberteit een flagrante schending is van het gebod om onze ouders te eren. Om hun onderwijs kracht bij te zetten moeten ouders zo leven dat zij de eer die hun kinderen wordt geboden hen te geven, waardig zijn. Het is vernietigend wanneer een kind merkt dat zijn vader niet onkreukbaar is.

Op zekere dag kwam ik een uitspraak van Micha tegen en het was alsof ze mij mijn gedragslijn voorhielden. Ik citeer ze, want zelfs nu nog roepen zij het beste op wat in mij is:

„Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God.” (Micha 6:8.) „Recht te doen” - daar verlang ik naar. „Getrouwheid lief te hebben” - mijn hart zwelt bij de gedachte. En „ootmoedig te wandelen met uw God” brengt Hem dicht bij mij. Deze gedachten worden herhaald in vers 12, afdeling 11 van de Leer en Verbonden.

Later hoorde ik zuster Jessie Evans een solo zingen die deel uitmaakte van een geweldige opvoering van het Tabernakelkoor. Iedereen die haar ooit die woorden heeft horen zingen voelde het voornemen in zich opwellen om zijn leven in overeenstemming te brengen met de leerstellingen. In Psalm 24 stelt de psalmist eerst twee vragen: „Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?” Het antwoord is van een verbazingwekkende eenvoud: „Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn ziel niet op vastheid richt, noch bedrieglijk zweert.” Dan komt de belofte: „Die zal van de Here een zegen wegdragen en gerechtigheid van de God zijns heils.” (Psalmen 24:3-5.) De grote psalmist gaat dan ver-

der om te verklaren dat het geslacht dat aldus gehoorzaamt het geslacht is dat waarlijk zijn aangezicht zoekt.

Deze uitspraken over de karaktereigenschappen van rechtvaardigen kunnen in

Gehoorzaamheid aan „de verordeningen maakt verhoging mogelijk” en gehoorzaamheid aan de gedragswet van het evangelie „maakt deze zeker.”

ons hart worden bewaart als een richtsnoer bij de situaties waarmee wij geconfronteerd worden in de dagelijkse omgang met onze medemensen. Wij komen dan tot de ontdekking dat het niet moeilijk is ons te houden aan de lering van de profeet Joseph Smith, toen hij verklaarde dat wij het als onze dagelijkse norm beschouwen om „eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen” (dertiende Artikel des geloofs). Want bij iemand die reine handen heeft en een zuiver hart, die recht doet, getrouwheid liefheeft, zijn ziel niet op valsheid richt en ootmoedig wandelt, zal de verleiding om de tien geboden te overtreden zo goed als nooit opkomen.

Ik getuig dat hij die de geboden onderhoudt en aldus streeft naar een deugdzaam, rechtvaardig leven, de parel van grote waarde van de kennis van de Zoon van God, die onze Heiland is, zal vinden en derhalve vreugde zal hebben. Als hij daarnaast zijn medemensen liefheeft en dient zal hij een heel snoer van parels hieraan toevoegen en het eeuwige leven vinden in de tegenwoordigheid van zijn hemelse Vader en die Heiland.

Wij gehoorzamen de verordeningen die verhoging mogelijk maken.

Wij volgen en gehoorzamen de gedragswetten die verhoging zeker maken.

Deze tweevoudige gehoorzaamheid, getrouw nagekomen, is onze zekerste manier om te getuigen dat wij de Here God eren, zijn geboden onderhouden en president Kimball steunen als zijn profeet. Dit zijn mijn verlangens al getuigend van de waarheid dat de Heer Jezus Christus onze Heiland is. In zijn heilige naam, amen.

Geestelijke ontwikkeling

Door ouderling M. Russell Ballard
van het Eerste Quorum van Zeventig

Uit naam van ons allemaal wil ik u graag vertellen, president Young, dat wij van u houden.

Onlangs hield ik ons eerste kleinkind in mijn armen en dezelfde gevoelens kwamen bij me op als toen ik ieder van onze eigen kinderen kort na hun geboorte in mijn armen hield. Terwijl ik neerkeek op het onschuldige gezichtje, kwamen deze vragen bij mij op: „Wie ben je, m'n kleintje? Wat wil hemelse Vader dat je in dit leven volbrengt?” Ik stel me voor dat velen onder u die ouders zijn dezelfde gedachten hebben gehad terwijl u uw kleintjes in uw armen hield.

Ik vraag me af of de vader van Spencer W. Kimball er enig idee van had toen hij zijn kleine zoon voor het eerst vasthield, dat er een geest in hun gezin was gekomen die in het voorsterfelijk leven was geordineerd om te eniger tijd zulk een geestelijke kracht en macht te ontwikkelen, dat hij vandaag in deze geweldige vergadering aanwezig zou zijn als onze profeet en de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Het is mogelijk, broeders en zusters, dat er onder de kleintjes bij u thuis die aan uw zorg zijn toevertrouwd, geestelijke kinderen zijn die naar u toe werden gestuurd om te worden getraind en voorbereid om roeping te vervullen als algemene autoriteiten, ringpresidenten, bisschoppen, presidenten van de zustershulpvereniging of het jeugdwerk.

Bij iemand thuis is een kleine die door onze hemelse Vader is gestuurd en die op zekere dag zal worden geroepen om de plaats in te nemen waar nu onze grote profeet zit. Wie ook bezig is onze profeet van de toekomstige generaties op te voeden, alstublieft, doe het goed. Leer hem de Heer, de Schriften en zijn medemensen lief te hebben, evenals president Kimball ons nu liefheeft.

Wat kunnen wij doen om onze kinderen geestelijk beter voor te bereiden op hun eeuwige taken? Misschien is het bondigste antwoord: Hen leren hoe ze de beginselen van het evangelie moeten naleven. Om goede onderwijzers te zijn, moeten we leren betere luisteraars te zijn. Sta mij toe u deelgenoot te maken van een persoonlijk voorbeeld: Toen ons eerste kind, Clark, vier jaar oud was, scheen hij zich schuldig te hebben gemaakt aan een kleine overtreding, die toendertijd, ogenschijnlijk aanleiding gaf tot een forse vaderlijke vermaning. Ik nam hem mee naar de slaapkamer en vertelde hem waarom hij nooit meer datgene mocht doen waarvan ik vooraf bepaald had dat hij het had gedaan. Toen ik mijn grootse redevoeving had besloten, keek deze kleine jongen mij met zijn bruine kijkers aan en zei: „Maar, Pappa, ik heb het helemaal niet gedaan.” Zijn geest sprak tot mij door zijn ogen en ik wist dat hij de waarheid vertelde. Ik nam hem in mijn armen en vroeg hem om vergiffenis.

Hoewel zijn geest huisde in een sterfelijk lichaam dat pas vier jaar oud was, sprak deze mij heel duidelijk toe die dag en ik leerde een grote les van hem: Wees altijd een goede luisteraar.

Wat is het toch belangrijk dat ouders het eeuwige plan begrijpen van onze hemelse Vader, die zijn geestelijke kinderen hiernaartoe stuurt en voor enkele jaren aan ons toevertrouwt. Denk er eens over na! In ieder menselijk lichaam woont een levende geest die uit onze liefhebberende eeuwige hemelse ouders geboren is. Wanneer ouders dit beseffen, kunnen zij hun gezin beter leiden door zich te concentreren op de eeuwige betrekkingen en de werkelijke doelen van dit leven. Geen enkele weldenkende ouder zou ooit toestaan dat er enig geestelijk of lichamelijk misbruik van hun kinderen het huis binnensloopt om de bestemming van hun eeuwige gezin te vernietigen.

Sommige kinderen ontvangen een onvolmaakt sterfelijk lichaam dat hun fysieke activiteiten kan beperken, maar niet hun geestelijke ontwikkeling. In des Heren eeuwige plan vergde de geestelijke ontwikkeling van de andere gezinsleden misschien de aanwezigheid van een kind met de een of andere lichamelijke beperking. Kort geleden stuurde een prachtig gezin mij dit gedicht toe dat voor hun dochtertje was geschreven:

*Zij ziet de wereld donker,
Hoewel de geestelijke dingen zich
niet verbergen.
Gekozen om bezoeking te dragen.
Zoals gezien van de sterfelijke kant.*

*Haar geest is niet belast;
Voor hemelse Vader is zij helemaal
gezond
Wie en hoe groot zij is,
Kan hier niet worden verteld.*

Zij is een hele bijzondere geest,

*Op een hele bijzondere plaats.
Zij die haar hebben gezien,
Hebben een engelengelaat
aanschouwd.*

*(Ed Joyner, „Vicki Ann,”
ongepubliceerd.)*

Ik ben met ontzag vervuld wanneer ik bedenk hoeveel vertrouwen hemelse Vader in u en mij heeft gesteld toen Hij ons het voorrecht toestond om de aardse vaders en moeders te zijn van zijn eeuwige kinderen.

Wij mogen nooit vergeten dat Hij groot persoonlijk belang heeft bij ieder van ons en wij moeten beseffen hoe belangrijk iedere menselijke ziel is in Gods eeuwige plan. Wanneer wij de belangrijkheid van iedere ziel begrijpen, kunnen wij Hem vol vertrouwen aanroepen in gebed om zijn leiding te vragen bij onze goddelijke opdracht als ouders. Hij heeft gezegd, „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39). Dit lijkt mij de beste samenvatting te zijn van de belangrijke rol die aardse ouders hebben in dat grote, eeuwige plan des levens voor ieder lid van ons gezin.

Ik geloof dat de meeste sterfelijke lichamen fysieke volwassenheid bereiken met betrekkelijk eenvoudige inspanning van de ouders. Wanneer we erop toezien dat onze kinderen voldoende rust, voedsel en lichaamsbeweging ontvangen, ervaren we dat het fysieke lichaam over 't algemeen op de juiste tijd tot volle wasdom komt. Naarmate dat het rijpingsproces voortschrijdt, gaan we merken dat het fysieke lichaam begint te verouderen. De eens gladde huid vertoont rimpeltjes. Meestal wordt het haar grijs, een stuk dunner en tenslotte wit. Het verouderingsproces gaat verder en eindigt in de dood. De eeuwige geest van de mens verlaat dan zijn aardse woonplaats

om terug te keren naar en rapport uit te brengen aan onze hemelse Vader.

Sommige ouders worden zo bedreven in het vervullen van ieder lichamelijk verlangen van hun kinderen, dat zij beginnen te veronderstellen dat alles wel is in dit leven en dat zij met hun eeuwig rentmeesterschap helemaal op schema zitten. Ik heb bemerkt dat sommige kinderen die teveel luxe hebben hun gevoel voor geestelijke waarden kunnen verliezen en hun eeuwige prioriteiten verkeerd kunnen plaatsen. Ik geloof dat wij even moeten pauzeren en zorgvuldig bepalen hoe het staat met het geestelijk welzijn

van ons gezin. We kunnen ons afvragen hoe goed wij de geest van onze kinderen voeden, verzorgen, trainen en oefenen; of hoe goed wij onze kinderen hebben geleerd, getraind, liefgehad en geïnspireerd om hun geestelijke spieren en kracht op te bouwen? Er worden ons vele gelegenheden tot onderwijs geschonken en de kerk heeft ons de speciale gezinsavond gegeven om ons te helpen dit doel te bereiken. Bedenk dat de eeuwigheid nu is en niet een vage, verre toekomst. Wij zijn bezig ons op dit moment, vandaag, voor te bereiden op het eeuwige leven. Als we ons niet op het

eeuwige leven voorbereiden, bereiden we ons voor op iets anders, iets dat misschien veel minder is.

Wij moeten zorgvuldig en nauwgezet maatregelen nemen voor duurzame geestelijke training voor de eeuwige groei van onze kinderen

Ik heb bemerkt dat de geest van de mens, naarmate hij ouder wordt, niet zoals het lichaam is, maar eerder het tegenovergestelde. Wanneer de geest van de mens op de juiste wijze wordt verzorgd, wordt hij niet, zoals het lichaam, alsmat trager en minder flink, maar steeds vrijmoediger en hij wordt sterk in het nabijzijn van God. (Zie LV 121:45.) Door de ogen van hen die geestelijk sterk zijn kunnen wij hun macht en kracht voelen. Diegenen onder ons die zo gezegend zijn om het Eerste Presidium en de leden van de Raad der Twaalf te kennen, kunnen getuigen dat de leeftijd van hun fysieke lichaam niet in verhouding staat tot hun geestelijke vermogens. Ik getuig dat wanneer men de hand vat van een van deze broeders, men zich bewust is van de macht en kracht van de geest die in hen is, en dat men beseft dat zij door jaren van gehoorzaamheid aan het evangelie hun geest in zo'n hoge mate hebben ontwikkeld, dat zij nu in staat zijn de gehele kerk te versterken. Ik weet dat duizenden van onze heiligen hebben geleerd dat geestelijke groei het belangrijkste deel van het leven is. Wat zijn de kinderen die opgevoed worden door ouders die dat begrijpen en aan hen leren, gezegend. Mijn boodschap dan, is deze! Wij moe-

ten zorgvuldig en nauwgezet maatregelen nemen voor duurzame geestelijke training voor de eeuwige groei van onze kinderen. Dit vergt weldoordachte planning, want zorgen voor hun geestelijke ontwikkeling is niet zo eenvoudig als het voorzien in hun lichamelijke behoeften. De profeten des Heren, zowel die vanouds als uit deze tijd, hebben u en mij duidelijke instructies gegeven. Mozes gaf ons de fundamentele tien geboden. De Heiland breidde deze instructies uit en schonk ons het eeuwige evangelie van Jezus Christus. In het jaar 1820 verscheen onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon persoonlijk aan de profet Joseph en brachten de herstelling van de volheid van het evangelie op gang, met alle noodzakelijke machten van het priesterschap om in geestelijke zaken in hun naam te handelen. Naarmate men meer vertrouwd raakt met de openbaringen, zowel de oude als de nieuwe, is het bewijs overstelpend dat onze hemelse Vader zich veel meer bezighoudt met de juiste geestelijke groei van zijn kinderen, dan met de lichamelijke groei.

Het is prachtig te weten dat als wij kunnen bouwen op een hecht geestelijk fundament - als wij ons van onze zonden kunnen bekeren en toenemen in wijsheid, kennis en begrip - wij voor eeuwig kunnen wonen bij onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Dit is het eeuwige leven, de grootste van alle gaven Gods (zie LV 14:7).

Ik weet dat God leeft en dat alle mensen zijn kinderen zijn. Ik getuig dat Jezus de Christus is en dat als alle mensen ernaar zullen streven de waarheid te kennen en zijn voorbeeld te volgen, wij in staat zullen zijn te leven in overeenstemming met de geestelijke verwachtingen van onze hemelse Vader. Dat wij zo gezegend mogen zijn om dat te doen, bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Laat er geen misverstand zijn

Door ouderling Jacob de Jager
van het Eerste Quorum der Zeventig

Geliefde broeders en zusters, ik sta vol vertrouwen vóór u in dit uur omdat ik vanochtend een belangrijk telegram heb ontvangen van mijn zeventien-jarige dochter in Hong Kong. Ik wil de inhoud ervan graag aan u bekendmaken. Er staat: „Succes met uw toespraak, Pappa. Ik hou van u. Audrey.”

Wetende dat Audrey op dit moment aan 't luisteren is, wil ik graag van de gelegenheid gebruik maken om haar te antwoorden. „Dank je, Audrey. Ik hou ook van jou. Pappa.”

Broeders en zusters, ik herinner mij nog de instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers die ik in 1972 bijwoonde. Aan het eind van die vergadering verliet president Marion G. Romney de zaal langs het gangpad waar ik net stond met twee grote ringbanden onder de ene arm en een stapel drukwerk onder de andere. President Romney bleef staan en zei, „Wel, broeder de Jager, hoe gaat u al dit geïnspireerde materiaal onderwijzen?”

Ik weifelde even en dacht na over een antwoord dat bevredigend zou klinken voor een lid van het Eerste Presidium van de kerk. Toen zei ik, „President Romney, ik zal zó onderwijzen dat iedereen het zal begrijpen.”

Met een tinteling in zijn ogen antwoordde president Romney, „Dat is niet genoeg; u moet zó onderwijzen dat nie-

mand deze goddelijke stof verkeerd zal begrijpen.” Toen liep hij door.

Nu, de nodige jaren later, ga ik steeds meer inzien hoe wijs deze raad was. De mensen begrijpen de dingen inderdaad maar al te gemakkelijk verkeerd, zoals die lieve oude zuster die ik een paar dagen geleden tegenkwam in het ZCMI-winkelcentrum.

„Bent u niet die Hollander die een poosje geleden op de algemene conferentie heeft gesproken?” Ik zei, „Ja, mevrouw.” Toen ging ze door, „O, ik heb toch zo genoten van uw Hollandse verhaal over het jongentje dat zijn vinger in de dijk stak.” „Dat was nou niet direct het onderwerp van m'n toespraak, zuster,” merkte ik op. „Ik had het over het redden van zielen.” Maar zij voegde er aan toe, „Weet u, ik heb dat verhaal voor het eerst gehoord toen ik nog op school zat en ik vind het zo fijn dat u het nogeens vertelde.”

Broeders en zusters, ik heb geleerd om niet tegen te spreken, en zeker geen zusters. Dus nam ik met een glimlach afscheid van deze zuster en vervolgde mijn weg, een bedroefd maar wijzer man. Ik was er kennelijk niet in geslaagd zó te onderwijzen dat niemand het verkeerd had begrepen.

Bijgevolg heb ik vandaag de opgaaf om het er beter vanaf te brengen. Ik zou enkele woorden van waardering willen

wijden aan de hedendaagse pioniers die arbeiden in de allerkleinste gemeenten in de pas geopende zendingsgebieden van de kerk.

Vooral op die plaatsen waar het ledental nog te gering is om de programma's van de kerk te laten draaien zoals de Heer bedoelde voor het opbouwen van de heiligen en het vestigen van Zion.

Ik wil ook hulde brengen aan de echtparen die arbeiden op afgelegen plaatsen als vertegenwoordigers van de internationale zending. Sommige van hen zijn in de zeventig en zijn nu voor de derde keer op zending!

Ik ben ook vol lof voor de toewijding en het uithoudingsvermogen die in Azië ten toon worden gespreid, zoals door de diaken in Tien Mu, op Taiwan, de pas geordende ouderling in Bacolod, op de Filipijnen, de zuster van de Zustershulpvereniging in Solo, Indonesië, de jeugdwerkpresidente in Khorat, Thailand; en laat er geen misverstand zijn: ik huldig al diegenen die over de hele wereld in soortgelijke plaatsen en roepingen arbeiden. Moge de rijkste zegeningen van onze hemelse Vader deze hedendaagse pioniers steeds vergezellen.

Wat een kolossaal werk ligt er nog vóór ons, want ik heb gemerkt dat er in de tredmolen van het dagelijks leven een groeiende behoefte is aan de vrede en rust van het evangelie van Jezus Christus. Deze kerk, die zijn naam draagt en aan de aarde werd hersteld door de profeet Joseph Smith, kan alle mensen, wat hun nationaliteit ook moge zijn of welke taal zij ook spreken, die vrede geven.

Ik getuig dat het priesterschap van God aan de aarde is teruggegeven en dat een dagelijks toenemend aantal priesterschapsdragere bereid is te dienen als mede-dienstknachten van de Heer. Met dit priesterschap dienen wij het beste wanneer wij hen dienen die ons het meest nodig hebben!

Er is een weloverwogen doel voor het bestaan van iedere ziel hier op aarde en onze Vader in de hemel heeft ons zijn woord overgebracht om dat uitdrukkelijke doel te openbaren en om de hele mensheid te leiden zodat zij met vreugde dat bewuste plan kan nakomen. Maar helaas zijn er velen die het onderricht, de openbaringen en de leiding afwijzen en er de voorkeur aan geven voort te strompelen in het duister van hun eigen redeneringen.

En er zijn er ook velen die het gevoel hebben dat de hele wereld tegen hen is. Soms is dit inderdaad zo; en dan doen zij er goed aan erachter te komen waarom dat zo is, want dan zullen zij hun eigen tekortkomingen ontdekken en op welke manieren zij zich kunnen verbeteren. De Heer vraagt niet of iemand tot zijn kerk komt vanuit de gevangenis of vanuit een geslaagde en fatsoenlijke achtergrond. Hij aanvaardt een ziel, niet zijn voorgeschiedenis! En dan gaat er een deur open en die persoon begint vooruitgang te maken, regel op regel en gebod op gebod, door voorbeeld en door de Schriften, zoals bijvoorbeeld de prachtige gelijkenissen van Jezus Christus.

Laten wij ze dikwijls lezen, deze aloude schoolvoorbeelden, waarvan de Engelse dichter Thomas T. Lynch heeft gezegd:

*Hij sprak over gras en wind en regen,
Over vijgenbomen en mooi weer;
En schepte er behagen in
Hemel en aarde tezamen te brengen.*

*Hij sprak over liefde, koren en wijnstokken,
De mussen en de raaf;
De natuurlijke, doch wijze woorden.
Waren in ieders hart gegrift.*

*Hij sprak over zuurdesem en brood,
over*

*vlas en stof,
Over eieren en vis en kaarsen-
Zie, hoe Hij de hele vertrouwde
wereld
Op een goddelijke manier behandelt.*

De maatschappelijke achtergrond van het leven van Jezus Christus wordt op een schitterende manier weergegeven in de gelijkenissen. Deze voeren ons terug naar de eerste eeuw van onze jaartelling. In mijn levendige fantasie word ik bij het lezen van de gelijkenissen dat huis binnengevoerd, waar ik de vrouw des huizes gadesla terwijl zij brood bakt, het oude kledingstuk verstelt of naar het verloren geldstuk zoekt. Ik zie de drukte van het marktplein en de reizigers op de weg. Ik werk op de akker met de zaaier. Ik beklim de heuvels met de herder of sta aan de oever van het meer en help de vissers bij het binnenhalen van het net.

Ik maak kennis met de plaatselijke koopman, zijn ruime huis, zijn wijngaard en zijn schuren. Ik leer hoe hij omgaat met zijn rentmeester en zijn arbeiders en ik ben erdoor gefascineerd. Er is schijnbaar niets uit het leven van de naartige provincie Galilea dat de Meester ontgaat. Zijn grootste belangstelling gaat altijd uit naar de gewone mensen. Broeders en zusters, ik wil dat u weet dat ik een verlangen heb om in deze bedeling de nederige dienstknecht van de Heer te zijn. Hij leeft. Diezelfde Jezus is het hoofd van deze kerk.

Ik ben een bekeerling. Ik heb het licht ontvangen door middel van de zendingen en ik weet dat er twee belangrijke

Het doel van het herstelde evangelie is om in dit en in het komende leven gelukkige gezinnen voort te brengen

krachten zijn die het licht in alle hoeken van de wereld kunnen brengen - de zon aan de hemel en de zendingsorganisatie van deze kerk. Iedere dag opnieuw zie ik dit wonder gebeuren al reizend door de zendingsgebieden van het gebied waaraan ik ben toegewezen. Wat nodig is, is georganiseerd werken in teamverband. Laten we hieraan denken terwijl wij, als een team, gemeenten en districten, wijken en ringen, priesterschapsquorums en hulporganisaties organiseren in het koninkrijk van onze Vader hier op aarde, en steeds de woorden in gedachten houden die president Harold B. Lee zo dikwijls aanhaalde: „Er is geen grens aan het goede dat u kunt doen, als het u onverschillig is wie de eer ervoor ontvangt” (zie Antoine R. Ivins in Conference Report, april 1946, blz. 42.) De behoefte van het moment is waarachtig discipelschap in de herstelde kerk des Heren.

Het evangelie van Jezus Christus is over de gehele wereld in beweging en het zendingsprogramma is het geïnspireerde plan voor vooruitgang.

Laat ons dus voorwaarts gaan met grote vastberadenheid en in een geest van liefde en eenheid. Dat is onze beste motiveeringsbron het werk te doen met al onze macht, verstand en kracht en mensen werkelijk gelukkig te maken.

In het boek Spreuken van het Oude Testament lezen we: „Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk, maar heil hem die de wet bewaart.” (Spreuken 29:18.)

Ik weet met heel mijn hart dat dit waar is. Ik getuig dat het doel van het herstelde evangelie is om in dit en in het komende leven gelukkige gezinnen voort te brengen.

Dat wij allen tot een volmaakt begrip mogen komen van dit goddelijke doel, is mijn nederig gebed in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen.

Huisonderwijs - Een heilige roeping

Door broeder L. Tom Perry
van de Raad der Twaalven

„En nadat Ik, de Heere God, hen uitgedreven had, geschiedde het, dat Adam den aardbodem begon te bouwen, en heerschappij te hebben over al het ge-dierte des velds, en zijn brood te eten in het zweet zijns aanschijns, gelijk Ik, de Heere, hem geboden had. En ook Eva, zijn vrouw, arbeidde met hem.

En Adam en Eva, zijn vrouw, riepen den Naam des Heren aan, en zij hoorden de stem des Heren . . .

En Hij gebod hun . . .

En Adam en Eva prezen den Naam van God, en zij maakten hun zonen en dochteren alles bekend.” (Mozes 5:1,4,5 en 12.)

Vanaf het allereerste begin heeft de Here zijn kinderen hun plicht en taak onderwezen voor elkander te zorgen. In de dagen van Adam en de eerste vadersen was het gewoonlijk de oudste vader die werd geroepen zijn patriarchale taak te vervullen over de gezinnen te waken. Daar de kinderen van de Here toenamen in aantal, was het beginsel van over de kerk waken door middel van het priesterschap de manier van de Here er op toe te zien dat de vaders hun plicht deden en ook hen in die taak te helpen.

Bestudering van de geschiedenis van het mensdom zal aantonen dat elke keer als de Here zijn kerk op aarde heeft gevestigd, een van zijn opvallende kenmerken een systeem is geweest om de leden te versterken en over hen te waken.

Nadat aan Mozes de ontzagwekkende taak werd opgelegd de kinderen Israëls de slavernij uit te leiden, werd hem dit beginsel door zijn schoonvader onderwezen.

„De volgende dag hield Mozes zitting om recht te spreken over het volk; en het volk stond voor Mozes van de morgen tot de avond. Toen de schoonvader van Mozes zag al wat hij te doen had met het volk, zeide hij: Wat hebt gij toch met het volk te doen! Waarom houdt gij alleen zitting, terwijl het gehele volk vóór u staat van de morgen tot de avond?

En Mozes zeide tot zijn schoonvader: Omdat het volk tot mij komt om God te vragen . . .

Maar de schoonvader van Mozes zeide tot hem: Het is niet goed, wat gij doet. Gij raakt geheel uitgeput, gij zowel als dit volk dat met u is; . . .

Luister nu naar mij, ik zal u raad geven en God zal met u zijn . . .

Mozes nu luisterde naar de woorden van zijn schoonvader en deed al hetgeen hij gezegd had.

Uit geheel Israël koos Mozes flinke mannen en stelde hen aan als hoofden over het volk, oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien.” (Exodus 18:13-15, 17-19, 24 en 25.)

Toen de Heiland op aarde was, groeide het aantal dat Hem volgde. Hij stichtte een organisatie om hen te onderrichten

en in hun behoeften te voorzien. Eerst riep Hij er twaalf; vervolgens, toen het werk zich uitbreidde, lezen we hoe de Schriften vermelden:

„Daarna wees de Here nog (tweeën)zeventig aan en Hij zond hen twee aan twee voor Zich uit naar alle steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou.

En Hij zeide tot hem: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.” (Lukas 10:1 en 2.)

Daar Zijn werk zich bleef uitbreiden, zien we dat er meer van Zijn organisatie ten uitvoer wordt gebracht: „En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.

Dan zijn wij niet meer onmondig op en neder, heen en weder, geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel des mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” (Efeziërs 4:10-14).

Door de eeuwen heen is de werkwijze van over de kerk waken een opdracht en een taak voor de priesterschap geworden. Men zou derhalve in de herstelling van het evangelie in deze tijd verwachten dat dit beginsel van „waken over” duidelijk één van de fundamentele systemen van de kerk zou blijken te zijn. In de openbaring over de organisatie en het bestuur van de kerk welke door tussenkomst van Joseph Smith de profeet in april 1830 gegeven werd, werd dit beginsel opnieuw ingevoerd. Deze openbaring geeft als instructie:

„De plicht van de leraar is om altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te versterken;

En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de (leden der) kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken;

En toe te zien, dat de (leden der) kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.

Zij dienen echter te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen.” (LV 20:53-55, 59.)

Er is een prachtig verslag over de manier waarop deze werkwijze in het begin van de kerk ten uitvoer werd gebracht.

In de geschiedenis staat het getuigenis opgetekend van broeder William Farrington Cahoon, toen hij zijn opdracht vervulde als leraar voor het gezin van de profeet Joseph Smith. Het verslag luidt als volgt:

„Voordat ik mijn getuigenis afsluit . . . wens ik één bijzonderheid te vermelden, die ik nooit zal vergeten. Ik werd geroepen en geordend om als leraar op te treden en de gezinnen van de heiligen te bezoeken. Ik bracht het er vrij goed vanaf, totdat ik ontdekte dat ik verplicht was de profeet te bezoeken. Daar ik erg jong was (slechts ongeveer zeventien jaar oud), voelde ik mijn zwakheid, de profeet en zijn gezin in de hoedanigheid van leraar te bezoeken. Ik was bijna geneigd voor die plicht terug te deinen. Tenslotte ging ik naar zijn deur en klopte aan, en even later kwam de profeet naar de deur. Ik stond daar te beven en zei tot hem: „Broeder Joseph, ik ben gekomen om u in mijn hoedanigheid van leraar te bezoeken als het u schikt.”

Hij zei: „Broeder William kom toch binnen. Ik ben blij u te zien. Ga in die stoel daar zitten en ik zal mijn gezin binnenroepen.

Ze kwamen spoedig binnen en namen

plaats. Toen zei hij: ‚Broeder William, ik leg mezelf en mijn gezin in uw handen.‘ en nam toen zelf plaats. ‚Nu, broeder William,‘ zei hij, ‚stel alle vragen die u nodig oordeelt.‘

Tegen die tijd was al mijn vrees verdwenen en het beven had opgehouden en ik zei: ‚Broeder Joseph, probeert u volgens uw godsdienst te leven?‘

Hij antwoordde: ‚Ja.‘

‚Onderwijst u uw gezin de beginselen van het evangelie?‘

Hij antwoordde: ‚Ja.‘ Ik probeer dat te doen.‘

‚Vraagt u een zegen over uw eten?‘

Hij antwoordde: ‚Ja.‘

‚Tracht u in vrede en harmonie met geheel uw familie te leven?‘

Hij zei dat hij dat deed.

Vervolgens wendde ik mij tot zuster Emma zijn vrouw en zei: ‚Zuster Emma, tracht u volgens uw godsdienst te leven? Leert u uw kinderen hun ouders te gehoorzamen? Leert u hen te bidden?‘

Op al deze vragen antwoordde ze ‚Ja, dat probeer ik te doen.‘

Vervolgens wendde ik mij tot Joseph en zei: ‚Ik ben klaar met mijn vragen als leraar en indien u nu enigerlei instructie heeft te geven, zal ik die maar al te graag ontvangen.‘

Hij zei: ‚God zegene u, broeder William; en indien u nederig en getrouw bent zal u de macht hebben alle moeilijkheden te regelen die u in uw hoedanigheid van leraar worden voorgelegd.‘

Vervolgens zegende ik hem en zijn gezin als leraar en nam afscheid. (*Juvenile Instructor* no. 27 van 15 augustus 1892, p. 492 en 493.)

Te beginnen met vader Adam tot op de dag van vandaag, nu de kerk des Heren op aarde is georganiseerd, is er een systeem geweest om broederlijke en zusterlijke zorg voor elkander te hebben. De geschiedenis van deze algemene conferenties is vol met toespraken van de

broederen die ons aan deze heilige verplichting herinneren. Ik voel mij geroepen mijn stem vandaag aan dat getuigenis toe te voegen in de hoop dat we ertoe aangezet kunnen worden de roeping van huisonderwijzers in zijn juiste prioriteit in ons leven te plaatsen. Laat mij u herinneren aan drie belangrijke bestanddelen voor een geslaagd huisonderwijzersstelsel.

Ten eerste: het gezin is de fundamentele eenheid in de organisatie van de kerk. De huisonderwijzer is de eerste verdedigingslinie om over die fundamentele eenheid te waken en die te versterken. In onze prioriteit van verbintenissen die tijd in beslag nemen, moeten we allereerst over onze eigen gezinnen waken en die versterken, en dan goede, consequente, gewetensvolle huisonderwijzers zijn.

President Joseph F. Smith heeft in de algemene conferentie van april 1915 gezegd: ‚Indien hij wordt uitgevoerd zoals het moet ken ik geen heiliger of noodzakelijker plicht dan de plichten van de leraars die de huizen van de mensen bezoeken, die met hen bidden, hen vermanen tot eer en deugd, tot eenheid, tot liefde en tot geloof in en getrouwheid aan de zaak van Zion.‘ (In CR van april 1915, p. 140.)

Gij huisonderwijzers, het is uw taak erop toe te zien dat zij die nog niet gedoopt zijn, worden gedoopt, zij die nog niet zijn geordend, worden geordend, de inactieven geactiveerd worden en de verloren leden worden opgespoord.

Ten tweede: net zoals Mozes niet alleen voor de noden van al de kinderen Israëls kon zorgen, zo moet ook niet aan één huisonderwijzer een hoeveelheid werk worden gegeven die hij niet kan volbrengen. De geschiedenis van het onderwijs in de wijk en het huisonderwijs is getuige geweest van een verandering in het aanbevolen aantal gezinnen dat aan een le-

raar werd toegewezen. Het werd van tien tot acht tot het huidige niveau van vijf of minder teruggebracht daar de kerk haar grenzen heeft uitgebreid en de afstand die voor bezoeken gereisd moet worden toegenomen is. Niets zal de geest van een huisonderwijzer meer vernietigen dan hem een opdracht geven die zijn vermo-

„We moeten ons zorgvuldig en volkomen voorbereiden, aangepast aan de persoonlijke noden van de vaders en moeders en hun gezinnen.”

gen te boven gaat om het geweldige gevoel van succes in zijn prestaties te ondervinden. Ringpresidenten, bisschoppen en quorumleiders, er is geen systeem in de kerk dat u een grotere verlichting zal geven van de bestuurlijke lasten die u draagt dan het hebben van een goedgeorganiseerd, doeltreffend werkend, geslaagd systeem van huisonderwijs.

Ten derde: de voorbereiding van een huisonderwijzer. Broeder Matthias F. Cowley heeft in de algemene conferentie van april 1902 vermeld dat „de leraren die uitgaan om de heiligen van gezin tot gezin te bezoeken, mannen moeten zijn begiftigd met de geest van openbaring van God. Ze moeten de beginselen van het evangelie bestuderen en zo leven dat ze zich in hun onderricht mogen verheugen in de inspiratie van de heilige Geest, zodat hun instructies mogen worden begrepen en voor de kinderen aantrekkelijk zijn, dat ze niet zo maar uit gewoonte moeten gaan, om bepaalde vragen te stellen, gewoon om te kunnen zeggen dat ze hun maandelijks bezoek hebben afgelegd. Ze moeten mannen zijn beziel

met de geest van openbaring die van God uitgaat, opdat ze de harten van de gezinnen mogen beroeren. (In CR van april 1902, p. 38.)

Indien aan onze opdrachten als huisonderwijzer de juiste prioriteit wordt gegeven, moeten we ons zorgvuldig en volledig op die bezoeken voorbereiden, aangepast aan de persoonlijke noden van de vaders, de moeders en hun gezinnen. Moet dit fundamentele systeem van ons als huisonderwijzers niet onze ernstige inspanning krijgen om naar inspiratie en leiding van de Here te streven in deze allerheiligste verplichting?

God geve ons het inzicht dat we de mogelijkheden mogen zien van onze opdrachten in het huisonderwijs en het verlangen Zijn wil te doen om over hen te waken en hen te versterken voor wie we zijn geroepen om hen met een bijzondere geest van belangstelling, bezorgdheid en liefde te dienen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Eeuwige hoop in Christus

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters, we zijn bijeengekomen om onze ogen op de Heere, onze God, gericht te houden, door zijn Geest te worden gereinigd en opgebouwd en het is goed geweest dat we hier waren.

Ik hoop dat we nu zullen voortgaan en de leerstellingen geloven die gepredikt zijn, dat we de raadgevingen van de

„Wij verkondigen aan de wereld: ‚Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid . . . kan komen . . . ’ ”
(Mosiah 3:17)

broeders zullen aanvaarden en in dezelfde geest ons zullen koesteren die ons opgetogen heeft gestemd en heeft opgebouwd terwijl we hier waren.

Laten we besluiten in een sfeer van getuigenis en in de geest van dankbaarheid en dankzegging aan Hem wiens eigendom wij zijn, Die ons alles wat we hebben heeft gegeven en in Wiens werk we bezig zijn.

Onze geliefde broeder Paulus getuigt ten volle dat „Christus is gestorven voor on-

ze zonden . . . en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt naar de Schriften,” dat „Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.” (1 Korinthiërs 15:3,4 en 19.)

Vervolgens onderwees en getuigde hij dat gelijk Christus uit de doden opgewekt is, zo zullen alle mensen tevoorschijn komen uit het graf; een ieder zal geoordeeld worden volgens zijn werken en een ieder zal de hem aangewezen plaats ontvangen in de woningen die bereid zijn.

Paulus heeft gezegd over die opgestane staat: „Er zijn celestiale lichamen en terrestriale lichamen en telestiale lichamen; maar de heerlijkheid van de celestiale lichamen is anders dan die der terrestriale en de heerlijkheid van de telestiale is anders” (Geïnspireerde versie 1 Korinthiërs 15:40.)

Nu is dit systeem van geopenbaarde godsdienst die wij door openbaring ontvangen hebben een zeer praktische godsdienst. Het spreekt over kudden schapen en eigendommen. Het onderwijst ons hoe met elkander overweg te kunnen hier en nu. Het is een manier van leven die een somber en kleurloos sterfelijk bestaan verandert in een heerlijke en vreugdevolle belevens.

Maar het is veel meer dan dat. Het evangelie van Jezus Christus is het eeuwige

plan van zaligheid. Het is het plan dat door God, de Eeuwige Vader, werd be- raamd en aangekondigd voor de zalig- heid van allen die willen geloven en gehoorzamen.

Wij zijn eeuwige wezens. We kunnen er op geen enkele manier achter komen hoe lang we in de tegenwoordigheid van God als Zijn geesteskinderen verbleven. We zijn hier in de sterfelijkheid voor een moment van beproeving. Dan zullen we tevoorschijn komen in de opstanding, een erfdeel ontvangen in het koninkrijk dat wij verdienen en zullen tot in alle eeuwigheid voortgaan volgens de gebode- den te leven.

Dit leven bestaat uit een kort gisteren, een paar korte uren van vandaag en een paar momenten morgen. De oudste mensen onder ons leven nauwelijks lan- ger dan honderd jaar. Maar het leven dat komen gaat is eeuwig. Het zal geen einde hebben. De mensen zullen uit het graf opstaan en daarna niet sterven. Het le- ven is eeuwig, oneindig. De kinderen van onze Vader zullen na de opstanding nooit meer de dood smaken.

We hebben hoop in Christus hier en nu. Hij stierf voor onze zonden. Om zijnent- wil en zijns evangelies wil worden onze zonden weggewassen in de wateren van de doop. De zonde en goddeloosheid worden uit ons hart uitgebrand als door vuur, en we worden rein, we hebben een rein geweten, en verwerven de vrede die alle verstand te boven gaat. (Zie Filipen- zen 4:7.)

Door volgens de wetten van Zijn evange- lie te leven, verwerven we stoffelijke wel- vaart en houden we ons lichaam gezond en ons denken helder. Het evangelie is ons vandaag ten zegen.

Maar vandaag is slechts een zandkorrel in de Sahara der eeuwigheid. In Christus hebben we ook hoop op de eeuwigheid die voor ons ligt, anders zouden we - zoals Paulus gezegd heeft - „de bekla-

genswaardigste van alle mensen” zijn. (1 Korinthiërs 15:19.)

Hoe groot zou ons verdriet zijn - en te- recht - indien er geen opstanding was! Hoe beklagenswaardig zouden we zijn indien er geen hoop op het eeuwige leven was! Indien onze hoop op zaligheid en een eeuwige beloning zouden wegwij- nen, zouden we zeer zeker beklagens- waardiger zijn dan zij die nooit een der- gelijke verwachting gekoesterd hadden. „Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontsla- pen zijn.” (1 Korinthiërs 15:20.)

Nu zal de uitwerking van zijn opstan- ding over alle mensen komen, „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Korinthiërs 15:22.)

Welnu, gelijk wij het beeld van de stoffe- lijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.” (1 Korin- thiërs 15:49.)

Nu is er een voorziening getroffen, waar- door „dit vergankelijke onvergankelijk- heid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden dat ge- schreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning.” (1 Korinthiërs 15:54.)

Dan zullen alle mensen voor de recht- bank van de grote Jehova staan om te worden geoordeeld volgens de daden die in het vlees begaan zijn.

Zij die op de manier van de wereld ge- leefd hebben zullen naar een telestiaal koninkrijk gaan waarvan de heerlijkheid als die van de sterren is.

Zij die fatsoenlijk en oprecht zijn ge- weest en die achtenswaardig en goed hebben geleefd, zullen naar een terres- triaal koninkrijk gaan, waarvan de heer- lijkeid als die van de maan is.

Zij die in Christus hebben geloofd, zij die de wereld hebben verzaakt, zij die de heilige Geest tot hun Leidsman hebben genomen en gewillig zijn geweest heel

hun hebben en houden op het altaar te leggen, zij die de geboden van God hebben onderhouden, zij zullen naar een celestiaal koninkrijk gaan, waarvan de heerlijkheid is als die van de zon.

„Dood, waar is uw overwinning. Dood, waar is uw prikkel?” vraagt Paulus. (1 Korinthiërs 15:55.)

Er is geen overwinning in het graf, want de dood is vervangen door leven. De onsterfelijkheid is een vrije gave voor alle mensen door het zoenoffer dat door de Zoon van God is betaald.

Maar Paulus zegt: „De prikkel des doods is de zonde” en bedoelt daarmee dat indien de mensen in hun zonden sterven, zij de voorgeschreven straf zullen ondergaan en een mindere heerlijkheid zullen verwerven in de koninkrijken die hen wachten. (1 Korinthiërs 15:56.)

De apostel vervolgt: „Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.” (1 Korinthiërs 15:57.)

Indien we eerlijk en getrouw zijn, zullen we opstaan niet alleen in onsterfelijkheid, maar tot het eeuwige leven. De onsterfelijkheid wil zeggen voor altoos leven in een toebedeeld koninkrijk. Het eeuwige leven wil zeggen verhoging verwerven in de allerhoogste hemel en in gezinsverband leven.

En dus vermaant Paulus de heiligen: „Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet tevergeefs is in de Here.”

„Blijft waakzaam, staat in het geloof, weest manlijk, weest sterk.” (1 Korinthiërs 15:58, 16:13.)

We hebben voor eeuwig hoop in Christus. We weten dat dit leven ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden. En dezelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwige

heerlijkheid gepaard gaan, welke heerlijkheid wij nu niet genieten. (LV 130:2.) Wij geloven en het is ons getuigenis en wij verkondigen het aan de wereld, dat „er zal geen andere naam worden gegeven . . . noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here.” (Mosiah 3:17.)

Wij geloven en het is ons getuigenis en wij verkondigen het ook aan de wereld dat de mensen om zalig te worden, moeten „geloven dat zaligheid was, is en zal komen in en door het zoenbloed van Christus, de Almachtige.” (Mosiah 3:18.)

Dus, om met Nephi te spreken, „Wij schrijven naarstiglijk, om onze kinderen, en ook onze broeders, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten; dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade kunnen zalig worden.

„En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten, uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.” (2 Nephi 25:23 en 26.)

En om nogmaals met Nephi te spreken, we weten welke koers alle mensen moeten volgen om eeuwige hoop te verwerven.

Hij heeft gezegd: „De juiste weg is om in Christus te geloven, en Hem niet te verloochenen; Christus is de Heilige Israëls; daarom moet gij u voor Hem nederbuigen en Hem dienen met al uw macht, verstand en kracht, en met geheel uw ziel; indien gij dit doet, zult gij geenszins worden verworpen.” (2 Nephi 25:29.)
Wij beroemen ons met Paulus op deze

woorden die over onze geliefde Here gesproken zijn, „in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping.

Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappij, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;

en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;

en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstege-

borene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

Want het heeft de ganse volheid behaagt in Hem woning te maken. (Kolossenzen 1:14-19.)

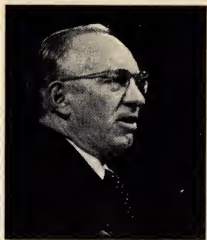
En wederom zeggen wij met Paulus:

„Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle namen geschonken,

opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,

en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!

Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven, . . ." (Filippenzen 2:9-12.)

Doorleef nu met mij dat prachtige getuigenis van Petrus:

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij Zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of een der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is.

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de

poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen." (Matteüs 16:13-18.) Aan de getuigenissen van deze machtige mannen en apostelen van ouds - onze broederen in de bediening van dezelfde Meester voeg ik mijn eigen getuigenis. Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij gekruisigd werd voor de zonden der wereld. Hij is mijn Vriend, mijn Heiland, mijn Here, mijn God.

Met geheel mijn hart bid ik dat de heiligen zijn geboden mogen onderhouden, zijn Geest met zich mogen hebben en met Hem een eeuwig erfdeel mogen verwerven in de celestiale heerlijkheid.

Mijn geliefde broeders en zusters, nu wij aan de laatste momenten komen van deze heerlijke twee dagen samen, gaat mijn hart in liefde en dankbaarheid tot u uit.

Overal waar ik ga, is een geweldige uitstorting van liefde en vriendelijkheid en daar ben ik op nederige wijze dankbaar voor. Het is manna voor mijn ziel. Uw gebeden en uw liefde steunen mij. De Here hoort uw gebeden en zegent mij en mijn broederen met gezondheid en kracht en leidt ons in de zaken van zijn koninkrijk hier op aarde. Voor dit alles zijn wij zeer dankbaar.

Op mijn beurt betoon ik u mijn liefde en grote dankbaarheid. Als u terugkeert naar uw wijken en ringen, uw zendingsgebieden en uw afzonderlijke huizen over de gehele wereld, bid ik onze hemelse Vader u en uw gezinnen te zegenen. Laat de boodschappen en de geest van deze conferentie uitstralen en tot uitdrukking komen in alles wat u van nu af doet - in uw gezinnen, in uw werk, in uw vergaderingen en in al uw handel en wandel. Laten we nu betere heiligen der laatste dagen worden dan we ooit te voren geweest zijn. Ik bid de Here u te zegenen, en als zijn dienstknecht zegen ik u en zeg u een hartelijk vaarwel. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zaterdag, 30 september 1978

Vergadering van de welzijnszorg

De vrucht van ons werk in de welzijnszorg

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters. Ik begroet u in deze oogsttijd met de vurige hoop dat we de raad van de Here opvolgen ons huis in orde te hebben ten aanzien van de welzijnszorg.

Met *huis* bedoel ik zowel ons persoonlijke huishouden als de wijken, gemeenten, ringen en zendingsgebieden, waar we over presideren.

Ik ben er wat bezorgd over dat we misschien niet ten volle onze voornemens en verplichtingen nakomen en doen zoals de Here ons heeft geïnstrueerd en waarvoor Hij ons heeft gewaarschuwd.

Onze huizen kunnen in orde zijn door een geplande, onafgebroken en tijdige toepassing van de beginselen en systemen van de welzijnszorg.

De welzijnszorg is het volledige systeem waarin de Here voor ons heeft voorzien - zuinig leven, persoonlijk en als gezin voorbereid zijn, huisonderwijs en huisbezoek, goederen produceren en distribueren aan de armen, leden die bijzondere grote noden of handicaps hebben weer op de been helpen, de werkelozen van een betrekking voorzien, in hun gevoelsleven gestoorde zielen weer tot vol-

le activiteit in de kerk en de samenleving terugbrengen, waarbij wij allen ons leven toewijden aan de opbouw van het koninkrijk van God op aarde.

President Kimball brengt zijn bezorgdheid tot uiting „dat we niet ten volle doorgaan zoals de Here ons heeft geïnstrueerd en gewaarschuwd.”

We hebben tweeënveertig jaar lang geprobeerd ons welzijnszorghuis in orde te krijgen. We zijn een heel eind op weg maar er blijft nog veel te doen. In vele delen van de kerk zijn de ringen en wijken pas begonnen met het invoeren van de welzijnszorg. Tegen hen zeggen wij: Doe de dingen in volgorde en de Here zal u doen gedijen. Maar ongeacht of u in uw eigen ring pas begint of het systeem volledig toepast, het is naar mijn mening

tijd om te spreken over de vruchten van ons werk in de welzijnszorg.

Ik wil vooropstellen dat de „vruchten van ons werk in de welzijnszorg het best begrepen kunnen worden op die verschillende niveaus die evenwel toch met elkaar in verband staan. Ten eerste dat van het individu, ten tweede dat van het gezin en ten derde dat van de kerk als geheel.

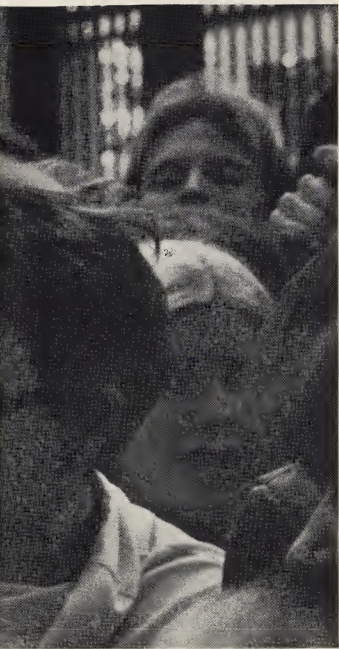
Persoonlijke vruchten

De vruchten die door het individu worden ervaren omvatten waardigheid, zelfrespect, een gesterkt getuigenis, onbaatzuchtigheid, en een toenemende persoonlijke geestelijke instelling. Wanneer president J. Reuben Clark de te verwachten uitkomsten van het plan van de welzijnszorg uiteenzet, heeft hij dit te

zeggen in een speciale vergadering van ringpresidenten die op 2 oktober 1936 hier in de tabernakel werd gehouden:

„We zien dus dat van het begin af het werkelijke doel op lange termijn van het plan van de welzijnszorg is het opbouwen van het karakter van de leden van de kerk, gevers en ontvangers, door alles wat diep binnen in hen het fijnste is en de verborgen rijkdom van de geest tot bloei

te brengen en vrucht te doen dragen, die tenslotte de zending, het doel en de reden zijn, waarom we in deze kerk zijn.

De eerste vrucht van het dienstbetoon in de welzijnszorg wordt in het leven van het individu verworven. Alleen wanneer deze individueel wordt verworven heeft deze de beoogde invloed op de gezinseenheden en het gehele lichaam van de kerk. Net zoals het getuigenis van ieder afzonderlijk de kracht van de kerk verhoogt, zij ook vormt de individuele arbeid van elk lid de kracht van de gezamenlijke diensten in de welzijnszorg.

Misschien denkt u: „Hoe verwerf ik deze zegeningen en welke zaden moet ik zaaien om de vruchten daarvan te oogsten?” Ik geloof dat ze te vinden zijn in het persoonlijk dagelijks toepassen van de zes fundamentele beginselen van de welzijnszorg: liefde, dienstbetoon, werken, op zichzelf vertrouwen, toewijding en rentmeesterschap. De structuur van de activiteit in de welzijnszorg, trouwens het volledige systeem van de kerk voorziet in een ruime kans voor het toepassen van deze beginselen.

We hebben gezegd dat het dienstbetoon in de welzijnszorg het evangelie in actie is. Dat houdt in dat we de vruchten van het dienstbetoon in de welzijnszorg niet verkrijgen door alleen maar deze zes beginselen en de bijbehorende evangelieleer te kennen, maar door het te doen, door te werken en in praktijk te brengen wat we geleerd hebben.

Vaak echter streven velen naar de vruchten zonder te planten. We planten het zaad in geloof en spoedig zien we het wonder van het bloesemen. De mensen hebben het proces vaak verkeerd begrepen en omgekeerd. Ze zouden de oogst voor het planten willen hebben.

Ik geloof dat we in dit opzicht een enorme les vinden in de gelijkenis van de wijngaard zoals die te lezen is in Jakob 5 in het Boek van Mormon. Na lang en

hard gewerkt te hebben om „veel vrucht” van zijn olijfbomen te krijgen, maar met weinig succes, is de heer van de wijngaard ontmoedigd en vraagt:

„Maar wat had ik meer in mijn wijngaard kunnen doen? Heb ik mijn handen laten verslappen, zodat ik hem niet heb verzorgd? Neen, ik heb hem verzorgd, en de grond rondom de bomen omgespit, en bemest; en bijna de ganse dag heb ik mijn hand uitgestoken, en het einde naderd, en het bedroeft mij, al de bomen van mijn wijngaard te moeten uithouwen en in het vuur werpen om te verbranden. Wie is het die mijn wijngaard heeft bedorven?

En de knecht zeide tot de meester: *Is het niet de hoogheid van uw wijngaard - hebben de takken ervan niet de overhand verkregen over de wortels, die goed zijn?* En omdat de takken de overhand over de wortels ervan hebben verkregen, zie, toen groeiden ze sneller dan de kracht der wortels, die het voedsel opzuigen, kon verdragen. Zie, ik zeg: Is dit niet de oorzaak, dat de bomen van uw wijngaard zijn bedorven?” (Jakob 5:47 en 48, cursivering toegevoegd.)

Het schijnt dat heel wat onder ons ditzelfde probleem hebben. Ze willen overvloedige oogsten - zowel geestelijk als stoffelijk zonder het wortelstelsel te ontwikkelen dat hen zal voortbrengen. Er zijn veel te weinig die bereid zijn de prijs te betalen in discipline en in werk om winterharde wortels te ontwikkelen. Een dergelijke aankweek moet in onze jeugd beginnen. Als jongen wist ik er weinig van dat de dagelijkse werkjes in de tuin, het voederen van het vee, het aanvoeren van water, hout hakken, de heining repareren en al het werk op een kleine boerderij een belangrijk onderdeel was van het omlaag zenden van wortels, alvorens te worden opgeroepen takken uit te zenden. Ik ben er erg dankbaar voor dat mijn ouders de verwantschap begre-

pen hebben tussen wortels en takken. Laten we elk van ons diepe wortels vormen, zodat we de gewenste vruchten van ons werk in de welzijnszorg kunnen veilig stellen.

Vruchten in gezinsverband

Op gezinsniveau zijn de vruchten van ons werk in de welzijnszorg vele. *Ze omvatten: vrede, liefde, harmonie, solidariteit en tevredenheid.*

Een ware heilige der laatste dagen gezin is een haven voor de stormen en worstelingen des levens.

Geïnspireerde mannen hebben lang geleden onderwezen dat het gezin de bakermat is van de beschaving en het fundament van de samenleving. Maar de Heer leert ons door middel van Zijn profeten veel meer dan dat, want wij weten dat het verhoogde gezinnen zijn die de patriarchale orde van God zullen vormen die de bron zal zijn van koninkrijken en heerlijkheid voor de getrouwe in eeuwigheid.

Welke zijn de zaden die geplant moeten worden in het gezin wil dat gezin deze vruchten van vrede, liefde en harmonie bereiken? Vanuit het standpunt van de welzijnszorg kunnen ze het beste worden samengevat in de *normen* van het persoonlijk voorbereid zijn. Deze *normen* zijn door de gehele kerk heen verstrekt. Ik hoop dat we ze allen zullen leren en navolgen.

Elke dag lees ik tientallen brieven door van leden van de kerk. Ze zijn geschreven om raad te vragen met betrekking tot talloze persoonlijke problemen. Terwijl ik deze zaken overweeg en de meeste ervan terugverwijs naar onze plaatselijke leiders, waar zij deze het beste kunnen behandelen, word ik eraan herinnerd dat de meesten van ons persoonlijke en gezinsproblemen hebben. We hebben allen problemen, hartzeer en ervaren succes

en falen. Hierdoor groeien we, worden we sterk en doen we ervaring op terwijl we in de sterfelijkheid zijn. Maar wanneer ze ernstige proporties aannemen, betekent het soms, dat we het evangelie niet volkomen gehoorzaam zijn geweest - zowel dat van de Here via zijn Geest als dat van de over ons aangestelde leiders. Laten we de beginselen van het persoonlijk en als gezin voorbereid zijn in ons dagelijks leven toepassen. „ . . . wanneer jij zijt voorbereid, zult jij niet vrezen.” (LV 38:30.)

Vruchten in de kerk

Wanneer we de voorschriften, leerstellingen en systemen van de kerk in praktijk brengen is de vrucht van onze arbeid de opbouw van Zion.

De Here heeft verklaard: „Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja voorwaar zeg Ik tot u: Zion moet verrijzen en haar prachtige gewaden aantrekken.” (LV 82:14, cursivering toegevoegd.) Zion bestaat uit de reinen van hart - hen die geheiligd zijn en wier klederen wit gewassen zijn door het bloed van het Lam (zie Alma 13:11.) Zij zijn het die mensieliefde als een mantel aannemen en anderen uit een rein hart dienen.

Over de gehele wereld bouwen we de kracht van Zion - haar koorden of ringen - op. Daarom geven we onze mensen de raad in hun geboorteland te blijven en de uitverkorenen Gods uit te ziften en hun de wegen des Heren te onderwijzen. Er zullen tempels worden gebouwd en de heiligen zullen gezegend worden waar ze ook over de gehele wereld mogen wonen.

De Here heeft Zijn nieuw en eeuwigdurend verbond geopenbaard om een volk gereed te maken dat Hem bij Zijn tweede komst tegemoet kan komen. Van de be-

ginselen en leerstellingen die van ons vereist worden zijn die van belang om Zion op te bouwen die aan de welzijnszorg ten grondslag liggen. Want we moeten zijn „verenigd overeenkomstig de eendracht, die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist; En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen. (LV 105:4 en 5.)

We hebben nu de gelegenheid en de verantwoordelijkheid te voeden en te werken om de uiteindelijke vruchten van de welzijnszorg voort te brengen, die in het visioen van Henoeh worden getoond en in het Boek van Mozes staan opgetekend:

„En gerechtigheid zal Ik uit de hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van Mijn Eniggeborene te getuigen, van Zijn opstanding uit de doden, ja en ook van de opstanding van alle mensen; en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een watervloed over de aarde doen stromen, om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden, een Heilige Stad, opdat Mijn volk zijn lendenen moge omgorden en naar de tijd van Mijn komst uitzien; want daar zal Mijn tabernakel zijn, en het zal Zion worden genoemd, een Nieuw Jeruzalem.” (Mozes 7:62.)

Het is mijn dringend verzoek dat we onze huizen in orde houden, individueel en gezamenlijk en ons erop voorbereiden de vruchten van het evangelie te ontvangen - ja een volheid van vreugde.

Ik wil nu zuster Barbara Smith inleiden. Ik zou zuster Smith willen vragen naar voren te komen en u de achtergrond te vertellen van een actie met betrekking tot de tarwevoorraden van de kerk die door het Eerste Presidium is goedgekeurd.

Zuster Barbara Smith

Dank, u, president Kimball. Op een herfstdag in 1876 riep president Brigham Young een van mijn voorouders, zuster Emmeline B. Wells in zijn kantoor. Ze was toen de mederedactrice van de *Woman's Exponent*. Hij vertelde haar dat hij wilde dat de vrouwen van Zion graan begonnen op te slaan voor tijd van nood en dat hij wilde dat zij in deze opdracht de leiding nam. (Zie *History of Relief Society*, 1842-1966, Salt Lake City; General Board of Relief Society of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1966, p. 109.)

Zuster Wells zei: „We begonnen datzelfde jaar en hoewel we uitgelachen werden, kochten we graan.” (*Relief Society Magazin* van februari 1915, p. 48.) Ze vermaande: „Zusters vat dit ernstig op” en de vrouwen reageerden in geest en daad. (*Woman's Exponent* van 15 oktober 1876, p. 76.)

Toen ze geen geld hadden om tarwe te kopen gingen de vrouwen het veld in om aren te lezen. Ze spaarden hun „zondagse” uit en ruilden of verkochten het voor tarwe. Ze maakten gewatteerde dekens, kledjes van lappen, kaas en andere zaken die ze voor tarwe verhandel- den of verkochten.

Door middel van de verslagen van de Zustershulpvereniging vangen we een glimp op van hun onafgebroken inspanning.

Vanuit Cedar City: „Onze geliefde bischop heeft ons een plaats gegeven in het tiendekantoor en we hebben 160 schepel (56 hectoliter) tarwe in zakken gedaan. We hebben andere eigendommen die we van plan zijn in graan om te zetten zo gauw zich er een kans voordoet.” (*Woman's Exponent* van 15 februari 1877, p. 138.)

Uit Mantua, Box Elder County: „We hebben getracht de raad van onze geliefde president Brigham Young ten uitvoer

te leggen in het vormen van een voorraad graan. We hebben 115 schepel (41 hectoliter) in voorraad, waarvan er vijf door de jonge dames gelezen werden.” (*Woman's Exponent* van 1 februari 1878, p. 130.)

De tarwe die door deze eerste toegewijde vrouwen werd opgeslagen werd op onverwachte manieren gebruikt:

In 1898 werd de tarwe van de Zustershulpvereniging verzonden om de mensen in Parowan in Utah en andere districten die door de droogte getroffen waren te helpen. (Zie *Relief Society Magazine* van februari 1915, p. 58.)

In 1906 toen een aardbeving en een brand de stad San Francisco verwoestte werd er een karrevracht meel van de Zustershulpvereniging naartoe gezonden.

In 1906 ging een andere karrevracht meel naar China om hen die van de hongersnood leden verlichting te schenken. In 1918 werden alle 200.000 schepels (70480 hectoliter) tarwe van de Zustershulpvereniging aan de regering van de Verenigde Staten verkocht om aan het gebrek aan voedsel dat door de wereldoorlog was ontstaan tegemoet te komen. Gedurende een aantal jaren werd de opbrengst van de tarwe gebruikt om te voorzien in de zorg voor aanstaande moeders, kinderen en de algemene gezondheidszorg voor leden van de kerk. En vervolgens kocht de Zustershulpvereniging in 1940 opnieuw tarwe in en sloeg het in de graansilo's van Welfare Square op. (Zie *History of Relief Society*, p. 110 en 111.)

Meer dan honderd jaar lang is ons tarweproject beschouwd als een „toevertrouwd pand.” Door een wijze belegging is de waarde van het systeem toegenomen, totdat we vandaag de dag een vrij groot bezit aan tarwe en fondsen hebben.

In een vroegere publikatie van de Zustershulpvereniging heeft een zuster haar mening geschreven over het sparen van tarwe. Ze heeft gezegd:

„Indien iemand twijfelt . . . laat haar dan om haar heen kijken, kijk naar de ontelbare kleine kinderen in het land en herinnert u zich dan dat de moeders op wie nu een beroep wordt gedaan de tarwe te sparen hun moeders zijn.

Ik moet er niet aan denken dat deze reine kinderlippen om brood vragen, terwijl ik niets te geven heb!” (*Woman's Exponent* van 1 november 1876, p. 81.)

Als vrouwen weten wij dat zelfs al voeden we de kinderen in hun kleuterjaren en kinderjaren, een deel van onze zware taak als moeders is hen helpen volwassen te worden en hun plaats in het grote plan van leven en zaligheid in te nemen. In het verleden hebben de vrouwen van de Zustershulpvereniging ontelbare aanvangsprogramma's tot ontwikkeling gebracht om aan noden tegemoet te komen, daarbij inbegrepen ontwikkelings-systemen voor vakopleiding, onderwijs, ziekenhuizen, verzorging van aanstaande moeders, adoptie en andere maatschappelijke dienstverlening en projecten van welzijnszorg. Wanneer de projecten tot wasdom zijn gekomen, heeft de Zustershulpvereniging met trots gezien hoe ze in het grotere geheel van het rentmeesterschap van de kerk werden opgenomen.

Het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging heeft onder veel gebed de zaak overwogen van hun rentmeesterschap ten aanzien van de tarwe en heeft besloten dat deze taak thans is vervuld. Het is de tijd de tarwe van de Zustershulpvereniging in het wereldomvattende systeem van de kerk voor de opslag van tarwe op te nemen.

We willen voorstellen dat de 266291 schepel (93841 hl) tarwe van de Zustershulpvereniging nu een onderdeel wordt

van de tarwe-opslag van de welzijnszorg ten behoeve van alle leden van de kerk en dat het *tarwefonds uitsluitend moet worden gebruikt voor de aanschaf van graan*. Deze actie wordt met eenparige stemmen steun verleend door het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging. We hebben ook naar de ringen en zendingsgebieden geschreven waarvan staat aangegeven dat zij vanaf 1 juni 1957 tarwecertificaten in hun bezit hebben en hebben hun eenparige steun ontvangen. Met toestemming van president Kimball zou ik de zusters die in deze vergadering aanwezig zijn willen vragen ook deze actie goed te keuren. Alle zusters die zich met ons kunnen verenigen in de beslissing de tarwe van de Zustershulpvereniging op te doen gaan in het wereldomvattende systeem van de kerk voor de opslag van tarwe, verzoek ik de rechterhand op te steken. Dank u.

Met grote trots over de verrichtingen in het verleden en met tederheid des harten stellen wij, de vrouwen van Zion onze tarwe en tarwevoorraden tot uw beschikking, president Kimball, om te worden gebruikt voor opslag van graan onder uw leiding, via het algemeen comité van de welzijnszorg van de kerk. We bidden dat de tarwe van de Zustershulpvereniging blijvend als een toevertrouwd pand zal worden beschouwd. Moge het de levens zegenen van allen die ervan ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

President Kimball

Zuster Smith, namens de broeders van de kerk en de kerk in het algemeen aanvaardt we deze geweldige gift, die u ons namens de Zustershulpvereniging heeft gegeven, met dankbaarheid en waardering wegens zijn diepe betekenis. We zijn ons bewust van het aanzienlijke offer en de ijver van de zusters van de Zusters-

hulpvereniging, die gedurende meer dan een eeuw zich getrouw van dit heilige toevertrouwde pand ten aanzien van de tarwe hebben gekwet. We vertrouwen erop dat de algemene afdeling welzijnszorg op aanwijzing van het algemeen comité welzijnszorg, dat bestaat uit het eerste presidium, de Raad der Twaalven, de Presiderende Bisschop en het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging het beheer over de reserves aan tarwe op dezelfde fijne manier zullen voortzetten als waarop het in het verleden door de Zustershulpvereniging geleid werd. We zullen zien dat de gift van de Zustershulpvereniging zoals de bedoeling is geweest, zal worden gebruikt voor tijden van nood ten zegen van het leven van de leden van de kerk overal ter wereld.

We zijn trots op wat de vrouwen in het

verleden en heden tot stand hebben gebracht. Wij vragen u nu zusters om voort te gaan in uw goede werk, en steun te verlenen aan de systemen van de kerk, in het bijzonder die van uw eigen organisatie, de Zustershulpvereniging.

We vragen u ook steun te verlenen aan de broederen en wij vragen hun u steun te verlenen en samen te werken als deelgenoten en collega's in het bevorderen van het werk des Heren en uw eigen zaligheid. Laat de gift van de Zustershulpvereniging van vandaag een voorbeeld zijn van de gezamenlijke inspanning en harmonie die ons leven in de kerk en in het gezin kan verrijken.

Moge de Here ons zegenen in dit geweldige en door God geïnspireerde werk van de welzijnszorg. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

**Een oproep tot het nastreven
van goede doelen voor de
lichamelijke gezondheid -
regelmatige oefeningen,
voldoende rust en
evenwichtig dieet.**

Zuster Barbara Smith
Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

De vreugdevolle regel van Robert Browning: „God is in Zijn hemel - het is alles wel met de aarde!” (Uit *Pippa Passes: A Drama*, deel 1, regel 227 en 228) is meer dan een lichtvaardige uitspraak wanneer ons lichaam optimaal functioneert - een zegen waar we allen ernstig naar verlangen.

De staat van onze gezondheid is van invloed op elk facet van ons leven - onze gevoelens van persoonlijk welzijn, onze benadering van het werk, onze maatschappelijke wederzijdse handelingen zelfs onze dienst aan de Here.

Lichamelijke kwalen zijn een werkelijkheid in ons leven, maar desondanks verklaart de Schrift: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (2 Nephi 2:25.) De Here heeft deze uitspraak bevestigd door ons te voorzien van geopenbaarde instructies met betrekking tot onze gezondheid, die, mits we hen navolgen, zowel de lengte van ons leven als de vreugde die we erin scheppen zullen vermeerderen.

Tot de bekendste gezondheidsvoorschriften behoort afdeling 89 van de Leer en Verbonden, waarin de Here zowel soorten stoffen aangeeft die we kunnen gebruiken, als die welke nadelig voor ons zijn.

Wetenschappelijke naspeuringen hebben de schadelijke gevolgen aangetoond van thee, koffie, tabak en alcohol - zelfs

op de ontwikkeling van een ongeboren kind.

We zijn zowel door onze profeten als door de wetenschap gewaarschuwd voor de gevaren van een onjuist en zonder onderscheid gebruik van verdovende middelen, daarbij inbegrepen die welke zo over de toonbank (zonder recept) verkocht worden. Al zijn deze middelen ten tijde van ziekte een grote hulp, enkele bevatten heel wat bestanddelen die, indien ze overmatig of samen met andere stoffen worden gebruikt, gevaarlijke neveneffecten kunnen hebben - zelfs verslaving.

Een groot deel van het Woord van Wijsheid is in het bijzonder gewijd aan de heilzame voedingsmiddelen die „bestemd zijn voor . . . het gebruik van de mens.” (LV 89:10.)

In de miniklassen van de Zustershulpvereniging kan de vrouwen onderwezen worden hoe gezonde voedingsmiddelen op aantrekkelijke wijze te bereiden en op te dienen.

Een vriendin van me vertelde mij eens dat, nadat ze een diner had opgediend dat hoofdzakelijk uit groenten bestond, een jonge gast zei: „Ik dacht dat ik niet van spinazie hield, maar die spinazie à la crème was heerlijk.” Net als zo velen van ons nam mijn vriendin de raad van president Kimball ter harte om te tuinieren. Nu kweekt ze haar eigen groenten. Ze

bereidt en dient ze op met grote culinaire vaardigheid. De gasten gaan bij haar van tafel met grotere waardering voor goede, gezonde voedingsmiddelen.

De Here belooft dat indien we deze geboden onderhouden, we „zullen *lopen* en niet moede worden, *wandelen* en niet mat worden.” (LV 89:20; cursivering toegevoegd.)

De Here zou ons bewust kunnen doen worden van een andere gezondheidswet - de noodzaak van juiste oefening. Oefening zoals wandelen en hardlopen en andere vormen van ritmische handelingen zijn belangrijk voor de conditie van de hartvaten.

In ons drukke leven zijn we vaak geneigd onszelf te verontschuldigen dat we niet de juiste oefening krijgen door te zeggen dat we de tijd of de kans niet hebben. Ik ken een jonge vrouw die oefent terwijl ze naar geluidsbandjes voor zelfontwikkeling luistert of teksten van buiten leert. Bijna iedereen kan dat doen.

We krijgen ook de raad vroeg naar bed te gaan, opdat we niet moe zijn en vroeg op te staan opdat ons lichaam en geest versterkt mogen worden. (Zie LV 88:124.)

In diezelfde tekst worden we eraan herinnerd op te houden „onrein te zijn” (LV 88:124.) Dat moet op ons lichaam, onze gezinnen en onze naasten worden toegepast. We moeten bijvoorbeeld schone handen en een schoon oppervlak hebben waar we voedingsmiddelen kunnen bereiden en opdienen.

In LV 59:20 verklaart de Here dat de voedingsmiddelen der aarde met oordeel moeten worden gebruikt, „niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.” Deskundigen op het gebied van de gezondheid zeggen dat zwaarlijvigheid een belangrijk probleem voor de gezondheid vormt. Te zwaar zijn vermeerderd het risico voor vele kwalen en schept lichamen onbehagen

alsmede psychologische belasting.

We moeten dankbaar zijn dat wetenschappelijk onderzoek en medische verzorging een langere levensduur, grotere gezondheid en vitaliteit en vermindering van sterfte onder zuigelingen en kleine kinderen tot gevolg heeft.

Een van de ontroerende punten van onze vroegere geschiedenis is het grote verlangen dat moeders en vaders zochten naar iets dat hun zieke kinderen hielp beter te worden.

Heden ten dage is de immunisatie tegen kwalen een enorme zegen. Heel wat van de gevaarlijkste ziekten zijn nu bijna volkomen onder bedwang vanwege de immunisatie.

Cursussen verpleging thuis, eerste hulp, en andere vaardigheden op het gebied van de gezondheid thuis worden in de Zustershulpvereniging onderwezen.

In deze tijd van hoge medische kosten zou het nuttig zijn indien de vrouwen de waarde van een goede ziektekostenverzekering of ziekenfonds werd onderwezen. Dat is belangrijk zowel voor de lichamelijke gezondheid als voor beheer van de financiën.

Samengevat moeten onze doelen voor lichamelijke gezondheid zijn:

1. Het Woord van Wijsheid gehoorzamen.
 2. Het juiste gewicht en uithoudingsvermogen handhaven door regelmatig oefenen, voldoende rust en een uitgebalanceerd dieet.
 3. Hygiënische verzorging, zowel persoonlijk als in gezinsverband.
 4. Voorzorgsmaatregelen in praktijk brengen om een goede gezondheid te bewaren.
 5. Vaardigheden voor de gezondheid thuis leren en in praktijk brengen.
- Moge de toepassing van deze beginselen elk van ons helpen in vreugde te leven. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het opmerkelijke voorbeeld van de gemeente Bermejillo in Mexico

Door bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Mijn geliefde broeders en zusters, vanmorgen wil ik u iets voorspiegelen dat op dramatische wijze illustreert wat er kan gebeuren als de kerkleiders en de leden de grondbeginselen van de welzijnszorg in hun leven gaan toepassen. Dit is een waar verslag van de prestaties van een kleine gemeente van de kerk in het dorp Bermejillo, dat vlakbij de stad Torreón in Mexico ligt.

Ga met mij mee naar Bermejillo, een dorp dat met zijn stoffige straten en bakstenen gebouwen typerend is voor het noordelijke gedeelte van Midden-Mexico.

Acht jaar geleden werd hier een kleine gemeente van de kerk georganiseerd. De vergaderingen van de kerk werden gehouden in een kamer van dit gehuurde gebouw (toont dia) dat de leden „het gebedshuis” noemden.

De meeste mannelijke leden van deze gemeente werken op de akkers van land dat hen door de regering is toegewezen. Zij verbouwen voornamelijk katoen, maïs en bonen. Hun oogst wordt in ontvangst genomen door een kleine coöperatieve bank die hen zeven tot twaalf gulden per dag betaalt, een bedrag dat nauwelijks genoeg is om het hoogst noodzakelijke aan te schaffen.

De kracht van deze kleine gemeente schuilt in de familie Castaneda. De moeder, haar zes zonen en haar ene dochter lieten zich zes jaar geleden dopen toen

het evangelie voor het eerst in Bermejillo gepredikt werd. Sinds die tijd zijn de jongens getrouwd en zij hebben elk hun vrouw aan de kerk gebracht. Deze familie maakt nu plannen om zich in de tempel in Arizona te laten verzegelen.

Na „slechts vier jaar” zijn deze heiligen „een heel eind op weg naar het vestigen van het ideaal dat Zion heet.”

Julian Castaneda is de afgelopen vijf jaar gemeentepresident geweest en heeft de stoffelijke en de geestelijke zaken van deze gemeente geleid.

Sinds 1975 wordt Bermejillo eens in de week bezocht door de zendelingen voor de welzijnszorg. Zij onderwijzen de leiders en de leden over onderwerpen zoals persoonlijke hygiëne en voedingsleer en zij zijn de deskundigen tot wie de gemeentepresident zich met zijn welzijnsproblemen kan richten.

In de jaren die volgden op het eerste bezoek van de zendelingen voor de welzijnszorg heeft president Castaneda veelvuldig met zijn comité welzijnszorg vergaderd. Er zijn verschillende projecten ondernomen om de leden op het ge-

bied van de persoonlijke en de gezinsparaatheid te helpen.

Een echtpaar dat als zendelingen voor de welzijnszorg dienst deed werd verzocht de leden bij te staan bij het aanleggen van een eigen groentetuin. President Castaneda zorgde via de kanalen die de gemeenschap ter beschikking staan voor zaad, dat aan de leden werd uitgedeeld. Hij gaf het voorbeeld door zelf de eerste tuin aan te leggen. Bijna alle leden volgden zijn voorbeeld.

Men ontdekte echter spoedig dat er maatregelen genomen moesten worden tegen de loslopende varkens, wilde men een tuin tot wasdom laten komen. Er moesten eveneens kippenhokken komen, want het leek wel of zij de zaden en de jonge planten sneller konden loskrabben dan zij konden groeien.

Naast de tuinen werd ook de voorraad een onderdeel van het programma. Men leerde de leden hoe zij fruit en groente konden drogen en er werd zelfs op bescheiden schaal ingemaakt. Jam en gelei maakte men volgens de lokale methoden. Een deel van hun jaarvoorraad bestond uit het graan dat zij op hun velden verbouwden en vervolgens opsloegen. Zij moesten leren hoe zij hun voorraad tegen schade door insecten en ratten konden beschermen. Hout dat uit de bergen was gehaald en opgeslagen werd later als brandstof gebruikt, zowel om te kunnen koken als om water te kunnen verwarmen om af te wassen en het huis schoon te maken.

Naarmate dat helderheid en gezondheidsregels de nadruk kregen, begonnen de leden badkamers aan hun huis te bouwen. Vóór het project hadden de leden in Bermejillo geen badkamers.

In dit gebouwtje (toont dia) werd het eerste watercloset in Bermejillo aangelegd. Er kwam een septic tank in de tuin om het afval te verwerken. Er werd een douche gebouwd. Deze bestond uit een

vat met ongeveer tweehonderd liter water op het dak. Dat vat werd 's morgens gevuld, het water werd overdag door de zon verwarmd, waarna het 's avonds op temperatuur was voor een warme douche.

Tuinen en badkamers werden een feit. De vieze, verwaarloosde huizen zonder bedden en met een vloer van aangestampte aarde, waar binnen op een open vuur van twijgen en stokken werd gekookt zonder dat er een kachelpijp of schoorsteen was, zijn nu huizen geworden met een vloer van cement, met kooktoestellen en een goede ventilatie of een „kookhuisje” buiten, schone tafels en stoelen en nette kamers.

Vijf jaar geleden zagen alle huizen in Bermejillo er ongeveer hetzelfde uit, maar nu zijn de huizen van de heiligen der laatste dagen de trots van het dorp. Ze zijn gemakkelijk te herkennen doordat zij goed in de verf zitten en groene bomen en prachtige bloemen in hun tuin hebben.

De leden van Bermejillo konden wel aan kraanwater komen. Er was een leiding vanuit een naburige stad, maar het was geen veilig drinkwater. Het water koken was te moeilijk, wegens het gebrek aan brandstof, dus werd de moeders geleerd het water te zuiveren door er per liter drie druppels bleekwater aan toe te voegen. Dit heeft de ziekten die door diarree, amoeben en tyfus worden veroorzaakt verminderd.

De zendelingen voor de welzijnszorg kregen van de gemeentepresident het verzoek elk pasgedoopt gezin te bezoeken. Bij het uitvoeren van deze opdracht hebben de zendelingen dikwijls noodsituaties gevonden waar onmiddellijk onderwijs nodig was.

Zo werden zij eens bij een dergelijk bezoek door de moeder begroet en uitgenodigd om te gaan zitten, waarna zij in snikken uitbarstte. Haar kindje was

ziek. Het buikje was heel erg opgezet. Bij nader onderzoek bleek dat het kind nog nooit iets anders te eten had gehad dan meel met water of melkpoeder. De moeder was acht maanden lang bang geweest het kind iets anders te eten te geven omdat het zo ziek was, maar het was ziek, omdat het aan het verhongeren was!

De zendelingen hebben de moeder geleerd hoe zij graan, fruit en groente moest toevoegen aan het dieet van het kind. Het kind is nu aan de beterende hand.

Ten gevolge van het soort projecten zoals in Bermejillo, is het sterftcijfer bij de kinderen van de leden in het hele zendingsgebied van ongeveer veertig procent naar tien procent gedaald.

Er werden ook andere projecten ter bevordering van de persoonlijke en de gezinsparaatheid uitgevoerd. Een ervan betrof het helpen opknappen van het huis van een inactief lid, waartoe president Kimball ons allemaal heeft aangezet.

Dit gezin, dat uit acht personen bestaat, woonde in een huisje van 3 bij 3,5 meter. Er was maar een kamer, met twee tweepersoonsledikanten, een tafeltje en een kooktoestelletje. Er was geen elektriciteit en geen stromend water.

Het comité welzijnszorg van de gemeente organiseerde iets om het probleem op te lossen. De leden van de Zustershulpvereniging sjuwden met vele emmers water om het huis schoon te maken. Zij hielpen het gezin met het naar buiten brengen van de meubels en van de rommel die zich in de loop der jaren had opgehoopt.

De huisonderwijzers en de andere priesterschapsdragers hielpen bij het herstellen van de meubels.

De zendelingen voor de welzijnszorg namen deel door les te geven over helderheid en persoonlijke hygiëne.

Een andere manier waarop de zendelingen de gemeente hielpen, bestond uit het brengen van bijzondere lessen aan de leden van de Zustershulpvereniging, bij voorbeeld over babyverzorging. Zij hebben de beginselen en de praktijk van de gezondheidszorg voor het gezin onderwezen. De zusters weten nu hoe ze hun eigen kleding moeten maken en hoe zij verstandig hun inkopen moeten doen.

Deze activiteiten hebben de liefde van de zusters voor de Zustershulpvereniging doen toenemen en regelmatig huisbezoek is nu voor het eerst verwezenlijkt. Ook de kinderen hebben baat gehad bij de projecten voor persoonlijke en gezinsparaatheid in Bermejillo. De moeders zorgen er nu voor dat de kinderen er goed verzorgd uitzien voordat zij naar het Jeugdwerk gaan.

De oudere kinderen ontwikkelen hun onderwijstechnieken door de jongere kinderen de lessen over het evangelie te onderwijzen.

De zendelingen hebben ontdekt dat zij de kinderen belangrijke beginselen kunnen onderwijzen door hen alleen maar een goed voorbeeld te geven. De kinderen hebben van de raad van president Kimball geleerd omtrent het sparen voor een zending. Zij gebruiken hun extra pesos nu ook liever voor fruit dan voor snoep.

Degenen die geen lid zijn worden door het voorbeeld van de leden in Bermejillo beïnvloed en aan een aantal van hen is het evangelie onderwezen.

Doordat de gemeente groeide, werd het gehuurde gebouw te klein. President Castaneda heeft daarom voor toestemming gezorgd om op dit perceel (toont dia) een kerkgebouw te zetten. De andere gemeenten in het zendingsgebied hadden heel wat moeite gehad bij het verkrijgen van toestemming om te bouwen; maar het dorpsbestuur van Bermejillo was zich bewust van wat deze geloofsge-

meente al had bereikt en zij vonden het een prettig vooruitzicht dit gebouw in hun dorp te hebben.

Er is een klein noodgebouw gezet, dat de heiligen kunnen gebruiken terwijl zij hun aandeel van het geld inzamelen voor hun nieuwe gebouw. De toestemming van de kerk is er ook al.

Veel van hun financiële aandeel wordt verdiend, door projecten die de gemeente op touw zet. Iedere dinsdag en donderdag vormen de leden van de Zustershulpvereniging groepjes om „doughnuts” en „tamales” te maken. Zij verkopen deze lekkernijen daarna in de parken of huis-aan-huis. Een van de zusters vertelde hoe moeilijk het was hun producten huis-aan-huis te verkopen, maar ze zei erbij: „Wij willen ons eigen gebouw en zijn bereid alles te doen wat nodig is om het geld bijelkaar te krijgen.”

Tot nu toe hebben zij aan al hun verplichtingen voldaan, het plan is met de bouw te beginnen voor eind 1978.

Wat wij zojuist hebben gehoord is een prachtig voorbeeld van wat er in elke kerkelijke unit tot stand kan komen ongeacht de omstandigheden, wanneer de leiders en de leden de grondbeginselen van de welzijnszorg volledig beginnen te begrijpen en toe te passen. Kijk eens wat deze heiligen in slechts vier jaar hebben bereikt. Ze zijn begonnen moestuinen te verbouwen en de opbrengst op te slaan, hun huizen te schilderen, bomen en bloemen te planten, toiletten en douches te bouwen, zowel het interieur als het exterieur van hun huis schoon te maken en op te knappen, hun water te zuiveren, hun voedsel beter te bereiden en hun kinderen maaltijden voor te zetten met een hogere voedingswaarde. Bovendien hebben de leden broederschap getoond door de inactieve leden met het oplossen van hun stoffelijke problemen te helpen, door contact te zoeken met niet-leden en

door te laten zien hoe heiligen der laatste dagen geacht worden te leven.

De geestelijke instelling van deze gemeente is vergroot door de toegenomen activiteit van de leden, een betere voorbereiding van de leerkrachten, en meer doeltreffend optreden van de huisonderwijzers en de huisbezoeksters, meer bekeerlingen tot de kerk, meer gemeente-projecten en meer persoonlijke offers. Het is interessant op te merken dat in deze kleine gemeente in de afgelopen vier jaar, de vastengave per persoon is vertienvoudigd.

De beginselen van liefde, dienstbetoon, arbeid, zelfvertrouwen, toewijding en rentmeesterschap komen duidelijk uit in hetgeen de gemeente Bermejillo heeft bereikt, deze leden zijn inderdaad een heel eind op weg naar het vestigen van het ideaal dat Zion heet.

Ik ben ervan overtuigd dat elke wijk of ring in de kerk hetzelfde soort succes kan ervaren als de gemeente Bermejillo. Dit succes komt voort uit het organiseren van een comité welzijnszorg en uit het onderwijzen en leven van de grondbeginselen van de welzijnszorg. Veel wijken en ringen hebben zelf deskundigen waar men een beroep op kan doen, maar waar geen lokale deskundigen zijn, kunnen er zendelingen voor de welzijnszorg op de voorgeschreven wijze worden geroepen en bijstand bieden aan de kerkelijke units in ontwikkelingsgebieden met grote problemen op stoffelijk gebied. Mogen onze ogen worden geopend voor de uitwerking die de welzijnszorg op mensenlevens kan hebben, zoals bij de heiligen in Bermejillo gebeurd is. Door samenwerking kunnen wij het Zion van de laatste dagen volledig ontplooien. Dat wij dit mogen volbrengen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Geslaagd rentmeesterschap in de welzijnszorg

Door bisschop J. Richard Clarke

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders en zusters, ik ben bijzonder dankbaar dat ik mag meewerken aan het geweldige welzijnszorgplan van de kerk. Ik getuig vanuit het diepst van mijn hart dat deze grootse beweging door de almachtige God aan zijn hedendaagse profeten is geopenbaard.

Er is al heel wat gebeurd sinds de welzijnszorg pas ging draaien, maar er moet nog ontzettend veel werk worden verzet. De verzorging van de stoffelijke behoeften neemt toe naarmate het zendingswerk op aarde wordt uitgebreid. Wij dienen wijze en getrouwe rentmeesters te zijn, willen wij in staat zijn deze prachtige opgave met succes te volbrengen.

De hedendaagse openbaring herinnert ons eraan dat alles de Heer toebehoort. Hij verklaarde: „Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne, . . . al deze eigendommen . . .

En indien de eigendommen van Mij zijn, dan zijt gij rentmeesters.” (LV 104:14, 55, 56.)

De les over rentmeesterschap wordt duidelijk onderwezen in de gelijkenis van de talenten (zie Matteüs 25:14-30). Om een dienstknecht te zijn waar de Heer wat aan heeft, dienen wij hetgeen de Heer ons heeft toevertrouwd te ontwikkelen. Rentmeesters zijn beheerders en een goed beheerder vermindert het afval en verzekert een gepaste winst op de

geïnvesteerde middelen. Wat waren de dienstknechten gelukkig die aan hun heer konden rapporteren dat zij al wat van hen werd verwacht hadden gedaan, toen hen werd verteld: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt

„Er hangt zoveel af van onze bereidwilligheid om het standpunt in te nemen dat het huidige niveau en de uitvoer van het programma onaanvaardbaar zijn.”

gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen. (Matteüs 25:21.)

Ik geloof dat een succesvol rentmeesterschap door drie eigenschappen gekarakteriseerd wordt: vrije wil, ijver en verantwoordelijkheid. Het staat ons vrij om een uitnodiging om te dienen te aanvaarden of af te wijzen, maar wanneer wij deze eenmaal hebben aanvaard, nemen wij de volledige verantwoordelijkheid voor de resultaten op ons. In afdeling 4 van De Leer en Verbonden lezen wij: „O gij, die u in de dienst van God begeeft (ik zie dit als een uitnodiging), zie toe, dat

gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient (LV 4:2). Voorts in afdeling 72: „Door de Here wordt van iedere rentmeester vereist, dat hij zowel gedurende het leven als in de eeuwigheid rekenschap geeft van zijn rentmeesterschap.” (LV 72:3). Hoewel wij uiteindelijk voor de Heer verantwoordelijkheid moeten afleggen, zijn wij ook verantwoordelijkheid verschuldigd aan zijn sterfelijke priesterschapsleiders.

Laten wij ons nu in het bijzonder concentreren op hoe wij de taken die voortvloeien uit ons rentmeesterschap over het hulpsysteem van de voorraadschuur kunnen vervullen:

In de eerste plaats is er de planning. Planning scheidt de mogelijkheid onze hulpmiddelen te beheersen en er het maximum uit te halen. Het resultaat van gebrek aan goede planning is frustratie. De meesten van ons hebben inmiddels wel geleerd dat het beheer via de methode „vallen en opstaan” verkwistend is en ontmoedigend werkt. Om te bereiken dat elk gebied of elke zone mettertijd in eigen onderhoud zal kunnen voorzien, zijn wij bezig in bepaalde gebieden een basisplan voor de hele kerk te introduceren. Het basisplan voor de welzijnszorg is het proces dat bestaat uit het vaststellen van de behoeften en het organiseren van hulpbronnen om aan deze behoeften te voldoen. Wanneer het basisplan volledig is ingevoerd, zullen onze bisschoppen de behoeftigen beter kunnen bijstaan, ook al veranderen de economische omstandigheden.

In de tweede plaats werkt een goed rentmeester doeltreffend. President Kimball heeft twee jaar geleden gezegd:

„Laten wij doeltreffend worden bij onze produktieprocessen, zodat wij de welzijnszorg niet alleen voor de vorm hebben. Er zal een tijd komen waarin wij alle produkten die onze projecten opleveren

nodig zullen hebben, en meer - zelfs nog meer dan wij ze nu nodig hebben.

Doe wat u kunt om onze projecten economisch levensvatbaar te maken, zodat wij niet rationaliseren dat een welzijnsproject goed is alleen maar . . . om de priesterschapsdragers zij aan zij te laten werken; wij kunnen deze broederschap hebben en tevens economisch doeltreffend zijn.” (*Ensign* van mei 1976, blz. 125,126.)

President J. Reuben Clark jr. heeft in 1960 op een conferentie over de welzijnszorg de volgende raad gegeven:

„Naar mijn bescheiden mening zou het voor ons beter zijn nooit aan een welzijnsproject te zijn begonnen dan om er, nu wij er een hebben, het bijtje bij neer te gooien. De Heer zal degenen onder ons die wijken en ringen leiden niet voor onberispelijk houden . . . indien wij de geldmiddelen van de mensen aannemen, de heilige middelen die ons zijn toevertrouwd, en dan projecten aankopen om deze vervolgens niet te gebruiken zoals de Heer dat van ons verlangt.” (Welzijnsvergadering over landbouw-aangelegenheden, 4 april 1969.)

Het beheren van deze heilige middelen op het hoofdkantoor van de kerk is een verantwoordelijkheid die ons ernstig stemt. Wanneer wij een aanvraag ontvangen voor een lening of voor kerkelijke deelname, gaan wij de financiële uiteenzettingen en de voorgestelde projecten heel zorgvuldig na. De organisatie van het project, het bestuur en de participatie van de lokale priesterschap worden heel kritisch afgewogen. De aanvraagformulieren vertellen ons veel over de kwaliteit van de rentmeesters die het project willen uitvoeren.

In de derde plaats dienen wij ons kwaliteitscontrole te verbeteren. Een goede kwaliteit komt nooit per ongeluk tot stand; zij is altijd het gevolg van verheven oogmerken en oprechte inspanning.

Wij prijzen allen die de voorgeschreven normen en werkwijzen in ere houden om er zeker van te zijn dat de artikelen voor onze voorraadschuren zuiver en voedzaam zijn. President Kimball heeft onlangs ter gelegenheid van het begin van de bouw van een nieuwe conservenfabriek de nadruk op kwaliteitscontrole gelegd. Hij zei: „(Wij behoren) met plezier een maaltijd die uit onze produkten is samengesteld aan de Heer voor te kunnen zetten, indien wij . . . het voorrecht zouden hebben Hem in een van onze voorraadschuren op bezoek te krijgen.”

De frase „goed genoeg voor de welzijnszorg” moet een andere betekenis krijgen. Niets dat minder is dan het beste wat wij te bieden hebben is voor de Heer aanvaardbaar. Het etiket *Deseret* behoort in te staan voor de allerbeste kwa-

liteit, omdat er liefdewerk achter dit etiket schuilt.

Of het nu om dienstbetoon of om geproduceerde goederen gaat, om beheerders of vrijwilligers, kwaliteitscontrole is op elk aspect van de welzijnszorg van toepassing. De kwaliteit van de artikelen die in de voorraadschuur worden ontvangen is het eindbewijs van de doeltreffendheid van onze produktie.

In de vierde plaats gaat veiligheid hand in hand met kwaliteitscontrole. Het verheugd mij te kunnen zeggen dat onze reputatie op het gebied van veiligheid beter wordt, maar in sommige van onze units gebeuren toch nog veel ongelukken. In menselijke termen is de schade tragisch. In geld uitgedrukt bedraagt het verlies aan arbeidsuren en verlies door brand, elk jaar weer enkele honderdduizenden dollars.

Wij willen u er aan herinneren dat de kerk voornamelijk zichzelf verzekert. Dit betekent dat wanneer onvoorzichtigheid resulteert in verliezen die te vervangen zijn, wij gedwongen zijn geld aan de heilige fondsen van de kerk te onttrekken om wat beschadigd of verloren is te herstellen. Er is een handboek geschreven dat de veiligheidsvoorschriften aangeeft voor alles wat in het kader van het hulpsysteem van de voorraadschuur wordt gedaan. (Zie Richtlijnen welzijnszorg 1978-1979, PG WE 117A DU). Wees alstublieft zo goed de inhoud zorgvuldig te bestuderen en u steeds aan de voorschriften te houden. Bedenk dat de meeste ongelukken te voorkomen zijn. In de vijfde plaats zal een goede rentmeester preventief werken. Hij zal erop toezien dat elk gebouw goed geconstrueerd en jaarlijks geïnspecteerd wordt en dat al het materiaal regelmatig geïnspecteerd en onderhouden wordt. Door wijs beheer kan hij de levensduur van elk kapitaal bezit verlengen. Ik heb een bordje in mijn kantoor, waarop geschreven staat: „Waarom is er altijd tijd genoeg om iets over te doen, maar nooit tijd genoeg om het meteen goed te doen?” Preventief onderhoud stelt ons in de gelegenheid om het meteen goed te doen.

In de zesde plaats houdt een wijs rentmeester zijn financiële verslagen goed bij en houdt hij er gezonde financiële praktijken op na. Wij zijn ons boekhoudsysteem aan het verbeteren om u en ons van betere inlichtingen te kunnen voorzien. Wij waarderen uw geduld en uw hulp bij het invoeren van dit nieuwe systeem. Zoals u weet, berust een gezond oordeel op de juiste gegevens. Wij bedanken degenen die hun rapporten precies zo inleveren als dat wordt gevraagd.

Wanneer de kerk bijdraagt aan de aanschaf van kapitale bezittingen is het uw plicht deze zaken verstandig te beheren.

Wij sporen u aan om alleen kerkelijke subsidie te vragen voor apparatuur en andere kapitale aankopen die u werkelijk nodig heeft voor een goede productie. Het vertrouwen dat de Heer ten aanzien van deze zaken in u stelt, behoort nooit te worden beschaamd.

De zakelijke reputatie van de kerk moet onberispelijk blijven. Alle verschuldigde rekeningen dienen betaald te worden zoals dat is overeengekomen. Het komt dikwijls voor dat niet-commerciële ondernemingen kortingen op hun aankopen verwachten en dan vervolgens met hun betalingen talmen. Laat dit niet voor ons gelden. Dit geldt ook voor alles wat u aan contanten en productie aan de kerk hebt toegezegd. Dit zijn heilige verplichtingen en behoren dienovereenkomstig te worden nagekomen.

Welnu, broeders en zusters, er moet nog veel werk worden verzet. Mogen wij de raad en het voorbeeld van onze leider, president Kimball, naleven. Vorig jaar zei hij op de oktoberconferentie over de welzijnszorg: „Ik wil er bij u op aandringen voort te gaan in dit grootse werk. Er hangt zoveel af van onze bereidwilligheid om het standpunt in te nemen dat het huidige niveau en de uitvoer van het programma onaanvaardbaar zijn; in onze ogen zowel als die van de Heer.” (*De Ster* van april 1978, blz. 127.)

De Heer geeft aan allen die ijverig arbeiden de volgende belofte: „En wie ook een getrouwe, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven.” (LV 51:19.)

Broeders en zusters, de Heer heeft u lief wegens uw toewijding en uw onvermoeibare krachtsinspanning. Moge Hij u zegenen in uw voortdurende pogen om aan de geweldige opgaven van vandaag en morgen te voldoen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Aandacht voor persoonlijke en gezinsparaatheid

Door bisschop H. Burke Peterson
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders en zusters, vanmorgen heeft president Kimball ons de normen aangegeven die wij met betrekking tot het onderwerp persoonlijke en gezinsparaatheid dienen te handhaven. Het diaklankbeeld heeft ons een geheugensteuntje gegeven en ons hopelijk geïnspireerd om doelen te stellen en voorbereidingen te treffen waar dat nodig is.

Elk beginsel dat in het diaklankbeeld werd besproken, is zeer fundamenteel en dient een directe toepassing te vinden in het leven van iedere persoon en van elk gezinslid in de kerk. De persoonlijke behoeften variëren naar gelang onze omstandigheden anders zijn. Persoonlijke situaties veranderen in de loop der jaren. Wij dienen onze behoeften voortdurend te taxeren en onze richting en onze accenten daaraan aan te passen. Onze eeuwige vooruitgang wordt grotendeels bepaald door ons vermogen om elk zwak terrein te evalueren en te versterken. Waar de een behoefte aan heeft, heeft niet noodzakelijkerwijs de ander te bevredigen. Ik wil u nu enkele voorbeelden geven van wat ik bedoel.

Zoals sommigen van u wel weten, hebben zuster Peterson en ik vijf dochters. In een streven om onze geestelijke rijpheid te bevorderen, hebben wij in de loop der jaren dagelijks tijd besteed aan het lezen van de Schriften. Vijftien jaar geleden, toen al onze kinderen nog thuis

waren, kwamen wij altijd 's ochtends om kwart over zes bij elkaar om te studeren. Nu dat er nog slechts een dertienjarige dochter thuis is studeren wij nog steeds in de Schriften, maar ons patroon is veranderd. Behalve dat wij op de gezinsavond en op zondagavond gezamenlijk lezen, hebben wij nu een bijzonder en nieuw programma om de Schriften te bestuderen. Op de zijkant van de koelkast is een lijst geplakt met de getallen van 1 tot en met 30, elk getal duidt op het aantal opeenvolgende dagen dat wij in de Schriften hebben gelezen. Elk gezinslid dient één hoofdstuk per dag te lezen en zijn vorderingen op de lijst aan te tekenen. De lijst is voor iedereen zichtbaar. Als iemand een dag overslaat, moet hij opnieuw beginnen met het tellen van de dagen. Elk van ons wordt gemotiveerd door het feit dat er een bijzondere verrassing voor ons allemaal zal zijn als wij erin slagen om dit als gezin dertig dagen lang vol te houden. Geen van ons wil degene zijn die de anderen de prijs ontnemt. Deze benadering is bijzonder motiverend voor iemand van dertien.

Voor zover het onze eigen produktie en voorraad aangaat, hebben wij in de kelder nog steeds een kamer met het bordje „Peterson Family Store” (de voorraad van de familie Peterson). Onze tuin en ons voorraadprogramma zien er echter niet meer zo uit als vijftien jaar geleden.

Onze gezinsvoorraad weerspiegelt de behoeften van twee volwassenen, een kind en veel visite in plaats van de behoeften van twee volwassenen en vijf kinderen, zoals dat jaren geleden het geval was. Ons programma voor lichamelijke gezondheid is ook veranderd. In het verleden, toen onze kinderen jonger waren en nog hier woonden, hielden zij elkaar aan de gang met alle mogelijke oefeningen die hun lichamelijke conditie bevorderden. Nu wordt het voor een oudere moe-

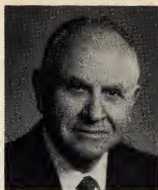
„Paraatheid is niet statisch; zij verandert voortdurend.”

der en vader belangrijk om ervoor te zorgen dat hun dertienjarige bij sport betrokken raakt. Waar in het verleden onze dochters elkaar wel uitdaagden is er nu een partijtje tennis met pa aan de ene kant van het net en moeder en dochter aan de andere kant. Mijn verplichting om elke dag te trimmen heb ik nu vijftien jaar volgehouden en het is nog steeds een deel van mijn leven. Het

wordt echter wel elke morgen moeilijker.

Wij bemerken dat er, naarmate de gezinsomstandigheden veranderen en de volwassenheid zich ontwikkelt, een blijvende behoefte is aan uitdrukkingen als „ik houd van je.” Er is nog steeds behoefte aan een regelmatig onderhoud tussen vader, moeder en dochter. Het is nog steeds noodzakelijk dat pa elke zomer wat tijd met zijn dochter in het lunapark doorbrengt. De communicatie tussen man en vrouw moet nog altijd worden gevoed. Dergelijke behoeften blijven eeuwig bestaan en zij moeten worden bevredigd.

Mijn boodschap is dus deze: Wij kunnen geen vooruitgang maken als wij niet regelmatig aandacht aan onze persoonlijke en gezinsparaatheid besteden. Paraatheid is niet statisch, zij verandert voortdurend. Ik ken geen enkele situatie in het leven waarbij zij niet nodig is. Mogen wij er ons allemaal mee bezighouden, want het strekt ons gezin tot zegen. Er is maar heel weinig tijd om te verkwisten bij onze voorbereiding op de eeuwigheden. Hiervan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen.

De taak van de ringpresident ten aanzien van de welzijnszorg

Door ouderling David B. Haight
Van de Raad der Twaalf

Nu wij de rol bespreken van de welzijnszorg van de kerk in het plan dat de Heer voor zijn mensen heeft, zou ik graag even uw aandacht willen vestigen op een uiterst belangrijk evangeliebeginsel. De Heer heeft op vele manieren de nadruk gelegd op de waarde van zielen: „Gedenkt dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen” (LV 18:10). Mannen en vrouwen hebben de mogelijkheid tot „een voortzetting van nakomelingschap” en er zal nooit een einde zijn (LV 132:19). De elementen waaruit het sterfelijk lichaam van de mens, de intelligentie van de mens en de geest van de mens bestaan, zijn niet te vernietigen en eindeloos.

Er zijn momenten waarop deze kostbare en eeuwige zielen verzorgd en bijgestaan moeten worden door de autoriteit en de macht van het priesterschap — momenten wanneer zij verheffing en aanmoediging nodig hebben om te ontkomen aan de wanhoop, of deze nu lichamelijk, verstandelijk of geestelijk is. Ik herinner u aan deze eeuwige beginselen op een vergadering over onze welzijnszorg, omdat dit het hoofddoel van onze welzijnszorg is — te verheffen, te heiligen, tot zegen te zijn, opdat de mens die geholpen wordt, meer als God kan worden. Zij zijn zijn zoons en dochters.

Met dit perspectief voor ogen wil ik u enkele feiten geven die tot nadenken stemmen. Het begin van de jaren dertig

was een heel moeilijke tijd. De inkomens daalden sterk; sommige inkomens vielen zelfs weg. Miljoenen waren werkeloos. De gebeurtenis die dit lijden veroorzaakte noemen wij de „Great Depression” (de Grote Depressie).

„Het hoofddoel van onze welzijnszorg is te verheffen, te heiligen, tot zegen te zijn, opdat de mens meer als God kan worden!”

Het nationale inkomen van de Verenigde Staten nam meer dan vijftig procent af. De produktie van de boerderijen nam ook meer dan vijftig procent af. De werkeloosheid steeg tot vijftientwintig procent van de beschikbare werkkrachten. De statistiek echter laat het ware verhaal van de tragiek en het lijden dat zovelen ondergingen slechts doorschemeren.

Ter illustratie van de ernst van het probleem vertel ik u dat tijdens deze depressie meer dan de helft van de ring Salt Lake Pioneer werkeloos was; deijk Southgate in de ring Salt Lake Grant telde 173 gezinnen, waarvan 110 gezinshoofden werkeloos waren.

Ik maakte deze moeilijke jaren mee en ik zag met mijn eigen ogen wat er zich toen afspeelde. Ik had economie en handelswetenschappen gestudeerd en ik wilde graag bankier worden. Ik studeerde af kort na het begin van de depressie en kwam naar Salt Lake City, alleen maar om te ontdekken dat er dertien bankiers in een dozijn gingen. Ik vond een baantje in een warenhuis dat mij vijftien dollar per week opleverde en mocht van geluk spreken dat ik een baantje had. Daar leerde ik het loon van hard werken kennen.

Ik herinner mij de dag waarop alle banken hun deuren sloten en weet nog heel goed hoe ik in Main Street liep en hoe een grote menigte mensen het trottoir en de straat voor „Zions Bank” blokkeerde. Anthony W. Ivins, de raadgever van president Grant, stond bovenaan de trap voor de hoofdingang. Hij zei tegen de mensen: „Er is geld in de bank, indien u het hebben wilt. Het is helemaal niet nodig een run op de bank te veroorzaken. U kunt uw geld rustig hier storten.” En de mensen begonnen zich te verspreiden, omdat broeder Ivins een symbool van integriteit en vertrouwen was.

Later heb ik in Californië de groei van het kerkelijk programma voor de welzijnszorg meegemaakt. Ik ben er getuige van geweest hoe het welzijnsplan van de kerk erin slaagde de mensen te helpen zichzelf te helpen.

In 1936 legde het Eerste Presidium uit dat een voornaam doel van het welzijnsplan was het bestrijden van de gevolgen van de depressie. Het plan was om onder leiding van de leiders van de kerk een systeem te vestigen „waardoor de vloek van ledigheid zou worden teniet gedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder onze leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf

te helpen. Werk moet als het leidend beginsel in het leven van de leden der kerk zijn ereplaats herkrijgen.” (Heber J. Grant in *Conference Report* van okt. 1936, blz. 3, zie ook Handboek Welzijnszorg, blz. 5.)

Ongetwijfeld waren er mensen die zich afvroegen of zo'n vooruitstrevend plan wel ooit zou slagen. De kerk was toen, ten slotte, nog betrekkelijk klein en haar middelen beperkt. Zij was volkomen af-

hankelijk van vrijwilligers waar het geldelijke steun, leiders en kracht betrof. De bedoeling en de beginselen waren echter duidelijk en de belofte luidde dat het trouw aanhangen van deze beginselen de nood en de stoffelijke behoeften van de mensen zouden opheffen.

Het is belangrijk op te merken dat de „wereld” of de regering ongeveer in dezelfde periode dat de Heer zijn methode om voor de behoeftigen te zorgen vestig-

de, haar vorm van steunverlening introduceerde — een vals alternatief van de methode van de Heer. In de meeste gevallen rekende de wereldse vorm af met de beginselen zelfwerkzaamheid en verantwoording voor het gezin en zij nam de filosofie aan dat „de regering wel in al onze behoeften zal voorzien,” ofwel dat „de regering ons levensonderhoud verschuldigd is.” Eigen initiatief en gezinsinitiatieven werden vervangen door aal-

moezen van de regering. De ware geest van naastenliefde en bezorgdheid voor anderen, zoals die door de Heiland werden onderwezen, waren over het algemeen genegeerd.

Een blik op de statistieken toont duidelijk aan hoe ver de regering ons reeds op weg naar het bankroet heeft geleid, terwijl zij tegelijkertijd de wil en de drijfveer om „in het zweet des aanschijns” te werken en te verdienen vernietigt.

De totale kosten van bijstand in de welzijnszorg van de regering van de Verenigde Staten is gestegen van 5,7 miljard dollar in 1945 tot 177 miljard dollar in 1975 — dertig maal zoveel. (Zie „Reshuffling Income — Government's Growing Role,” *U.S. News & World Report* van 4 augustus 1975, blz. 32, 33.)

Wat heeft dit monster dat welzijnszorg van de regering heet, de bevolking aangedaan? Wij hebben nu ontvangers van de welzijnszorg uit een tweede en een derde generatie. Miljoenen hebben geleerd hoe zij op kosten van de regering kunnen leven. Er groeien kinderen op die de waarde en de waardigheid van arbeid niet kennen. De regering is erin geslaagd om tot stand te brengen wat het kerkelijk welzijnsprogramma tracht te voorkomen.

De methode van de Heer verschilt van de programma's van de regering. Het geïnspireerde welzijnsplan van de kerk stoelt op het beginsel dat iemand de verantwoordelijkheid draagt om voor zichzelf te zorgen; wanneer zijn inkomsten niet voldoende zijn, behoort de familie bij te springen. Wanneer de familie niet in staat is om aan de behoeften van die persoon te voldoen, staat de kerk klaar om te helpen. De methode van de Heer legt de nadruk op zelfwerkzaamheid en verantwoordelijkheid en moedigt de mensen aan om zichzelf te helpen.

Het welzijnsplan van de kerk wordt steeds meer als gezond en doeltreffend

beschouwd. W.R. Poage, afgevaardigde van de staat Texas in de Verenigde Staten heeft over „Utah's Work Experience and Training program (Werkverschaffing en Opleidingsprogramma van de staat Utah), een van de weinige regeringsprogramma's die van hen die bijstand verlangen vereist dat zij ervoor werken, gezegd „de krachtige arbeidsethiek van Utah, die voornamelijk beïnvloed wordt door de kerk, heeft dit programma tot stand helpen komen.” Hij gaat verder „De regering behoort de mensen te helpen om zichzelf te helpen.” (*Deseret News* van 25 augustus 1978, blz. D-1; cursivering toegevoegd.)

De leden van de kerk zijn echter niet immuun voor de gevaren van de aalmoes van de regering. Er zijn bewijzen dat sommigen van onze mensen iets voor niets van de regering ontvangen. Het feit dat deze toestand in de kerk bestaat, toont duidelijk aan dat onze leden er behoefte aan hebben op de hoogte gesteld te worden van de welzijnsbeginselen die de kerk aanhangt. President Kimball heeft gezegd: „Geen ware heilige der laatste dagen zal vrijwillig de zorg voor zijn eigen welzijn, of die van zijn gezin, op een ander afwentelen als hij lichamelijk en geestelijk gezond is.” (*De Ster* van oktober 1978. blz. 154.)

Ringpresidenten, u presideert een belangrijk deel van de kerk en u bent de geestelijke leider van al uw leden. Zij moeten voortdurend de ware evangeliebeginselen onderwezen krijgen — niet omdat zij populair zijn, maar omdat zij waar zijn. Vroeger werd Zion voorgesteld als een grote tent die op zijn plaats gehouden werd door touwen die aan pinnen waren bevestigd (zie Jesaja 54:2). (Wij gebruiken het woord „ringen” daar het woord „pinnen” moeilijk te hantieren bleek. Genoemde touwen zitten aan „ringen” en deze zijn eveneens noodzakelijk om de tent overeind te houden.

Vertaalster.) Uw ring (pin) is een duidelijke eenheid, waarin u en uw priesterschapsleiders deze goddelijke beginselen onderwijzen.

U onderwijst en bemoedigt de bisschoppen om de behoeftigen op te sporen en hen zonodig door middel van de methode van de Heer bij te staan. Indien de leden van uw ring de methode van de Heer begrijpen, zullen zij beter voorbereid zijn om zichzelf op de juiste wijze te regeren.

Welnu, ringpresidenten, welke duidelijke stappen kunt u nemen of opnieuw onder de aandacht brengen opdat de grondbeginselen van de welzijnszorg toegepast worden?

Ten eerste is de wijze waarop u deze beginselen zelf begrijpt en aanvaardt uiterst belangrijk. U bent de president. Moeten wij nog meer zeggen?

Ten tweede is de welzijnszorg van de kerk op de priesterschap gericht en wordt zij via de bisschoppen en de quorumleiders toegepast, waarbij de belangrijkste verantwoording op de schouders van de president van het ouderlingenquorum berust, daar hij wel 80 procent of meer van de gezinnen in zijn quorum heeft.

Ten derde hebt u een comité welzijnszorg van de ring, bestaande uit uzelf, uw raadgevers, de hogeraadsleden, de voorzitter van de bisschoppenraad en het presidium van de Zustershulpvereniging van de ring. In deze vergadering worden de beginselen die betrekking hebben op de bronnen voor de welzijnszorg vastgesteld en de bisschoppen kunnen deze dan gebruiken om degenen bij te staan die stoffelijke behoeften hebben. In dit comité wordt de vestiging van of de toevoeging aan productieprojecten van de welzijnszorg zorgvuldig overwogen. De hulpbronnen worden bestudeerd, zoals de artikelen die door de welzijnszorg worden geleverd, het roepen van des-

kundigen en het opleiden van bisschoppen en hogeraadsleden die op hun beurt de quorumpresidenten onderwijzen wat persoonlijke en gezinsparaatheid inhoudt. Deze vergadering van het comité welzijnszorg van de ring stelt de ringpresidenten beter dan welke andere vergadering ook, in de gelegenheid om de welzijnszorg op geïnspireerde wijze te leiden.

Ten vierde hebt u een bisschoppenraad in uw ring. De bisschoppen moeten op de hoogte gesteld worden hoe zij voor de armen, behoeftigen en de in geestelijke nood verkerenden moeten zorgen. De bisschoppen hebben er behoefte aan van gedachten te wisselen, het systeem van de voorraadschuur te evalueren en de werkgelegenheid voor hen die hulp nodig hebben vast te stellen. Heden ten dage reiken de bisschoppen bij wijze van kerkelijke bijstand veel meer contant geld uit dan goederen. Dit is in de afgelopen jaren niet het geval geweest — en dit dient nu ook niet het geval te zijn!

Ringpresidenten, deze bisschoppen brengen bij u verslag uit. U onderwijst hen, u motiveert hen, u hebt uw priesterschapsbesprekingen met hen, u ziet erop toe dat zij hun plichten ten aanzien van de welzijnszorg leren en uitvoeren.

Ten vijfde vergadert u met het Melchizedeks-priesterschapscomité van de ring. Deze vergaderingen stellen u in staat om preventieve welzijnszorg en revalidatie te onderwijzen. Uw hogeraadsleden helpen u bij het onderwijzen van persoonlijke en gezinsparaatheid, broederlijke zorg en wederzijdse hulp onder de quorumleden aan de leiders van de Melchizedekse priesterschap. Deze soort zorg wordt in de Schriften gekarakteriseerd als de reine liefde van Christus (zie Moroni 7:47). Dit is een van de verantwoordelijkheden van de priesterschap en een waarmerk van de welzijnszorg van het quorum.

Ten zesde worden de quorumpresidenten en de bisschoppen via de huisonderwijzers op de hoogte gesteld van degenen die behoeftig zijn. Presidenten, wanneer u geen behoorlijk huisonderwijsprogramma hebt, komt u nooit echt te weten wat de behoeften van uw leden zijn. De bisschoppen weten niet wie er behoeftig zijn, tenzij de huisonderwijzers als vrienden en als vertegenwoordigers van de bisschop en de quorumleiders elk gezin bezoeken en vaststellen of alles daar in orde is. Zijn er zieken of is er ergens behoefte aan? Zijn er moeilijkheden in dat gezin?

Presidenten van ringen, u moet zich niet laten misleiden tot de veronderstelling dat de kerk zich kan kwijten van haar plichten ten aanzien van de armen en de behoeftigen door die verantwoordelijkheid op de regering af te schuiven. U behoort het welzijnsplan van de Heer aan te wenden bij het zorgen voor hen die in nood verkeren. Veertig jaar ervaring hebben aangetoond dat dit

geïnspireerde welzijnsplan doeltreffend is. Honderdduizenden heiligen der laatste dagen zijn door middel van het toepassen van deze goddelijke beginselen aangemoedigd om zichzelf te helpen. Er hangt zoveel af van onze gewilligheid om de raad van de Heer op te volgen — de raad, waarvan niet alleen de Geest heeft getuigd dat zij juist is, maar waarvan de geschiedenis heeft aangetoond dat zij goed is.

Ringpresidenten, u draagt de mantel der verantwoordelijkheid betreffende het onderwijzen van de welzijnsbeginselen in uw ring, hetgeen inhoudt dat mensen door mensen worden geholpen. Ga naar huis! Zorg dat het gebeurt! Wees *allen* in uw ring tot zegen. Ik getuig tot u dat het welzijnsplan van de kerk door God is ontworpen en in deze laatste dagen is geopenbaard om het zelfrespect en de waardigheid van de mens in stand te houden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Armenzorg - Een verbondsverplichting

Door Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters. Ik heb heel erg van deze vergadering genoten en ik bid om de zegen des Heren nu ik enkele woorden ga zeggen over het onderwerp dat mij verzocht is te behandelen: het zorgen voor de armen als een verbondsverplichting.

Volgens het woordenboek (Webster's Dictionary) is een verbond „een bindende en plechtige verbintenis tussen twee of meer personen . . . om iets bepaalds te doen of na te laten.”

Toen ik begon te overwegen of armenzorg inderdaad een verbondsverplichting is, herinnerde ik mij een conferentietoespraak die in 1936 in dit gebouw werd gehouden door Rulons S. Wells. Dat is tweeënveertigeneenhalf jaar geleden. Broeder Wells legde in die toespraak uit: „Tussen personen stellen we iets op schrift en we ondertekenen het en laten het ondertekenen, verzegelen en afleveren en dat alles onder getuigen, en daarna gaan we naar een notaris of een vrederechter en leggen een eed af om het bindend te maken; en om te zorgen dat het zo blijft, worden er wetten aangenomen die contractbreuk strafbaar stellen.” (*Conference Report* van april 1936, blz. 41.)

Met betrekking tot kerkelijke verbonden zei hij:

„Wij behoren het goede te doen, en als wij dat doen is de Heer gebonden onder het verbond dat Hij met ons heeft geslo-

ten. Indien wij alles doen wat de Heer ons heeft geboden, zal er voor eeuwig heerlijkheid op ons hoofd worden vermeerderd. (Zie Abraham 3:25, 26.) Dat is de belofte; het is het verbond van God. Wij zijn een verbondsvolk; en dat verbond is op aarde hersteld met de herstelling van het heerlijke evangelie van Jezus Christus, onze Heer; en alles wat de Heer, onze God, ons zal gebieden, wordt omvat in dat heerlijke evangelie van de Heer Jezus Christus.

Gehoorzaamheid aan het evangelie . . . geeft ons dus recht op eeuwige heerlijkheid, werelden zonder einde. Dat is de belofte. De Heer houdt Zich aan zijn verbonden.” (*Conference Report* van april 1936, blz. 40, 41.)

In afdeling 133 van De Leer en Verbonden heeft de Heer „de volheid van Zijn evangelie” gedefinieerd als „zijn eeuwig verbond” (LV 133:57).

Door het lidmaatschap van de kerk te aanvaarden door middel van de doop en het opleggen van de handen voor de gave van de heilige Geest, sluit iemand een verbond met de Heer om alle vereisten van het evangelie te gehoorzamen en te leven. De belofte van de Heer houdt het eeuwige leven in op voorwaarde van deze gehoorzaamheid.

„Wat moeten wij nu denken” ging broeder Wells verder „van een verbond waarbij de Heer zelf de comparant ter ene zijde is. God heeft met elk van ons

zo'n verbond gesloten. Hij heeft een overeenkomst met ons aangegaan. Indien u alles zult doen dat de Heer, uw God, u zal gebieden; als u zijn wil zult doen, zult u voor eeuwig heerlijkheid op uw hoofd vermeerderd krijgen. Dat is de plechtige gelofte, en God houdt Zich aan zijn verbond en wij behoren dat ook te doen.

Hoe gaan wij dat verbond aan? Niet door een geschreven contract te ondertekenen. Dat is waar. Maar op een uitermate indrukwekkende en gezaghebbende wijze. De Heer geeft zijn dienstknechten de volmacht, verleent hen zijn priesterschap en geeft hen de autoriteit om heilige verordeningen te verrichten, die even geldig zijn alsof Hij ze in hoogst eigen Persoon ondertekend zou hebben. Zij vestigen de aandacht op de noodzaak om de Heer Jezus Christus te volgen en zijn evangelie te gehoorzamen, om alles te doen wat de Heer ons zal gebieden. Dat is het contract en wij gaan het op een uiterst plechtige wijze aan. Wat is de formaliteit, indien er niet met pen en inkt geschreven wordt? Het is de doop door onderdompeling ter vergeving van zonden. Wat een prachtige en indrukwekkende formaliteit! Kan deze overtroffen worden? Door de doop door onderdompeling symboliseren wij zowel de dood als het leven; want zoals de apostel Paulus uitlegt: 'Wij zijn dan met Hem (Christus) begraven door de doop in de dood' (Romeinen 6:4) en uit het watergraf opgericht in de gelijkenis van zijn heerlijke opstanding.' (*Conference Report* van april 1936, blz. 41.)

Deze uitleg van de betekenis van het doopverbond is mij de afgelopen veertig jaar heel goed bijgebleven.

Ik ben ook onder de indruk gekomen van de uitleg die Alma van het doopverbond geeft:

„Ziet,“ sprak hij tot de bijeengekomen gelovigen, „hier zijn de wateren van

Mormon . . . en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

Ja, en gewillig zijt met de treurenden te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood, opdat gij door God moogt worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding worden gerekend, opdat gij het eeuwige leven moogt hebben

Nu, ik zeg u, indien dit het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een *verbond* hebt gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?

En toen nu het volk deze woorden had gehoord, klaptten zij van vreugde in de handen en riepen uit: Dat is het verlangen van ons hart.

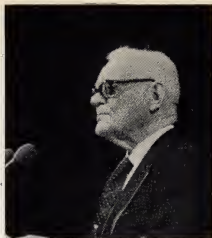
En nu ging Alma met Helam, die een der eersten was, in het water staan en riep: O, Here, stort Uw Geest uit op Uw dienstknecht, opdat hij dit werk met een heilig hart zal kunnen doen.

En toen hij deze woorden had gezegd, was de Geest des Heren op hem en hij zeide: Helam, ik doop u, volmacht hebbende van de Almachtige God, als een getuigenis, dat gij een *verbond* hebt gesloten om Hem te dienen tot aan de dood van uw sterfelijk lichaam; en moge de Geest des Heren op u worden uitgestort; en moge Hij u het eeuwige leven geven door de verlossing van Christus, Die Hij sinds de grondlegging der wereld heeft bereid.' (Mosiah 18:8-13; cursivering toegevoegd.)

In het licht van deze openbaringen lijkt het mij, evenals broeder Wells, onvermijdelijk dat iedereen die gedoopt is en die de gave van de heilige Geest ter verzegeling van deze verordening ontvangen heeft, een plechtig verbond met de Heer heeft om zijn geboden te gehoorzamen. De Schriften maken net zo zeker duidelijk dat armenzorg een van die geboden is.

Weinig van de instructies van de Heer worden vaker gesteld, of ontvangen meer nadruk in de Schriften dan het gebod dat wij als leden van de kerk voor de armen moeten zorgen.

In december 1830, hetzelfde jaar waarin de kerk werd georganiseerd, beval Hij: „de armen en de zachtmoedigen zal het evangelie worden gepredikt” (LV 35:15).

„Weinig aanwijzingen van de Heer worden vaker uiteengezet dan het gebod om voor de armen te zorgen.”

En slechts enkele dagen later, op 2 januari 1831, gaf Hij de profeet Joseph Smith een openbaring die opgetekend staat in De Leeren Verbonden en waarin Hij onze plicht om voor de armen te zorgen overduidelijk illustreert.

Hij zegt: „Voor uw heil” — dat is een vrij sterke reden — „Voor uw heil geef Ik u een gebod . . .

Hoort daarom naar Mijn stem, en volgt Mij . . .”

(Let wel, dit was voordat de kerk een jaar oud was.)

„En laat een ieder zijn broeder achten als

zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij betrachten.

En wederom zeg Ik u: Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf. Want welke man onder u, die twaalf zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de één niet hoger acht dan de ander, zegt tot de ene: Wees gij gekleed in prachtige klederen en ga hier zitten; en tot de andere: Wees gij gekleed in lompen en ga daar zitten — en ziet dan op zijn zoons, en zegt: Ik ben rechtvaardig?

Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet . . .

„En nu,” ging Hij voort, „geef Ik de kerk in deze streken een gebod, dat bepaalde mannen onder hen moeten worden aangesteld, en zij moeten door de stem der kerk worden aangesteld;

En zij moeten voor de armen en behoeftigen zorgdragen en in hun behoeften voorzien, zodat zij niet zullen lijden.” (LV 38:16,22, 24-27,34,35.)

Slechts een maand en vijf dagen later zei de Heer:

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden. En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, . . . van uw bezittingen . . ., toewijden met een verbond en een akte, die niet kunnen worden verbroken.

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan mij doen." (LV 42:29-31.)

Voor de maand om was, voegde Hij er in een andere openbaring aan toe:

„Ziet, Ik zeg u, dat gij de armen en de behoeftigen moet bezoeken en hun hulp verlenen, opdat zij mogen worden onderhouden" (LV 44:6.)

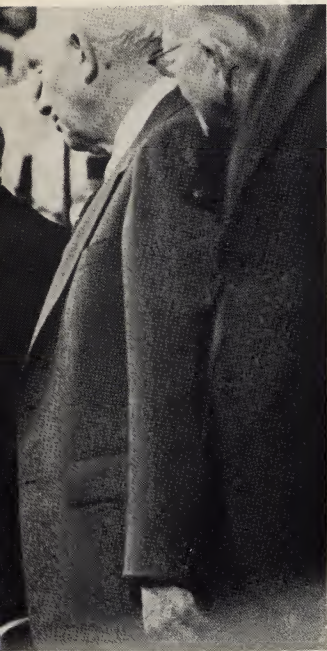
Op een conferentie die in juni 1831 werd

gehouden onderwees de Heer de ouderlingen: „Gedenkt . . . de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet" (LV 52:40).

Later in dezelfde maand verklaarde Hij: „Wee u, gij rijkaards, die uw goederen niet aan de armen wilt geven, want uw rijkdom zal uw ziel verteren; en dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking en

van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!" (LV 56:16.) Ik geloof dat ik genoeg gezegd heb om vast te stellen dat armenzorg een verbondsverplichting is. Hieruit volgt dus dat wij niet alleen voor onze armen en anderszins in nood verkerenden zorgen omdat het ons gelegen komt, of opwindend is, of maatschappelijk aanvaard-

baar is; wij dienen het in de eerste plaats en voornamelijk te doen wegens ons verbond met de Heer om deze dingen te doen.

De ernst waarmee de Heer de verbonden beschouwt, die Hij met ons sluit, wordt geïllustreerd door wat Hij over het priesterschapverbond zegt:

„En hij, die Mij ontvangt,” zei Jezus, „ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk: daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld.” (LV 84:37-41.)

Enkele voorbeelden van de gevolgen van het falen om naar onze verbonden te handelen behoren ons te stimuleren om onze eigen prestaties nog eens onder de loep te nemen, onze vastengaven te vermeerderen en getrouwer aan ons welzijnswerk deel te nemen.

De Heer doelde rechtstreeks op het onderwerp armenzorg toen Hij, slechts vier jaar na de organisatie van de kerk, zei: „Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk: en al hetgeen er in is, is het Mijne. En het is Mijn voornemen voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.

Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb beslo-

ten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen. Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden." (LV 104:14-18.)

Deze krachtige uitspraak komt helemaal overeen met de volgende profetie die Jezus over het eindoordeel uitsprak en die in Matteüs 25 wordt weergegeven: „Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.

En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen van de bokken scheidt.

En Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.

Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende:

Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dor-

stig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal hun antwoorden en zeggen:

Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.

Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.

Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht.

Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij U niet gediend?

Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.

En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven." (Matteüs 25:31-46.)

Tot besluit, broeders en zusters, heb ik de indruk dat de Schriften duidelijk aantonen dat armenzorg een verbondsverplichting is.

Dat elk van ons zich ten volle zal kwijten van de verplichting die uit ons verbond voortvloeit, bid ik nederig; en ik zegen u, in de naam van Jezus Christus. Amen.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

S.D.S. CHURCH
RECREATION SERVICES DEPT.
LIBRARY